

AKP'NİN 100 GÜNÜ:

**Açlık, zulüm ve
Amerikan uşaklığı**

GENÇLİK BİRLİK
KOORDİNASYONU

*Liselileri,
Üniversitelileri
4 Mart'ta
Boykota Çağırıyor*

Venezuela
Büyükelçisi
İle Röportaj:

*"Siyasi
savaşı
kazandık!"*

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 50
2 Mart 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

Türkiye işgal altında!

**Vatanseverler
Bağımsızlık
bayrağını
yükseltelim!**

**Tecrite Karşı
Ölüm Orucu
Sürüyor**

Direnışte 865. Gün

**Ülkemizin kadınları
açlığa, zulme, işgale,
ABD'ye karşı**

8 Mart'ta Alanlara

Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Onursuzluğa sessiz onay çürütür

Kelimelerin, kavramların ifade etmekte zorlandığı bir pazarlık gözlerimizin önünde yaşanıyor. İşbirlikçi AKP, "at pazarları" kurup topraklarımızı ihaleye çıkarıyor. "Bir koyup üç alacağız" diyen Özal'ın ahlakı, bugüne bakınca neredeyse "masum" kalıyor. "kapitalistlerin ahlakıdır" denip geçilebilecek düzeye iniyor.

Evet, izlediğimiz pazarlık adına ister "diplomasi" desinler, ister "uluslararası ilişkiler, müttefiklik" desinler kapitalizmin ahlakının bir yansımasıdır. Beyinlerimizi teslim almak isteyenler, bu ahlakı da halkımıza onaylatırlar dayatıyorlar.

Dillerinden insana dair tek bir kelime çıkmıyor. BM'ye "insani yardım amaçlı" olarak tashih edilen Iskenderun Limanı'nın "parayı bastıran" ABD'nin savaş üssü haline getirilmesi bile, oligarşinin ahlakının, parayla her şeyi satabileceğinin örneği. "Biz hala barışın gerçekleşeceğine inanıyoruz" sözlerinin nasıl bir riyakarlık ve "özürlü kabahatından büyük" misali utanmazlık olduğu da görülüyor.

Peki ya halk olarak biz bu manzara karşısında **ne yapıyoruz?**

En basitinden şu soruyu 70 milyon halk olarak sormak zorundayız;

Biz nasıl bir ülkeyiz ki, Amerika bizi satın alabilmekte, fahişe muamelesi yapabilmekte? Gerek AKP, gerekse ABD, halk olarak bizim bu alçaklığa, aşağılanmaya sessiz kalacağımızdan bu kadar "emin" şekilde pervasızca alıp satmaktalar?

Amerikan saldırganlığına öfkemiz kadar, pazarlıklara karşı da öfkemiz büyük. "İzin vermedik" diye diye TV kanallarından limanlarımızı indirilen savaş teçhizatlarının "üslerin modernizasyonu" ile ilgisinin olmadığını bilmekten duyduğumuz "aldatılmışlık" duygularımız da ayakta;

Ama bunların da ötesinde AKP'si,

basını bu kadar aleni şekilde onursuzluğu dayatabiliyorsa, bu, yarattıkları yozlaşmaya, bencilleşmeye, ahlaki

çürümeye bağlıdır. Yoksulluk, açlık örgütlü bir güce dönüşmüyorsa, yozlaşmaya yol açar. Bir çok etken buna eklenebilir ama, bu sözdeki doğruluk payı onursuzluğu sessizlik içinde izleyişimizle daha da önem kazanıyor.

Biz alınıp satılan, onuru ayaklar altına alınan bir halk olamayız. Onursuzluğa sessiz onay çürütür, bir halkı halk olmaktan çıkarır. Nazım'ın "23 Sentlik Askere Dair" şiirinde, tıpkı bugünkü gibi ülkemizi satın alan Amerikan Dışişleri Bakanı Dalles'e hatırlattığı gerçekimizi hatırlayarak bitirelim yazımızı;

"... Yalnız bir mesele var Mister Dalles / herhalde bunu sizden gizlediler / Size tanesini 23 sente sattıkları asker / mevcuttu üniformanızı giymeden önce de / mevcuttu otomatik-siz filan / mevcuttu sadece insan olarak / Mevcuttu!.. / Tuhafınıza gidecek / Mevcuttu! / Hem de çoktan mı çoktan / Daha sizin devletinizin adı bile konmadan! / Mevcuttu, işiyle gücüyle uğraşıyordu. /

Mesela, Mister Dalles, / yeller eserken yerinde sizin New-York'un / kurşun kubbeler kurdurdu o / gökkubbe gibi yüksek, / haşmetli, derin, / Elinde Bursa bahçeleri gibi nakışlandı ipek. / Halı dokur gibi yonttu mermeri, / ve nehirlerin bir kıyısından öbür kıyısına / ebemkuşağı gibi attı kırk gözlü köprüleri. /

Dahası var Mister Dalles, / sizin dilde anlamı pek de belli değilken henüz / zulüm gibi / hürriyet gibi, / kardeşlik gibi sözlerin, / dövuştü zulme karşı o, / ve istiklal ve hürriyet uğruna / ve milletleri kardeş sofrasına davet ederek, / ve yarın yanğından gayri her yerde, / her şeyde, / hep beraber diyebilmek için / yürüdü peşince Bedreddin'in. / O, tornacı Hasan, köylü Memet, öğretmen Ali'dir, / kaya gibi yumruğunun son ustalığı: / 922 yılı 9 Eylül'üdür..."

Ülkemizin ABD karargahı haline getirilmesine, geleceğimizin ihale edilmesine, onurumuzun ayaklar altına alınmasını karşı;

ÜLKE ÇAPINDA BİR DİRENİŞ HAREKETİ YARATALIM

ABD Karşısında Sürüngen, Kürtlere Karşı Şahin

Kuzey Irak işgaline karşı çıkmayan savaşa da karşı çıkamaz!

8 Mart'ta emekçi kadınlar gününde meydanlarda

12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde olalım!

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Aralık 1996

Yer:
Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Gazi, Sivas, Maraş; bu ülkenin şehirleri, bu ülkenin semtleridir... Bu ülkede aktı bu kan... Ve söylemek kahinlik değil; daha çok kan olacak bu ülkede.

Daha çok kan olacak; çünkü emperyalizmin tahakkümü, faşizmin hükmü sürmektedir bu ülkede.

Gazi Çukurova'ya çok uzak; Maraş'la Çukurova arasında yüzlerce kilometre var... Ama Çukurova Üniversitesi öğrencileri biliyor ki, nerede olursa olsun, akan kan bizim kanımız. O kanı dökenler yerinde durduğu sürece, faşizmin kanlı eli, başka yerlere de uzanır... Resimdeki pankartta yazandan başka çözüm var mı?

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayincılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Aktadana Yazışleri: Odemvaldistr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks:0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İy Han arkası Çokan Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 10 25

Ankara: ÇANK Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 221 87 18

Bursa: Başpaş Cad. Güneş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 03 97

Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şişli
Hopa: Hopa İy Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPPA Tel-Faks: 0466 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaprastı İy Hanı No: 31/501 Kızılay Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Atça Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 325 58 06

Malatya: Dabaklı Mah. Eskihaletp Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Merke: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğham No: 9 Kat: 1 Daire 13

Samsun: Talimhanne Cad. Bozokçay İy Han Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postalar İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... İşgal ve Bağımsızlık
- 5... Bu Ülke Kimin
- İhanetin Tarihi Yazılıyor
- 8... Özgürlüklerin Olduğu
- Ülkede Hücreler de
- Ölüm Oruçları da Olmaz!
- 9... ABD'nin ve Hainlerin
- Karşısında Biz Varız
- 12... Genelevleri Boyamayı
- İhmal Etmeyin Sakın!
- 13... Yalancı Genelkurmay
- 14... Gazi Katliamının
- Sorumluları Şimdi Irak
- Katliamını Hazırlıyor
- 15... "Terör Listeleri"ni
- Belirleyen Çıkarlar
- Halkın Hukuku
- 16... Bozulan ABD İmajı
- (Ortağa Çıkan Gerçek Yüz)
- 19... Amerika Karşısında
- Sürünge Kürtlere Karşı
- Şahin!
- 21... Susurlukla, İşkenceyle Özdeş
- General Kültürü
- 22... Türkiye İşkenceler Ülkesi
- 24... Kadınlarımız; Tecrite,
- Amerikan İşbirlikçiliğine
- Son Demek İçin Alanlara
- 26... Ülke Çapında Bir Direniş
- Hareketi Yaratalım!
- 29... Oligarşi Referandumdan
- Korkuyor
- 30... Satın Aldığımız En Pahalı
- Müttefik
- 32... AKP'nin 100 Günü
- 34... Gençliğin Örgütlenme
- Hakkına Saldırıları
- 36... YÖK'E VEK DEMENİN
- NERESİ REFORM?
- 39... AKP ve İslam
- 42... Siyasi Savaşı Kazandık
- 45... Emperyalizme ve Faşizme
- Karşı Mücadele
- 46... Veli Özcan'ı Kaybettik
- 47... AKP'nin Demokrasicilik
- Oyunu Yerini Cop, Dayak,
- Gözetlilere Bıraktı
- 48... Oligarşinin Yeni Kıbrıs Planı
- 49... Savaş ve Basın
- 50... Kahramanlar Ölmez

İşgal ve Bağımsızlık

**İşgali kabul mü edeceğiz? Yoksa
bağımsızlık için mücadele edecek miyiz?**

**Şimdi tüm halkın, herkesin
önündeki soru budur!**

Ülkemizin bugünkü sürecinde baş çelişmenin Amerikan emperyalizmi ile bir avuç hainin dışındaki bütün Türkiye halkı arasında olduğu açıktır. Mahir Çayan'ın bu sözleri, belki de hiç bir zaman bugün olduğu kadar ete kemiğe bürünmemiş, bugün olduğu kadar pratik durumun doğrudan ifadesi olmamış, bu kadar somutlanmamıştır. 27 Şubat tarihli Hürriyet'te yayınlanan (dergimize de aldığımız) bir resim, ülkemizin bugün içinde bulunduğu durumu başka hiç bir söze yer bırakmayacak açıklıkta anlatıyor. Türkiye artık üzerinde pıtrak gibi, mantar gibi Amerikan bayraklarının bittiği bir yer durumunda. Türkiye işgal altında. Artık bu yalnızca "siyasi" bir terim olmaktan çıktı. Topraklarımızda onbinlerce Amerikan askeri var. Topraklarımızda Amerikan saldırı karargahı var. Bu ülkenin başbakanının, bakanlarının, burjuva yazarlarının utanmazca adeta övünerek söyledikleri gibi "artık Amerika komşumuz" da değil; **evimizin içinde**. Bu "davetsiz misafirin" ülkemizdeki ekonomik, askeri, siyasi tahakkümü-nü her gün daha fazla artırmak isteyeceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Yurtsever Halkımız! Katliamcı, bizim topraklarımız üzerinde tanklarını, toplarını, bombalarını hazırlıyor. Bizim topraklarımızdan kontrgerilla timlerini, cinayet işlemekte ustalaşmış birliklerini geçiriyor. Topraklarımız Amerikan postallarıyla çiğneniyor. Artık sadece "ABD'nin Irak'a saldırısı" yok gündemimizde. Amerika'nın Türkiye topraklarını işgali var.

Irak'ın işgali, Türkiye'nin işgalidir. ABD'nin Irak'a saldırıyla durmayacağını herkes biliyor, kendileri de ilan ediyorlar. Sonraki hedef İran deniyor, Suriye, Libya konuluyor sonra hedefe. Kuzey Kore sayılıyor, sonra? Sonrasının sınırı yok. İmparatorluk budur işte. İster gökten yağdırılan bombaların ardından gelsin, ister mecliste kabul edilen bir "tezker" sonucu; işgalin özü aynıdır. Yıllardır bu ülkeye neyi yapıp neyi yapmayacağını dikte ediyorlardı; işçine şu kadar ücret vereceksin, buğdayın fiyatı şu kadar olacak, tekellere şu imtiyazları tanıyacaksın, şunları özelleştireceksin; bunlar "olağan" olmuştu bir yerde; şimdi o eşiği fiilen aştılar. Topraklarını bana vereceksin dedi emperyalizm, ve aldı. Ne hükümet, ne Genelkurmay direnemedi buna. Daha doğrusu direnmedi.

Çünkü onlar da Amerikancıydı. Emperyalizmin gizli işgali onların sayesinde sağlanmıştı. Amerikan askerlerinin açıkça ülkemiz topraklarına yerleşmesini de onlar sağladı. AKP'nin bu süreçte üstlendiği rol çok öğreticidir; düzenin kanallarından iktidar olanların nasıl düzene tabi kılındığının çarpıcı bir örneğidir. İktidarda hangi düzen partisi olursa olsun, aynı şey olacaktı. Bu da doğrudur. Emperyalizmin bir ahtapot gibi kuşatıp teslim aldığı bu yapı içinde, emperyalizme karşı savaşılmadan reformist partilerin "düzeni değiştirme" şansı var mı? Düzen ve devrim, devrim ve reform ayrımı işte burada çok somuttur. Devrime karşı bu düzenin yanında olanlar, farklı sözler etseler, farklı "niyetler" taşıysalar da, aynı zamanda Amerika'nın yanındadırlar. Devrime

karşı reformist tercihleri öne çıkaranlar da niyetleri ne olursa olsun, Amerika'nın değirmenine su taşırlar. "Şablonları terketmek lazım" diyerek Avrupacılığa dolayısıyla da düzene yönelen sol, devrimden uzaklaşırken, anti-emperyalizmden de uzaklaşmıştır. Bu çarpık bakış açılarının ne bağımsızlık, ne demokrasi sorununu çözemeyeceği şimdi artık daha açıktır. Bağımsızlık da, demokrasi de, kelimenin gerçek anlamıyla mücadele vermekten geçiyor; hem emperyalizme, hem oligarşiye karşı.

Oligarşi işbirlikçidir. Oligarşinin sağcı, solcu, islamcı gibi çeşitli etiketler taşıyan partileri de işbirlikçidir. İşbirlikçilik ise faşizmi doğurur. Emperyalizmin egemenliğinin sürmesi, ülke içindeki yurtseverlerin, devrimcilerin sindirilmesine, halkın bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesinin engellenmesine bağlıdır. Faşizme başvurmadan bunu sağlayamazlar. İktidarların Amerikan uşaklığı arttıkça, içte halka karşı uyguladıkları baskı da artar. Bugüne kadar hep böyle olmuştur. Bugün de böyle olacaktır. Bundan iki sonuç çıkar; **birincisi**, ABD'ye karşı mücadele, işbirlikçi iktidara ve işbirlikçi orduya karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. İkincisi, emperyalizme karşı bağımsızlıktan, faşizme karşı demokrasiden yana olanlar, daha şiddetli bir mücadeleye hazır olmalıdırlar. Buna hazır olunmadan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi verilemez.

Yurtsever Halkımız! Dünyanın çeşitli ülkelerinde Türkiye aleyhinde gösteriler yapılıyor. Türkiye'nin adı, ABD-İngiltere-İsrail katliam ittifakıyla birlikte anılıyor. Katliamcılık ve dolar ahlakı, Türkiye'yi Ortadoğu'da da, tüm dünya nezdinde de güvenilmez ülke haline getirmiştir. Türkiye, hiç kimsenin dost göremeyeceği, bırakın onu, kendi katliamcı müttefikleri tarafından bile aşağılanan, hakir görülen bir ülke durumuna düşürülmüştür.

Türkiye işgal altında!

Tüm milliyetlerden ve tüm inançlardan halkımızı emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi için bugün ayağa kalkmazsak, yarın geç olacaktır!

Her gün aşağılanan, toprakları Amerikan postallarıyla çiğnenen, komşusunu sırtından vuran bir ülkenin halkı olmak istemiyorsak,

Amerikan emperyalizmine ve emperyalizmin işbirlikçilerine karşı örgütlenelim, direnelim!

Bir halk, ne topraklarındaki askeri işgale, ne de böyle bir aşağılanmaya seyirci kalamaz. Seyirci kalırsa, bu onursuzluğa, aşağılanmaya, katillerle suç ortaklığına ortak olur. Bir halk, tümüyle ve sonsuza kadar ülkesini yönetenlerin yaptıklarından "sorumsuz" tutulamaz. Doğrudur, Amerikan işbirlikçiliği, halkımızın değil, iktidarın, oligarşinin tavrıdır. Ama bu işbirlikçiliğe karşı mücadele büyütülmezse, Amerikan işgaline karşı bağımsızlık mücadelesi yükseltilmezse, bu ulusal onursuzluk bataklığı, halkı da içine çeker.

Oligarşi, Amerika'yla suç ortaklığını "milli çıkarlarımız" diyerek, Kuzey Irak'ın işgalini de "şovenist" duyguları körükleyerek meşrulaştırma hesabı yapıyor. Bağımsızlıktan ve demokrasiden yana olan güçler, bu tuzağa düşmemelidir. Emperyalizm Kuzey Irak'ta işbirlikçileriyle oynuyor. İşbirlikçi Türkiye'yi, işbirlikçi Kürtler'e karşı, Kürtler'i Türkiye'ye karşı kullanıyor. Emperyalizme tavır almayan her siyasi gücün kaçınılmaz akıbetidir bu. "**İslamcı-Ümmetçi**" söylemini kazıdığınız zaman altından AKP'deki ırkçılık ve şovenizm çıkar. Aynen "**ulusalcı**" söyleme sahip belli kesimlerin ulusalcılığını biraz kazıdığınızda, karşınıza Genelkurmay'cı ve şovenist bir yüzün çıktığı gibi. Bütün bu anlayışlar, bağımsızlık mücadelesinin önündeki engellerdir. Bu nedenle, bugün hem islamcı, hem ulusalcı kesimde rastlanan "anti-Amerikancılık", güçlü bir anti-emperyalizme, güçlü bir bağımsızlıkçılığa dönüşmemektedir. Kendine islamcıyım diyen basın da ABD saldırısına karşı manşetler atarken, aynı gazetenin sayfalarında kontrgerilla gazeteciliği yapmaya, devrimcilere karşı provokasyonların, demagojilerin kürsüsü olmaya devam ediyor. Emperyalizme karşı Türkiye halkının en geniş cephesini oluşturabilmek için süratle bu yanlışlıklardan kurtulunmalıdır.

Mahir Çayan'ın bir sözü vardır: "*Ancak ve ancak sapına kadar sosyalist olanlar, emperyalizme karşı mücadelede hem kendi saflarında hem de bütün anti-emperyalist sınıf, zümre ve örgütler arasında birleştirici ve yönlendirici olabilirler...*" Doğrudur ve biz bugün bu misyonu oynamaya adayız. Onyıllardır anti-emperyalist mücadele bayrağını, yüzlerce şehit verme pahasına, tutsaklıklar, işkenceler pahasına taşıdık. Tüm yurtseverleri bu bayrak altında anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz. Bu mücadeleyi yükseltmediğimizde, bu ülkeyi bekleyen, Amerikan çizimleri altında alçaltıcı, utanç verici, ekmeğin ve adaletin emperyalist tekellerin insafına kaldığı bir gelecektir. Bunu kabul etmeyeceğiz!

BU ÜLKE KİMİN?!

**Amerikan askerleri ülkemizden çıkarılmalı
ABD saldırısına desteğe son verilmeli**

**Katliam
ortağı
olmayı
kabul
edecek
miyiz?**

İhanetin Tarihi Yazılıyor

Bağımsızlığın Tarihini Yazmaya Çağırıyoruz

Kurtuluş savaşının hemen öncesindeki Anadolu'yu kitaplardan, filmlerden bilmeyenimiz yoktur; yer gök emperyalistlerin işgali altında. Yönetenler (Osmanlı) ihanetin bataklığında, "milli çıkarları için" hangi emperyalist ülkenin mandası olacaklarını tartışıyor birileri.

Ve bugün... AKP'nin meclise gönderip, son anda görüşülmesini 1 Mart'a ertelediği tezkere resmen kabul edildiğinde manzara tam da o günkü haline dönecek. Ola ki, farklı hesaplarla kabul edilmezse durum değişecek mi? Değişmeyecek. İlk tezkere ile birlikte "modernizasyon" kılıfı altında halihazırda ABD'nin kullanımına sunulan üsler, limanlar harıl harıl çalışıyor.

AKP'nin manevra yapacak, içindeki, tabanındaki, halktaki büyük karşı çıkışı nötrale etmek için oynayabilecek hiçbir alanı kalmadı. AKP için deniz bitti. Alacağı karar, tarihe geçecek.

Baştan bu yana "çatır çatır pazarlık yapıyoruz" diyerek, Amerika'ya direniyor havası yaratmak istedi; oysa yapılan sadece para pazarlığı, Kürt devleti pazarlığı idi. Topraklarımızın satışında "üç aşağı beş yukarı" sorun yoktu; Amerikalıların dediği gibi, "AKP baştan beri Kuzey Cephesi için gönüllü olduklarını" ABD'ye daha ilk günden bildirmişti. Tayyip Erdoğan'ın milletvekillerini ikna etmek için gösterdiği çaba, mide bulandıran bir hamasete dönüşen "ulusal çıkarlar" demagojileri denizin bittiği yerde hükümsüzdür.

ABD-İngiltere-İsrail-Türkiye Halklara Karşı Katliam İttifakı

"Milli çıkarlar" demagojisinin beynini teslim almadığı herkes, şu gerçeği görüyor; Türkiye dünya halklarının gözünde Amerika'nın kiralık katili, tetikçisi durumundadır. Hem de efendisi tarafından aşağılanan, şark dansözü yerine konulan bir tetikçi.

İktidarın Türkiye'yi içine düşürdüğü tabloya şöyle bir bakalım;

Amerikan başkanı bu ülkenin bakanlarını çocuk gibi azarlıyor, emirler veriyor, ben bilirim sizi tüccarlar diye "fiyatınız neyse söyleyin" demeye getiriyor. ABD basını Türkiye'yi alınıp satılan,

gururu, onuru, haysiyeti olmayan bir ülke olarak resmediyor.

Avrupa, kendi içine Amerika tarafından sokulmaya çalışılan, ne zaman nerede ne yapacağı belli olmayan bir truva atı olarak görüyor.

Ortadoğu halkları, katile yataklık eden, ülkesini işgal edecek emperyaliste kapısını açan, müslümanlığını emperyalizme teslim olma aracı haline getirmek için "örnek" diye sunan bir ülke olarak görülüyor. İlk kez, Fas'ın başkenti Rabat'ta onbinlerce insan Türkiye'yi ve AKP'yi protesto eden sloganlar atıyor, Kuzey Irak'ta üniversiteliler "topraklarımızda Türk askeri istemiyoruz" gösterileri düzenliyor.

Latin Amerikalılara, Asyalılara, Balkan halklarına sorsanız, keza aynı tablo karşınıza çıkıyor.

Peki bu tabloyu onyıllardır "dört yanımız düşmanlarla çevrili" diyerek silahlanan, kendi halkına zulmeden, "dış güçler" demagojisi yapan oligarşinin mantığıyla açıklamak mümkün mü?

Bu tabloyu yaratan oligarşidir. Dünyada onmilyonlarca insanın sokaklara dökülerek lanetlediği **Amerika ile**, onyıllardır lanetlenmiş **İsrail ile**, yüz yıllık sömürgeci ABD'nin elketesi **İngiltere ile** halklara karşı katliam ittifakı kuran kimse, bu tabloyu da o yaratıyor. Sanılmasın ki, bu ittifak "karşılıklı çıkarlara" dayanır. Türkiye bir yeni-sömürge olarak bu ittifakta "**kiralık asker, kiralık üs**" konumundadır. "Masada yer almak" üzerine yaptıkları tüm hesaplar, aç tavuğun rüyasından ibarettir. "Büyük Türkiye" masallarını artık kimse dinlemiyor. "Aşiret yapılanması" diye aşağıladığı Kuzey Irak Kürtleri "**topraklarımıza sadece ABD askeri isteriz**" derken, aynı kararı bir ay önce MGK'nın aldığı, "topraklarımızı sadece Amerika'ya açarız" dediğini herkes hatırlıyor. "Aşiret yapılanması" ile "Büyük Türkiye" arasında, ABD karşısındaki konumlarında bir fark var mı?

Irak İşgali Türkiye'nin İşgalidir

Irak'tan başlayan bütün Ortadoğu'ya işgal harekatı başlatan Amerika, onbinlerce askeriyle, tankı, topu, uçağıyla topraklarımıza doluyor. Irak'ı işgal ederken Türkiye de işgal altına giriyor.

Yüzyıldır her ne gerekçeyle olursa olsun girdiği topraklardan çıktığı baki olmayan Amerika, sadece bu nedenle ülkemizi işgal etmiyor. Aynı zamanda bu saldırganlık, bu işgal hareketi ne Irak'ın, ne sadece Ortadoğu'nun sorunudur. ABD, bütün dünyayı işgale çıkmıştır. Burjuva basın köşe yazarlarının dahi gördüğü bu gerçeği artık hiçbir yalan tersine çeviremiyor. Ne Bush'un "özgürlük götürüyoruz" masalları, ne "diktatör Saddam" yalanları, hiçbir çarpıtma Amerika'nın imparatorluk işgaline çıktığını gizleyemiyor.

Kuzeyiyle, güneyiyle Irak'ın işgaline karşı çıkmayan, kendi topraklarının işgal edilmesine de karşı çıkmaz.

Yönetenlerin ihaneti, çağrıdır

Topraklarımızı Amerikan üssü haline getiren iktidarın uşaklığı, ihaneti aynı zamanda bütün yurtseverlere, bağımsızlık diyenlere bir çağrıdır.

Günlerce yaşanan gelişmeler açık olarak göstermiştir ki;

Siyasi, ekonomik olarak bağımsız olmayan, kapitalist bağımlılık zincirlerini tümünden reddetmeyen bir ülke bağımsız hiçbir karar veremez. Kararın halkın neredeyse tamamının isteğine karşı olmasının hiçbir öneminin olmadığı da açıktır.

İşbirlikçi iktidarlara sadece efendilerini dinler, koparabildiklerini, "kapı gibi dik duruyoruz" yalanlarıyla koparıp kasasına atar, efendisinin isteklerini sonuç olarak bir şekilde yerine getirir. Bu konuda yanılığa, beklentilere, acaba şu iktidar, bu parti bu onursuzluk tablosunu değiştirir mi demeye hiç gerek yoktur. Devrimcilerin on yıllardır söyledikleri her konuda olduğu gibi, bu konuda da birer birer yaşanmıştır. Hem de gizli saklı hiçbir şey yaşanmadı, her şey herkesin gözleri önünde cereyan ediyor.

Böyle bir tabloda susan, oturan, bekleyen, başka güçlere bel bağlayan yurtsever, bağımsızlıkçı, demokrat, ilerici, sosyalist, devrimci olmaz.

İhanetin yurtseverlere söylediği tek şey var; bağımsızlık bayrağını yükseltmek. Bu topraklarda yaşayan bütün yurtseverler;

Amerikan emperyalizmine, onun işbirlikçisi iktidara, bağımlılık düzenine karşı halkın cephesinde, yurtseverlerin cephesinde birleşelim, örgütlenelim, ABD bayraklarının yerine bağımsızlık bayrağımızı dalgalandıralım.

İktidar koltuğundaki İHANET alevler içindeki YURTSEVERLİK

Kurşunların vızır vızır uçuştığı, kadınların diri diri yakıldığı Bayrampaşa'da, alevler ortasında bir slogan yükselir 19 Aralık 2000'de:

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"

Ölüm orucu direnişçisi Aşur Korkmaz, saldırıyı durdurmak, bizi teslim alamazsınız demek için kendini feda ettiğinde, bütün hücrelerini kaplayan duygularıyla, inancıyla, ideolojisiyle haykırmaktadır. Karşısında otomatik silahlı, yüzleri maskeli ölüm mangaları. Aşur bilir ki, üniformalarının üzerine Türkiye bayrağı yapıştırılmış da olsa, emperyalizm adına on yıllardır ülkemizi işgal edenlerdir onlar. Onların sayesinde zulüm, işgal, ABD üsleri... Ve haykırır, alevler son hücrelerini eritmeden önce:

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"

Ve, o sloganlardan kulakları patlayanlar, on yıllardır katlederler bu ülkede Aşur'ları.

TBMM koridorlarında, gazete sütunlarında, bakanlar kurulunda, AKP odalarında, genelkurmay karargahlarında, TÜSİAD toplantılarında; *"milli çıkarlarımız için real politığın gereği olarak..."* diye başlayan nutuklarla pazarlıklar yapılırken, iktidar koltuğunda ihanetler otururken; hücrelerden, gecekondulardan, dağ başlarından, ateşler ortasından Aşur'un sloganları yükselip durur;

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"

70 milyon halkın özlemidir haykırılan. Aşağılanan, ezilen, horlanan, sömürülen, zulümle susturulan, toprakları işgal edilmiş bir halkın susturulamayan sesidir bu.

Ve bu gerçeği gizlemek için iktidarlara "terör" demagojileri yapar, katleder, F tipleri inşa eder. İsterler ki, halk, kendi talepleri, özlemleri uğruna direnen, mücadele eden, ölen devrimcilerden uzak dursun, Anadolu'nun bütün yurtseverleri, bağımsızlık savaşında bir olmasın, ihanet koltuklarını yerle yeksan etmesin, haritalarımız Amerikan bayraklarıyla donansın...

ÖZGÜRLÜKLERİN OLDUĞU ÜLKEDE, HÜCRELER DE, ÖLÜM ORUÇLARI DA OLMAZ!

Cemil Çiçek'in F tipleriyle ilgili açıklamalarını, Ertosun'un "tafsilatlı" mektuplarını -mecburen- yayınlayan gazeteler, yazarlar bile, sonuna şu notu düşüyorlar; "anlatılanlara göre F tipleri lüks otel"!...

Cemil Çiçek ve yaveri Ertosun, **Bush ve Powell gibi**; kimse onlara inanmıyor. Bush ve Powell'in inandırıcılığı ne kadarsa onlarınki de o kadar. Öyle olması da doğal; hapishanelerde kan gövdeyi götürürken, onlara göre "bir sorun yok"tu. Onlar "ölüm oruçları artık bu ülkenin gündeminden çıkmıştır" dedikten sonra, 73 kişi ölüm oruçlarında öldü!

Kim nasıl, niye inansın onlara?

Cemil Çiçek, kendilerine kimsenin inanmıyor olmasını, "kamuoyunun tek taraflı bilgilendiği" gibi saçma bir bahaneyle açıklamaya çalışıyor. Bu sansür ortamında TAYAD'lıların, tutukluların dedikleri duyuluyormuş da, devletin sesi duyulmuyormuş!

Durum tam tersi oysa herkesin bildiği gibi. Ama tabii, kimse devlete inanmazken, TAYAD'lıların, tutsakların dediklerine ister istemez kulak veriyor. Üç yıllık tarih böyle yazıldı; devlet ne dediyse, yalan çıktı, TAYAD'lılar, tutsaklar ne dediyse, doğru çıktı.

Adalet Bakanlığı bir kez daha, "yok sayma" saldırısında:

Direnışı kırmak, bitirmek için her yola başvurdular 865 gündür. Direnişi yokedemediler. Şimdi yokedemediklerini "yok gösterme" taktiğine sarılıyorlar yeniden. Yeni çıkarılan "zorla müdahale yasası", sadece zorla müdahaleyi yasallaştırmakla kalmıyor, ölüm oruçlarına ilişkin her türlü açıklamayı, F tiplerine karşı direnişi desteklemeyi de "cezalandırma"yı öngörüyor. Ekmek ve Ada-

let'in 49. sayısının toplatılmasına F tipleri ve ölüm orucuyla ilgili iki yazının gerekçe gösterilmesi bunun pratik uygulaması.

Ama belirttiğimiz gibi, Sami Türk ve onun emrindeki savcılar, bu yolu çok denediler, çok zorladılar, öyle ki, 19 Aralık'ı alkışlayan F tiplerini destekleyen burjuva basına bile göz açtırmadılar.

Şu anda da devam eden direnişi yazmıyor burjuva basın. Ölümle ilgili yazmıyor uzun süredir. Peki ne oldu? Onların suskunluğu, direnişi susturabildi mi? Yeni bir yasa daha çıkardılar ya; sanıyorlar ki, artık ölüm oruçlarını unutturabiliriz. Yanılıyorlar. Tüm dergileri, gazeteleri kapatsalar, sustursalar, ölümlerin sesini kısabilirler mi?

Özgürlük, demagoji götürmez!

Adalet Bakanı Çiçek bir röportajda "Türkiye artık yasakların değil özgürlüklerin konuşulduğu bir ülke olması lazım gelir" diyordu utanmazca (19 Ocak, Türkiye). Bu faşist yasalarla mı ülkemiz "özgürlüklerin konuşulduğu" bir ülke haline gelecek? Bu ülke yasaklar ülkesidir. Bu rejim faşisttir; kanıt ortada: hücreler var, tecrit var! Gündemde özgürlükler değil, yasaklara karşı ölüm oruçları var! Mas-keleri düşüren direniş sürüyor.

Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi direnişçileri, F tiplerinde ve kaldırıldıkları hastanelerde açlığa ve zamana karşı ölüm yürüyüşünü sürdürüyorlar. F tiplerinin hücrelerinde yeni direnişçiler alınlarına kızıl bantlar kuşanmaya hazırlanıyor. Ne zorla müdahale yasası, ne tecrit, onların iradesini bükemiyor!

direnme savaşında

3. yıl

865. gün

ABD'nin ve Hainlerin Karşısında Biz Varız

Meydanlarımız, Anadolu'nun kentleri susmuyor, ihaneti kabul etmiyor, Amerikan saldırganlığının karşısında sesini halkların haykırışlarının yanına katıyor. Ülkenin dört bir yanından yükselen "işbirlikçi AKP" sloganları, bu ülkenin sahipsiz olmadığını, at pazarları kuranlara bırakılmayacağını gösteriyor. İktidar bir çok yerde eylemlere saldırıyor, gözaltılara başvuruyor. Vatan hainliğinin üzerini polis zoruyla örtmeyecek kadar düşkün durumdadır AKP. Düşen takkenin altından "kel" değil, AKP'nin beyni ortaya çıkmıştır. O beyin, katıksız bir işbirlikçi, müslümanlıkla ilgisi olmayacak denli ikiyüzlü ve ahlaksız, bu ülkeyle ilgisi olamayacak kadar vatan hainidir. AKP'nin beyninin fotoğrafını şimdi meydanlar çekiyor.

Işık Söndürme Eylemleri Sokaklarda

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin çağrısı ile bir süredir yapılan eylemlerden 19 Şubat günkü gösteri ABD ile birlikte AKP protestosuna dönüştü. "*Katil ABD, İşbirlikçi AKP*", "*Bu Vatan Bu Halk Bizim, Kahrolsun Emperyalizm*" slogan-

ları atan halk üslerin kapatılmasını istedi.

Elazığ Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve DE-HAP'lılar 22 Şubat itibarıyla 3 akşam boyunca Yıldız Bağları'nda meşaleli yürüyüşler yaptı. İlk akşam katılım bin kişi olurken, 2. gün "*Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol!*" ve "*Üsleri Kapatın, Tecriti Kaldırın!*" sloganları yankılandı. 3. gün de yapılan eylemler Pembe Köşk mahallesinde de gerçekleştiriliyor.

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi ve İşçi Köylü Gazetesi okurları tarafından Paşaköşkü Mahallesi'nde meşalelerle yürüyüş düzenlendi. Eylemde "*Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun*", "*Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP*" sloganları atıldı. Malatya Savaş Karşıtı Platform da her akşam bir mahallede düzenlediği eylemlerini sürdürüyor. 22 Şubat'ta Paşa Köşkü Cami önünde, 23 Şubat'ta Kernek meydanında, 24 Şubat'ta Melek Baba Çavdar Sitesi Kavşağı'nda düzenlenen eylemlerde "*Açlığa Savaş Hücrelere Hayır*", "*Kahrolsun ABD Emperyalizmi Yaşasın Halkların Kardeşliği*" ve "*Terörist ABD İşbirlikçi AKP*" sloganları atıldı. 25 Şubat'ta Onbin Konut-

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Dolmabahçe'den ABD Bayrağını Denize Attı

Bugün Bayrakları Denizde, Yarın...

Temmuz 1968; Amerikan emperyalizminin simgesi olan 6. filo Ortadoğu halklarına karşı kıyılarımızda güç gösterisinde. Dolmabahçe kıyılarında çıkan yankilerin karşısında ülkemizin yurtsever gençliği 'Yanki Go Home' sloganlarıyla dikiliyor karşılarına. Çok geçmeden karaya çıkan Yankiler Dolmabahçe'den denize dökülüyor.

23 Şubat 2003; Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 25 yıl sonra, sadece Ortadoğu halklarını değil, tüm dünya halklarına karşı saldırıya geçen Amerikan emperyalizmini protesto etmek için aynı yerde, Dolmabahçe önündeler. "Tecrite ve Amerikan İşbirlikçiliğine Son Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği" pankartının arkasındakiler yine bu ülkenin yurtseverleri, bağımsızlıkçıları.

Işgalcinin Bayrağı Denize!

Yoğun kar yağışı altında gerçekleştirilen eylemde "*Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP*", "*Irak Halkı Yalnız Değildir*", "*Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi*" sloganları atılırken, "bağımsızlık uğruna al kanlara boyandık" marşı daha bir coşku ile söylendi.

Dernek adına açıklama yapan Dernek başkanı Erol Ekici, "*AKP hükümeti sayesinde ülkemiz ABD*

'kışlası' haline getirildi. Tüm dünya halklarının gözü önünde Amerikan imparatorluğunun işleyeceği suçlara ülkemizin ortak olmasını istemiyoruz" derken, bu saldırganlığın, tekeller için olduğunun, açlık, yoksulluk, zulüm ve ölüm getireceğini vurgulayarak hükümetin halkı temsil etmediğini belirtti.

Açıklamanın ardından emperyalizmi lanetleyen sloganlar eşliğinde ABD bayrağı layık oldukları yere, denize atılarak taşlandı.

lar'daki ışık söndürme eylemine saldıran polis Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyelerinin de bulunduğu 20 kişiyi gözaltına aldı.

Bursa Savaş Karşıtı Platformu, Bursa'nın çeşitli semtlerinde 21, 24 ve 26 Şubat tarihlerinde yaptığı eylemlerle Amerikan saldırganlığını protesto etti. 21 Şubat'taki eyleme katılan 150 kişi, "İşte Faşizm İşte AKP" sloganları attı.

İzmir Savaş Karşıtı Platformu 25 Şubat'ta ESM'de yaptığı basın toplantısıyla *"TBMM'de yapılacak olan oylamada milletvekillerine ABD'nin Irak'a yönelik saldırısına destek vermeyin"* çağrısı yaptılar. Aynı gün ÖDP'li 50 kişi de AKP binası önünde eylem gerçekleştirdi.

Antalya Savaş Karşıtı Ortak Alan tarafından düzenlenen eyleme saldıran polis, Antalya Gençlik Derneği üyesi Mustafa Yılmaz ve Can Erkan'ı gözaltına almak istedi. Kitlenin sahiplenmesi ve "bizi de alın" demesi üzerine polis 60 kişiyi geceyarısına kadar gözaltında tuttukten sonra serbest bıraktı. Antalya Gençlik Derneği, Demokrat Gençlik Hareketi, İşçi Demokrasisi tarafından 25 Şubat'ta üniversitede düzenlenen eyleme ise *"Kahrolsun ABD Emperyalizmi"* sloganları atıldı.

Artvin Hopa'da 20 Şubat'ta yapılan eyleme saldıran polis aralarında dergimizin temsilcisinin de bulunduğu 7 kişiyi gözaltına aldı. Saldırıya tepki gösteren halka karşı, panzerlerle terör estiren polise, apartmanlardan atılan saksılar, taşlar ve "Kahrolsun ABD, Savaşa Hayır!" sloganlarıyla halk gereken cevabı verdi.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde 22-23 Şubat günlerinde gece saat 20:00'de polisin yoğun ablukası ve engellemelerine rağmen meşaleli yürüyüşler düzenlendi. Halkın ışıklarını söndürerek destek verdiği eylemlerin ilkinde 300 kişi katılırken, ikincisine 150 kişi katıldı. Gazi Halk Meclisi'nin de yer aldığı Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik tarafından düzenlenen eylemlerin her gece süreceği bildirildi.

İstanbul Gülsuyu Mahallesi'nde 16 Şubat'tan baş-

layarak gerçekleştirilen ışık söndürme eylemlerinde iki günde bir sokaklara çıkılıyor, meşaleli yürüyüşler düzenleniyor. 16 Şubat'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Gülsuyu sokaklarında "Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın" sloganlarıyla yürürken, 17 Şubat'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin eylemine mahalle halkının geniş katılımı oldu. Sokakların panzerlerle kuşatmaya alındığı mahallede eylemler sürüyor.

İstanbul Esenler'de, HÖC'ün de yer aldığı çeşitli devrimci çevreler tarafından oluşturulan Esenler Halkı Savaş Karşıtı Platform Tepe Meydanı'nda yaptığı meşaleli yürüyüşün ardından 23 Şubat'ta da polisin yoğun engelleme girişimlerine rağmen bir eylem gerçekleştirdi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Devrimci Demok-rasi, İşçi Köylü, İşçi Gazetesi, Devrimci Duruş okurları **Kartal** meydanında 19 Şubat günü yoğun kar yağışı altında, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla bir gösteri düzenledi.

İstanbul Sarıgazi'de 24 Şubat gecesi düzenlenen eylemin ardından kahveleri basan jandarma 10 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 5'i çıkarıldıkları DGM'ce tutuklandı.

Halkın %94'ü Karşı, %6'nın Çıkarlarının Bekçileri Halka Saldırıyor

Hatay'ın Çekmece beldesinde 22 Şubat'ta ışık söndürme eylemini sokağa çıkarak düzenleyen halk jandarma saldırısına uğradı. Hatay Gençlik Derneği üyesi Cihan Güler, dergimiz çalışanı Seval Güzel ve Asi Gazetesi muhabiri Deniz Kutlu'nun da bulunduğu çok sayıda kişiyi saldırarak gözaltına alan jandarma belde halkı tarafından alkışlarla protesto edildi. Hatay Gençlik Derneği tarafından saldırıya ilişkin yapı-lan açıklamada, halkın yüzde 94'ünün ABD saldırısına karşı olduğu belirtilerek, *"geriye kalan yüzde 6'sının kim olduğu belli oluyor"* denildi. İşbirlikçi AKP iktidarının eleştirildiği açıklama, *"Biz dünyanın ezilen, yüzyıllardır emperyalist politikalarla iradesi yok edilen halkları özgür yaşamak istiyoruz"* sözleriyle son buldu ve eylemlerin süreceği vurgulandı.

TBMM'ye Kanlı Bebek, AKP'ye Kanlı Gömlek

Adana'nın İmamoğlu ilçesinde 15 Şubat'ta Eğitim-Sen'de düzenlenen etkinlikte, Amerikan saldırganlığı tartışıldı. Şiirlerin okunduğu etkinlik "Haklı-yız Kazanacağız" marşıyla sona erdi.

Aydın Savaş Karşıtı Platform tarafından faks çekme eyleminin yanı sıra, ışık söndürme eylemleri de sürdürüldü. Eylemlerde, "Terörist ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla öfke dile getirildi.

İkitelli Emperyalist Savaş Karşıtı Platformu 22 Şubat'ta CHP İlçe örgütünde "Ortadoğu ve Savaş"

"CANLI KALKANLAR" ANLATIYOR...

Bağdat'ta çeşitli milliyetlerden yüzlerce insan, Amerikan saldırısına karşı kendilerini kalkan yapmış bekliyor. Enternasyonal dayanışmanın yeni bir biçimi olarak ortaya çıkan bu eylemi gerçekleştirenler, Irak halkı tarafından büyük bir coşkuyla sahipleniliyorlar. Ülke-mizden giden canlı kalkanlardan **Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek** ve **İstanbul Gençlik Derneği'nden Eylül İşcan**'ın aktardığı bilgi ve izlenimleri sunuyoruz:

25 Şubat 2003, salı. Sabah Türkiye canlı kalkanlar grubu içerisinde bir toplantımız oldu. Bu toplantının ardından vizelerimizi uzatmaya gittik. Sonrasında Türkiye canlı kalkan grubundan dört kişiyi yerleşecekleri yere götürdük, yerleştirdikten sonra kendi otelimize geri döndük.

Saat 18.00'de genel toplantılarımız oluyor. Bu toplantı için diğer otellerden de canlı kalkanlar bizim kaldığımız otele geliyorlar.

Hep birlikte bu toplantıyı yaptıktan sonra Iraklı yetkili Doktor El Haşimi ile görüşmek için İspanyolların kaldığı otele gittik. Asıl olarak İspanyollarla randevuları vardı, konu aynı olduğu için Türkiyeli grup olarak bizleri

de oraya davet ettiler.

Hastanenin önünde çadır kurup, orada kalıp, hastanedeki genel işleyişe yardımcı olmak şeklinde talebimizi belirttik, o da, bizim ısrarlarımızla birlikte "olur" cevabı verdi.

Akşam yemeğinden sonra Bağdat'da bizim otelimizin yanında bulunan köprüde, küçük bir gösteri yaptık. Yerel televizyon bizimle röportajlar yaptı.

Koordinasyon içerisinde sürekli öneriler getiriyoruz, söylediklerimiz coşku ve heyecanla karşılanıyor ve hemen kabul ediliyor. Yarın için yine bizim önerdiğimiz mumlu eylem için şu anda hazırlık yapıyoruz. Yarın saat sekizde bir meydana mumlu eylem yapacağız. Bunun dışında Türkiye ve dünyada yaygınlaştırılmaya çalışılan ışık söndürme eylemini burada da önerdik. Şu anda bunu konuşuyoruz. Irak yerel basını ile görüşüp, bunu yaymayı düşünüyoruz.

26 Şubat; Ken O'Kefee'in basın Merkezi'nde bir basın açıklaması vardı, Basra'yla ilgili. Saat 15.00'da bir grup petrol rafinesine yerleşti. Saat 18.00 Endülüsoğlu oteli'nde genel toplantı oldu. Saat 20.00'da El Tahrir Meydanı'nda Türkiye grubunun mumlu

eylemi vardı. Cihan, kalacağımız El Mansur hastanesine gitti. Orada yetkililerle görüşmüşler.

Saat 20.00'de eylemimizi yaptık. Iraklılarla birlikte tüm Canlı Kalkan grupları 250 kişi katıldı. **Türkiyeli** Canlı Kalkan grubu olarak **"Irak halkının yanındayız"** pankartını açtık. **Japonlar** da "No War Yes Peace" pankartını açtı. Karl ve Cihan Bağlama ve Gitar'le bir müzik dinletisi verdiler. Meksika asıllı Amerikan Zapatista John Rol, Che Guevera'nın bir şiirini okudu. Bugünkü eyleme tüm canlı kalkanların katılmasında Türkiyeli grubun birleştiricilik özelliğinin de payı oldu.

Sabah otelden ayrılıp, çadırlarımızla birlikte hastanenin önüne gideceğiz...

konulu panel düzenledi. Aynı akşam İkitelli sokaklarında yapılan yürüyüşe katılan 150 kişi, "ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları attı. Platform eylemlerin her akşam yapılacağını açıkladı.

TBMM önünde Greenpeace örgütü tarafından düzenlenen eylemde temsili olarak sergilenen kanlı bebeklerle Meclisin alacağı kararın anlamı anlatıldı. Polisin gözaltıları sonrasında eylem oturma eylemine dönüştürülerek Kuşulu Park'a taşındı. TAYAD'lıların da yer aldığı buradaki eyleme de saldıran polis Greenpeace üyelerinin ayrılmasının ardından eylemi sürdüren 9 TAYAD'lıyı gözaltına aldı.

İslamcı grupların oluşturduğu Savaş ve İşgale Hayır Platformu, 25 Şubat'ta Fatih Postanesi'nden Baş-

bakana kanlı çocuk elbisesi gönderdi. Eylemde "Kardeş Kanı Üzerine Pazarlık Olmaz!" sloganları atıldı.

Ankara Savaş Karşıtı Platform Hükümetin "savaş tezkeresini" meclise gönderme kararını TBMM önünde sloganlarla protesto etti.

Irakta Savaş Hayır Kordinasyonu Beyoğlu'nda yaptığı eylemle AKP'yi uyardı ve 1 Mart eylemine çağrı yaptı. 25 Şubat'ta koordinasyonun çağrısı ile Kenter Tiyatrosu'nda bir araya gelen aydın ve sanatçılar saldırıya karşı bir etkinlik düzenlediler.

Sümerbank işçileri, Bakırköy'de işyerlerinde yaptıkları eylemle ABD'yi protesto ettiler ve fabrika önüne, **"Savaş açlık ve işsizlik demektir"** pankartı astılar.

Genelevleri boyamayı ihmal etmeyin sakın!

ABD'nin Iskenderun Limanı'nda hazırlıkları sürerken, Amerikan askerleri Iskenderun Orduevi'nde bir eğlence düzenledi... Amerikalılar orduevinde eğlenirken TSK mensupları kapıda nöbet tuttu. ●●● Amerikalılar Mardin, Nusaybin, Kızıltepe'de lüks otel, konaklama yerlerini kiralyorlar... Nusaybin ve Kızıltepe Küçük sanayi sitelerinin Amerikalılar tarafından depo olarak kullanılacağı belirtildi. ●●● ABD, hem tüzel hem de özel kişiler aracılığıyla, Silopi, Cizre, Şırnak, Mardin, Adana ve Diyarbakır'da çok sayıda hangar, depo, ahır ve arazi kiralyor. ●●● Iskenderun Limanı'ndaki 100 bin metrekare betonlanmış saha ile 3 bin 500'ü açık 7 bin metrekarelik antrepo ve 18 bin metrekarelik kapalı depolama alanı Amerikan askerinin kullanımına ayrıldı. Iskenderun limanının etrafı konteynerlerle kamufle edildi. Amerikalılar, limana indirdikleri yüzlerce askeri araçla ilgili bildirimde bulunma lüzumu dahi duymadılar. ●●● Batman Hava Üssü'ne de önceki gün akşam saatlerinde 200 Amerikan askeri indirildi. Askerler hava üssünde kendileri için ayrılan çadırlara yerleştiller... Geceleri sık sık kargo uçaklarının indiği Batman Hava Üssü'nde THY seferleri de bir haftadır aksadı... Üsse, 1 ay önce ABD'liler Diyarbakır'daki uçak kazasına neden olarak gösterilen ILS sistemini de kurdu. ●●● Iskenderun Limanı'na bir gemi daha yanaştı. Gemiden zırhlı ve te-

kerlekli araçlar ile mühimmat ve askeri malzemeler indirildi. ●●● İngiltere'nin cephanelerini taşıtmak için kiraladığı gemilerden üçü Türk şirketlere ait... ●●● ABD, Irak operasyonu için Iskenderun limanına indirmeye başladığı askeri Hummer'lerin patinaj zincirlerini, **5 AY ÖNCE** Türkiye'den Atlı Zincir'den satın aldı...

●●● Orduyelerinin durumu bir başka hal; Amerikan askerleri cirit atıyor, kapısında Türk askeri beklerken, Amerikan conileri içeride parti düzenliyor; Hani şu halkın, hele ki türbanlıların girmesine kapalı orduyelerinin kapısı Conilere ardına kadar açık... TSK'nin özel, itibarlı misafirleri onlar. Belki de tersi; belki de asıl evsahibi gibi davranan Yankee'ler, donundan kurşununa kadar Amerika'ya bağlı TSK onların kiracısıdır! Aralarındaki "ikili anlaşmaları" bu halk bilmiyor ki, **bilsek, kim kiracı, kim ev sahibi?**

●●● Bütün bu haberlerin içinde farklı bir haber de vardı: "ABD, Batman'a tabut ve ceset torbası getirdi"... Eee, işin bir de bu yönü var tabii.

AKP iktidarı hala diyor ki "biz savaş girmiyoruz"... Hala diyorlar ki, "desteğimiz sınırlı"dır. Şu yarattıkları tabloya bakın! Bütün bir ülke, onların ayaklarının altına serilmiş. Üç Amerikalı rezil astsubay bile kendilerine havalanında VIP statüsü uygulanmasını istiyor; varın gerisini düşünün. Kim veriyor bunlara bu cüreti, kim veriyor bu hakkı!

Basına henüz yansımadı, ama **AKP hükümetinin emri ve şehirlerde garnizonların gözetiminde** memleketin bilimum genelevleri, randevuevleri, başka malum yerleri de Amerikalılar için hazırlanmış olsa gerek. Eee, bu kadarını yapan, ondan geri kalacak değil ya!

İşkenceli Sevk

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi D Blokta kalan kadın tutsaklar zorla, işkence edilerek Uşak ve Gebze Hapishanelerine götürüldüler. Tutsak temsilcilerinin "idare görüşmek istiyor" denilerek zorla alıkonulmasıyla başlatılan saldırıda, aynı anda koğuşa jandarmalar tarafından saldırıldı. Bayan tutsakların barikat kurarak direndiği saldırıda çok sayıda tutsak yaralandı. İşkencenin ring araçlarına kadar sürdüğü sevk sonucu;

Nursel Demirdövcü, Ebru Gümüşoğlu, Aysel Gündoğan, Ayşe Tuncer ve Neriman Şaşmaz **Gebze Hapishanesi'ne**; Filiz Gencer, Aysu Baykal, Mesude Pehlivan, Aysel Uzel ve Fatma Yıldırım ise **Uşak Hapishanesi'ne** gönderildi.

Sürgün sonrası bir açıklama yapan TAYAD'lı aileler, sürgün-sevk edilenlerin 19 Aralık'ta Bayrampaşa Hapishanesi'nde kimyasal gazlarla yakılan, sakat kalan tutsaklar olduğunu belirterek, hemen hepsinin sağlık durumunun kötü ve tedavi görüyor olduklarına dikkat çekerek, doğabilecek olumsuz sonuçlardan hapishane idaresinin sorumlu olacağını belirttiler.

Metin Can

ve Hasan Kaya Anıldı

21 Şubat 1993'te kontrgerilla tarafından kaçınılarak katledilen Elazığ İHD yöneticileri **Metin Can** ve **Hasan Kaya** mezarları başında 250 kişinin katıldığı bir törenle anıldılar. DKÖ'lerin katılım sağladığı anmada "**Kahrolsun Kontrgerilla**", "**Katil Devlet Hesap Verecek**" ve "**Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz**" sloganları atılırken, yapılan konuşmalar sırasında sivil polislerin "katlettik, kötü mü oldu" sözleriyle cınayetleri üstlenmeleri dikkat çekti. Anma karanfillerin bırakılmasıyla sona erdi.

Yalancı Genelkurmay

Amerikan askerlerinin, savaş teçhizatlarının topraklarımızda konuşlandırılmasına ilişkin tezkerenin çıkmasına gerek var mı, zaten limanlar, havaalanları Amerikan silah deposuna dönüştürüldü, her gün katar katar yanki gelip geçiyor topraklarımızdan. İkinci tezkerenin farkı, fiili olarak yapılanın resmileşmesi olacak, yankilerin sayısı 60 binleri bulacak; fark bu. "AKP ikinci tezkerе için direniyor" yalanlarının gizlediği gerçek de bu.

Beyaz Saray sözcüsü Fleischer boş yere daha pazarlıkların sürdüğü günlerde, "Türkiye'nin ABD birliklerinin konuşlanmasına izin vermemesi, ABD'ye yardımı reddettiği anlamına gelmez. Türkiye, bir rol oynuyor. Zaten üslerin modernizasyonuna izin verdi. Her halükârda bir rol oynamaya devam edecek. Mesele, rolün öneminde." deniyordu. (21 Şubat, Radikal)

Evet mesele "rol" deydi ve Türkiye bu rolü oynamaya 6 Şubat ihanet kararında fiilen başlamıştı. Ama, özellikle Iskenderun Limanı'nın tam anlamıyla bir ABD askeri üssüne dönüştürüldüğünün, gemilerin birinin gelip ötekine gittiğinin, zırhlı askeri araçların, mühimmatların resimlerinin basında yer almasının karşısında herkes sormaya başladı; "hani tezkerе çıkmamıştı?"

Soru ilkin AKP'ye soruldu. Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, adresi gösterdi; "Genelkurmay'a sorun" dedi.

Aynı gün Genelkurmay bir açıklama yayınlayarak 70 milyon halka şöyle dedi: "resimlerini gördüğünüz, TV'lerden izlediğiniz yalan, siz hayal görüyorsunuz, 70 milyonun en akıllıları biziz..."

Genelkurmay Başkanlığı açıklamasında resmen yalan söylenerek, Ro-Ro gemisi "Tellus"tan ve ondan sonra gelen bir başka ABD gemisinden indirilen çok sayıda zırhlı araç, Füze rampası olarak kullanılan özel araçlar, uydu iletişim araçları, tank paletli araçlar "anlaşmaya uygun" olarak nitelendi ve "muharip unsurlar olmadıkları, modernizasyon amaçlı oldukları" söylendi.

Gazetelerde boy boy yayınlanan fotoğraflardaki askeri teçhizatın "limanların modernizasyonu amaçlı" olmadığını anlamak için öyle "uzman" olmaya da gerek yoktur. Füze rampalarıyla neyi "modernize" edecekler acaba?

70 milyona yalan söylemektir, alay etmektir bu açıklamanın anlamı. Yalancılık generallerin en iyi becerdiği işlerdendir. "Biz söylüyorsak inancaksınız" zorbalığına öyle bir alışmışlar ki, dünyanın gözleriyle gördüğünü dahi inkar etmekte sakınca görmezler. Susurlukçuluklarını da, katliamcılıklarını da hep aynı yalanlarla inkar etmeye çalıştılar. Gerçek değişti mi; hayır!

Genelkurmay, susarak Amerikancılığını gizleyemeyeceği gibi, yalanla da örtemez. Koltuk düşkünü islamcılara bütün işbirlikçilik anlaşmalarını imzalatırlar, suçüstü yakalandıklarında da yalan söyler, inkar ederler.

ABD Çavuşu Önünde Hazrola Duran Generallerden, Acizliğini İtiraf Eden Albaya

1950'li yıllarda yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmeye başlandığı yıllarda Amerikan çavuşları karşısında hazrola duran generallere tanık olunmuştu. ABD'nin savaş karargahı haline getirilen Iskenderun Limanı'nda, kendi ülkesinin milletvekilinin can güvenliğini sağlamayacağını söyleyen TSK albayına da tanık olundu.

CHP Hatay Milletvekili Gökhan Durgun, Iskenderun Limanı'nda inceleme yapmak istedi, İçeriye sokulmadı. Bir TSK albayının, "İçeri girerseniz can güvenliğinizi sağlayamayız" sözlerinin ardından milletvekili limana girmekten vazgeçti.

Kendi toprağında kendi milletvekilinin can güvenliğini sağlayamayan TSK, sözkonusu olan halk olunca, devrimcileri katletmeye gelince nasıl da şahin kesilir. Albayın, Amerikan eri karşısında hazrola durduğundan kuşkusu olan var mı?!

Gazi katliamının sorumluları Şimdi Irak katliamını hazırlıyor

Gazi katliamıyla, Irak'ta katliam hazırlığı arasında kurduğumuz bağ soyut, sadece "siyasi iktidar" nezdinde kurduğumuz bir bağ değildir.

Somuttur.

Necati Özgen, bir gazeteye yaptığı açıklamalarda "Yeşil" adı verilen ölüm mangası elemanının varlığını, onun Genelkurmay'ın (yani bugün ülkemizi ABD'nin katliamcılığına ortak ederek Irak'a karşı savaşa sokan Genelkurmay'ın) üst kademelelerindeki generallerle doğrudan bağı olduğunu itiraf ediyor.

Yeşil, Gazi katliamını da organize eden kontracıardan biridir.

*

Türkiye'yi Irak katliamına ortak eden öteki iktidar odağı ise AKP'dir.

AKP hükümetinin üyesi Cemil Çiçek'in Susurlukçuluğu ise malum. Çiçek, Korkut Eken'i açıktan sahiplenmiş, Susurluk'un bu şekilde deşifre edilmesini yanlış bulduğunu açıklamış bir kontrgerilla hamisidir. (Onun bu açıklamalarına, ne Başbakan ne de öteki AKP'liler karşı çıkmamıştır.)

Gazi katliamı, Susurluk örgütlenmesinin bin operasyonundan biridir. Korkut Eken'in eğittiği, yönettiği ölüm mangaları, katliamı fiilen hayata geçiren ekiptendirler.

*

Susurluk Devleti, ne Çiller-Ağar-Bucak'tan ibaretti, ne de üç beş faşist katil ve mafyacidan. Susurluk devleti, Genelkurmay'ın merkezinde olduğu, ve düzen partilerinin de "yasal, siyasi" kılıfını oluşturduğu bir yapılanmadır. Genelkurmay yerindedir, Susurluk'un iktidar ayağında ise şimdi AKP vardır. Hiç yüksünmeden, hiç yabancılık çekmeden bu yapıyı sahiplenmiş ve Susurluk politikalarını sürdürmektedir.

*

İşte bu nedenledir ki, Gazi katliamının hesabını sormak, sadece o günkü "siyasi, idari sorumlulardan" hesap sormak değil; işbaşındaki iktidar-

dan hesap sormaktır. Çünkü aynı yapı, aynı anlayış, aynı politika iktidardadır.

Kendi halkını Gazi'de olduğu gibi katledebilenlerin, başka bir halkın katledilmesinde hiç zorlanmayacakları, Gazi ve Irak yanyana düşünüldüğünde çok daha açık hale gelir.

*

Unutmamak, bir halkın gücüdür. Unutturmak ise, sömüren ve katleden iktidarların isteğidir.

Gazi'yi unutmak, yaşanmamış saymak, Gazi'nin hesabının sorulmasını istemekten vazgeçmek, adaletten, demokrasiden vazgeçmektir.

12 Mart'ta Gazi halkı, emperyalizmin örgütlediği kontrgerilladan, emperyalizmin ülkemizdeki işbirlikçisi olan iktidarlardan, Susurluk Devletinden hesap sormak için, sizi bekliyor olacak.

"Kahrolsun Susurluk" demek, aynı zamanda "Kahrolsun Amerika, Kahrolsun işbirlikçileri" demektir.

**Gazi şehitlerini anmak
Gazi katliamını lanetlemek
Katliamın halen bu ülkeyi yönetmekte olan sorumlularından
hesap sormak için**

**12 MART'TA
GAZİ'DE OLALIM!**

“Terör listeleri”ni belirleyen çıkarlar

Çeçen direniş örgütleri, Kamikaze Şehitleri Taburu, Kafkas Mücahitleri Birleşik Gücü, Dağıstan ve İçkerya Halkları Kongresi’nin, ABD’nin “terör örgütleri listesi”ne alındığı açıklandı. Açıklamayı, Rus televizyonuna, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell yaptı ve “Rusya’nın terörle ilgili endişeleri konusunda ‘hassas olduklarını’” söyledi.

Değişen Ne?

Her üç örgüt de yeni kurulmuş değil, düne göre farklı bir mücadele çizgisi de benimsemiş değiller; o zaman değişen ne? Ne oldu da ABD listeye alma ihtiyacı duydu?

Bu sorunun cevabı aynı zamanda terör listelerinin nasıl hazırlandığının da cevabını teşkil etmektedir.

**ABD
hukuku, te-
kellerin çıkarları-
nın hukukudur;
“Terör listeleri”
hukuksuzluk
abidesidir!..**

Değişen şu ki, ABD, BM Güvenlik Konseyi’nden Irak’a saldırı ile ilgili istediği kararı çıkarttırmak, en azından aksi yönde bir kararın çıkmasına engel olmak için veto yetkisi bulunan Rusya’ya rüşvet vermek gerekiyor. Sen beni desteklersen, ben de senin “terörist” dediğini terörist ilan ederim, deniliyor. Örgüt aynı örgüt, değişen sadece tekkellerin Irak çıkarlarının gündemleşmiş olması. Hatırlanacağı gibi aynı mantıkla Türkiye’ye Irak’la ilgili verilen ilk rüşvet KADEK’in “terörist” ilan edilmesi olmuştu.

Çıkarlara göre belirlenen “terör listeleri” sadece ABD’ye özgü de değildir. Avrupa da aynı politikayla belirledi listelerini.

Terör demagogilerinin tüm inandırıcılığını yitirmiş olmasını, “en büyük terörist ABD” sloganlarının Avrupa’dan Asya’ya dünyanın her yerinde meydanlarda haykırılıyor olmasını bir yana bıraksak dahi, listelerin nasıl çıkarlara göre şekillendiği, nasıl aleni bir hukuksuzluk sergilendiği Çeçen örgütleri nezdinde bir kez daha ortaya çıkıyor. “Terör” tanımlarında, “terörist listelerinde” Amerika ile aynı dili-tanımı kullananlar da aynı hukuksuzluğun parçası olmaktan kurtulamazlar.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Hukukçular, işgal hukukuna karşı

Tunceli ve İzmir baroları limanların kullanımı ile ilgili olarak anayasaya aykırı olduğu gerekçeyle suç duyurusunda bulundular.

Buna karşı savcılar ne yapacaklar, hukuka mı yoksa “Türkiye’nin ulusal çıkarları”na mı bakacaklar, göreceğiz. Amerika tüm dünyada, AKP iktidarı ülkemizde kendi hukuk kurallarını dahi hiçe sayıyor. Anayasasında “meşruiyet” şartının aranması onu ilgilendirmiyor, o, yani AKP iktidarı Amerika’dan gelecek dolarlara, “ulusal çıkarlarımız” diyerek Kürt halkının nasıl sindirileceğine, katledileceğine bakıyor.

İşbirlikçinin ve katliamcının hukuku olmaz. Onların hukuku zorbalık üzerine, güç üzerine kuruludur. Kimi farklılıklarla birlikte bütün kapitalizmi savunan iktidarlar da aynıdır bu gerçek. Burjuva hukukunun en gelişkin olduğu yerlerde dahi, çıkarlara göre hukukun birbirinin tam tersi kararları nasıl verdiğinin örnekleri sayılamayacak kadar çoktur.

Örneğin Belçika hukuku, daha bir yıl önce İsrail Devlet Başkanı Şaron’un uluslararası suçlu olarak yargılanamayacağına karar verirken, geçtiğimiz hafta Şaron’un başkanını Sabra ve Şatilla katliamlarından dolayı yargılamaya yetkili olduğunu açıkladı. Peki değişen neydi? Değişen Avrupa’nın ABD ile ilişkileriydi. Belçika hukukunu da ABD’ye İsrail aracılığıyla darbe vurmada kullanmaya çalıştı.

Türkiye’de bu, çok daha pervasız yapılıyor. Katliamlar, işkenceler, infazlar böyle aklanıyor. Şimdi de işgalcilik ve başka bir halkın katledilmesini hukukçular, savcılar, parti kapatma şampiyonu anayasa mahkemeleri sadece izliyor.

Soruyoruz; yok mu işgalcilerin hukukuna karşı çıkacak hukukçular, savcılar? Bu ülkede hukuku savunmak sadece iki kent barosunun görevi mi?

11 Eylül'den 15 Şubat'a...

Bozulan ABD İmajı (Ortaya çıkan gerçek yüz)

15 Şubat günü, 10 milyondan fazla insan dünyanın dört bir yanında meydanlara döküldü, ABD'yi lanetledi. Tüm ülkelerdeki ABD elçileri Beyaz Saray'a, "İnsanlar artık dünya barışı için Bush'u Saddam'dan daha büyük bir tehlike olarak görüyor" (Washington Post) raporları veriyor. Yapılan anketler, "ABD dahil tüm ülke halklarının çoğunluğu Irak'la hiçbir şart altında, (BM kararı olsa bile) savaş olmamasını istemektedir." diyor. Hatta o "Amerikan imajının" geldiği durumu en iyi, ABD'nin "kurtardığı... demokrasi götürdüğü..." ya da ekonomik "yardım paketleri" verdiği ülkelerdeki ABD karşıtlığı oranı anlatıyor; Arjantin'de yüzde 83, Uruguay'da yüzde 79, Makedonya'da yüzde 76, Bosna-Hersek'te yüzde 75...

Oysa 11 Eylül'ün üzerinden geçen zaman, "madur, saldırıya uğramış ABD" imajının hafızalardan silinmesine yetecek bir zaman değildi. Buna rağmen, kimse artık Amerika'nın 11 Eylül üzerine demagogilerini, "terör" yalanlarını dinlemiyor. Üstelik emperyalist medya, tek tek ülkelerin devletleri aynı terör demagojisini alabildiğine yoğun olarak işlemesine, onlar da kendi çıkarlarına göre kullanmasına rağmen böyle olmuştur. Amerikan yalanları, suya yazı yazmaya dönüşmüştür artık. Bush'un son konuşmalarından birinde söylediği, "askeri operasyonlar yaptığımız yerlerde geride asker değil anayasalar bıraktık, özgürlükler bıraktık" yalanlarının, 100'den fazla ülkedeki Amerikan askeri varlığına, Filistin halkının katledilmesinin arkasında ABD'nin olduğu gerçeğine, Filipinler ve Kolombiya'ya yeni yeni askeri yığınaklar yapılmasına, Güney Kore'deki askeri varlığını artırarak Kuzey Kore'nin tehdit edilmesine çarparak geri dönmesi doğal oldu, bugün olmaktadır.

Peki bu kısa sürede dünyada "Amerikan imajı" nasıl değişti, kim değiştirdi ve "teröre karşı savaşın başarısı"na ne oldu?

Gerçeğin Üzeri Bombalarla Örtülemedi

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, 11 Eylül sonrasında "gerçeğe çağrı"ında şöyle demişti;

"Neden ABD? Bütün dünya bunu sormak, bunu tartışmak durumundadır."

Amerika gerçeği tartıştırmamak, kendi halkının kanını kullanarak imparatorluğunu tesis etmek için Afganistan'a saldırdı. Ama gerçek kendini dayattı. Her düşen bomba halkların gözüne çekilen perde-

leri birer birer araladı. Son on yılda yaratılan "globalizm, küreselleşme" yanılgılarında gerçeği bir biçimde görenler çoğaldı.

Meydanların onmilyonlarla doluşunun ve kitlelerin büyük bir bilinçlenme sürecine girişinin, Latin Amerika'da hızla anti Amerikancı iktidarların ortaya çıkışının, işbirlikçisi devletlerin dahi "uzak durma" çabasına girişinin, "yeşil kuşak"larda kullandığı islamcılarda büyük bir anti-ABD öfkenin yaratılmasının, "demokrasi, özgürlük, insan hakları" pazarlayan 'özgürlüklerin Amerikası' rüyasının ciddi darbe yemesinin nedeni Amerikan saldırganlığıdır.

Nasıl ki, 11 Eylül'ü yaratan bizzat ABD'nin kendi politikaları ise, 11 Eylül'den bu yana "imajını" değiştiren de yine kendisi oldu. İmparatorluk planları tüm dünyanın kafasında netleşti.

"Terör, kitle imha silahları, özgürlük, demokrasi" gibi kavramlar ABD'nin dilinde sadece birer demagogiden ibaretti, aslolan emperyalist tekellerin dünya hakimiyetiydi. Karmaşık denklemler, demagogiler, yalanlar aralandığında karşımıza çıkan Marksizm-Leninizmin tarif ettiği emperyalizmden başkası değildi. Bu nedenle "neler oluyor" sorusuna en net cevapları veren bizdik. Dünyaya, ilişki ve çelişkilere sınıflar gerçeğinin gözlüğünden bakarak, daha 11 Eylül'ün hemen ardından, "Dünyada ve ülkemizde, savaş, tüm muhalefeti yoketme politikasının açıkça ilan edilmiş halidir. Hala anlamayanlar, hiç bir zaman anlamayacaklardır." (1 Ekim 2001, Y.Vatan) denilmiş ve eklenmişti;

"Amerikan imparatorluğu devrimcisinden is-lamcısına, yasalından illegaline, en reformistinden en radikale kadar, emperyalizmin düzenine şu veya bu açıdan karşı çıkan tüm muhalif güçlerin sindirilmesini, dahası on yıllık bir plan içinde yokedilmesini hedeflemektedir." (1 Ekim 2001, Vatan) Bugün yaşanan bundan ibarettir.

İmparatorluk Amacı Netleşti

"Afganistan'a düşen her bombanın Amerika'ya karşı öfkeyi büyüteceğini" söylediğimiz yazımızın mürekkebi kurumadan öfke büyümeye başladı. "Sonsuz adalet" operasyonlarının, Amerika'nın ezeli ve ebedi adaletsizliğinin bir parçası olduğu, saldırının Afganistan'la, Irak'la sınırlı kalmayacağı tartışmasız olarak ABD tarafından gözler önüne serildi. ABD'nin tüm dünyayı karşısına alarak, tehdit etmedik, gözdağı vermedik, şantaj yapmadık

ülke bırakmadığı, saldırının birini bitirmeden ötekinin zeminini yaratmak için kampanyalar başlattığı bir süreç yaşanıyor.

Afganistan'a bombalar düşerken, Irak kampanyası başlatıldı. Şimdi Irak'a saldırı daha başlamadan, başka ülkeler "gündeme" alındı.

Amerika'nın imparatorluk planlarının hiçbir gizlilik yanı kalmadı. Daha geçen hafta İsrail'de yayınlanan Haaretz gazetesinde (17 Şubat) yer alan habere göre; Şaron ile görüşen ABD Dışişleri Müsteşarı John Bolton, "Amerika'nın Irak'tan sonra İran, Suriye ve Kuzey Kore tehditlerine yöneleceğini" açıklarken, yine ABD Savunma Bakanlığı danışmanı Richard Perle, Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ı, "Irak'taki tecrübe bölgedeki reformlar için başlangıç olacak. Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın reformları dikkate alacağını ümit ediyorum. Aksi takdirde kendisini 'ikinci sırada hedef ben olabilirim' demek durumunda kalabilir" diye tehdit ediyordu.

Ortadoğu, Asya, ülkeler, örgütler bu liste uza-yıp gidecektir. 11 Eylül sonrası devrimci örgütlerin "yok edilmesi gerekenler listesine" alındığında söylediğimiz gibi.

Gücün Pervasızlığı

Burjuva sistemin kendi yarattığı kurumları yok

etme/etkisizleştirme pahasına, emperyalistler arası dengeleri yeniden şekillendirmenin alenileşmesiyle birlikte, emperyalistler arası çelişkiler keskinleşme sürecine girdi. **Pazar alanları** kavgası BM ve NATO arenasında cereyan etmeye başladı.

İşte tam da bu noktada Amerikan saldırganlığının ideolojik mimarlarından eski ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski, Bush yönetimine akıl vererek, "emperyalistler arası dalaşmayı bırakalım dünyayı birlikte paylaşalım" diyordu, Radikal'in aktardığı yazısında. (21/02/2003)

Afganistan'dan bu yana dünya kamuoyunun tersine dönerek, "dünyada sadece tek bir ülkenin kamuoyunun, ABD'nin Irak'a karşı olası harekâtını desteklediğini; onun da her an tersine dönebilir olduğunu" belirten Brzezinski, Avrupa ile dalaşın "hiç görülmemiş çirkinlikte" olduğunu, "yanı sıra NATO'nun birlik beraberliğinin de gerçek bir tehditle yüz yüze" olduğunu ve "terörizmle savaşta stratejik bir başarıdan söz etmenin çok zor" olduğunu dile getiriyor ve evet Irak'a karşı güç kullanalım, ama bunu yaparken, emperyalist kampı bölmeyelim uyarısında bulunuyor.

"Yanlış gidenin ne olduğunu" da sorguluyor Brzezinski; "Irak'ın BM kararlarına uymadığına dair açık gerçek, niye bu kadar çok tartışma yaratı-

"Medya Gücü"nü'nün İflası, Amerikancı Özkök'ün Çaresizliği

Dünyada ve ülkemizde bütün kampanyalara, senaryolara rağmen halkları etkileyemediler. Irak'ın gündeme getirildiği andan itibaren Pentagon kaynaklı dünya medyasına pompalanan yalanları, medya kampanyaları görülmedik düzeye yükseltildi. Hatta ülkemizde Amerika'dan daha Amerikancı olduğunu kanıtlayan basın, köşe yazarları halkımıza Amerikancılığı kabul ettirmek için her türlü demagoji ve yalanı kullandılar.

Sonuç ortada!

Ne "Bin Ladin" korkutmaları, ne "diktatör Saddam" üzerine yapılan ve kimisi komediye dönüşen yayınlar ne de "ABD'nin yanında olursak şöyle çıkarımız" olur diye başlayan ahlaki düşkünlükler, hiçbir halkımızın ABD'ye karşı düşüncelerini değiştirmediler.

Açık ki, ABD ile birlikte medya da propaganda savaşını kaybetti. Kendi gücünü mutlak görüp, savaş kaybeden bütün zorbalara gibi dengesizleşti, pervasızlık boyutlandı.

Ertuğrul Özkök'ün pervasızlığı bu konuda ör-

nektir. Geçen hafta kan, katliam üzerinde tepinerek "hır-

layan" Özkök, Amerikan çocuğu olduğunu daha açık hale getirdi:

"Türkiye yaptığı iki şeyden hiç mi hiç utanmamalı, hatta göğsünü gere gere bunu yapmalıdır. Birincisi, ... stratejik müttefik ABD'ye askeri her türlü kolaylığı sağlamak. İkincisi de, ... sağlayacağı kolaylıklar karşılığında, ... pazarlık yapmak." (21 Şubat, Hürriyet)

Özkök "elinden geleni yapıyor", AKP gibi; ama kimse kaale almayınca, eksiki gibi "Hürriyet'in Yayın Yönetmeni dedi ki..." diye tartışmayınca, artık gemi aziya alıyor ve kurtuluş savaşı yıllarının mandacılarının kemiklerini sızlattıyor.

Bu katiller ve Amerikancılar güruhu sadece Irak halkının değil, bu ülke insanlarının, devrimcilerinin katledilmesinde de aynı övüncü duyuyor, Susurlukçuları da aynı utanmazlıkla savunuyorlar. Basın camiasının zerrece bir onuru varsa, "iletişim şuralarında" Özkök zihniyetini lanetlemeleri gerekirdi!

yor? Yakın müttefikler arasında bile niye bu denli çok anlaşmazlık çıkıyor? Niye savaşa dünya çapında ('yeni Avrupa'da, yanı sıra Britanya'da bile) bu kadar yaygın muhalefet var? Ve ABD'de dahi niye büyük boyutta belirsizlik yaşanıyor?"

İmparatorluk cephesinden "nedenler" de sıralıyor Brzezinski ve temel olarak izlenen politikaların özüne itirazı olmamakla birlikte zamanlama, propaganda da kabalık, öteki emperyalistleri dikkate almama gibi nedenlere bağladıktan sonra uyarıyor;

"Saddam rejiminin devrilmesi uğruna ABD'nin küresel liderliğini kaybetmesi gibi büyük bedeller ödeme riskine karşı hassas, kapsamlı bir strateji.."

Ben gücüm, ne diyorsam o, ne yaparsam doğru, tüm dünya bana itaat edecek diyen Amerikan imparatorluğuna içeriden yapılan bu uyarılar, aynı zamanda imparatorluk cephesindeki korkunun da belirtileridir. Zira açık ki, 11 Eylül'den bugüne geçen süre ABD imparatorluğu için yenilgidir.

Halklar Bush'a Cevap Verdi

ABD Başkanı Bush 11 Eylül sonrası, tüm dünyaya meydan okuyarak, "ya bizden yanasınız, ya bize karşısınız" demişti. Bunu söylerken bolca "terör" demagogileri yapması kısa bir süre sessizliğe neden olmuş olsa da, halkların cevabı gecikmedi:

"Size karşıyız!"

Bu kaçınılmaz cevaptı; hiçbir halk iradesi elinden alınarak, açlığa, zulme mahkum edilerek yaşamaz. Dünya üzerinde hukuksuzluk, gayri meşruluk düzenine halklar sürgit sessiz kalamazlar. Bundan sonraki aşamada verilecek cevap, karşı olmanın ötesinde halkların imparatorluğun karşısına bir güç olarak çıkmasında. İki bloklu dünyamızda halklar blokunun tek kurtuluş yolunun tek tek ülkelerde sosyalizm yolunda verecekleri mücadelede olduğunu görmesinde.

"**ABD emperyalizmiyle ezilen halklar arasındaki çelişki, dünyanın BAŞ ÇELİŞKİ'** olmaya devam ettikçe, o süreç de çok uzak değildir.

Emperyalistlerin 1990'ların başlarındaki söylemlerini hatırlayın. Artık kapitalizmin, burjuva demokrasisinin ebedi zaferi ilan edilmiş, her yere barışın, demokrasinin, insan haklarının geleceği söyleniyordu. Sosyalizm, devrimcilik, devrimler ölmüştü artık.

Demek ki hiç bir şeyi çözememişler. Demek ki hiç bir şeyi bitirememişler.

Dünkü "zafer" çığlıkları halkların mücadelesi karşısında nasıl toz bulutları gibi dağılıp gittiyse; bugünkü "savaş" çığlıkları da halkların direnişine çarpıp dağılacaktır." (17 Eylül 2001, Y. Vatan)

'STK'lar Ne İşe Yarar?

Reformizmin sevdiği terimle 'STK'lar, açık adıyla 'Sivil Toplum Kuruluşları' ne işe yarar; bu konuda en bilinenlerinden **Human Rights Watch** cevap veriyor.

Human Rights Watch (Uluslararası İnsan Hakları Örgütü) geçtiğimiz günlerde Irak'la ilgili, bir rapor yayınladı.

Raporda, "Saddam Hüseyin'in 1979'da resmen iktidara gelişinden sonra Irak'ta bir terör rejimi oluşturduğu ve bu rejimi korumaya dönük uygulamaların; Irak'taki toplumsal yaşamı her yönüyle olumsuz etkilediğini, Irak cezaevlerindeki insanlara uygulanan işkencelerin, dünyada bilinen işkence yöntemlerini gölgede bıraktığını" açıkladı.

Görevidir yapar mı, diyorsunuz? Değil. Irak'a yönelik kampanyanın ihtiyaçlarına "STK'lar" cephesinden destek veriyor. Türkiye hapishaneleri, F tipleri ölüm evlerine dönüşmüşken, aynı raporları Türkiye için hazırlamıyor mesela. Niye, çünkü Türkiye'ye de ABD'nin rüşvet verme süreci yaşanıyor,

tersi olsa onu da hazırlarlardı.

2.9 Katrilyon Ne İçin, Kime?

Avrupa Birliği yerel girişimlerle kurulmuş olan çocuk, gençlik, kadın, insan hakları, çevre, kalkınma ve kültür gibi konularda etkinlik gösteren, bu konularda proje üreten yaklaşık 80 STK'ya, Sivil Toplum Geliştirme Programı (STGP) kapsamında 1 milyon 650 bin Euro (2.9 katrilyon) destek kararı aldı. (Radikal, 21 Şubat)

Sakin kimse, Avrupa'nın ne kadar "hayırsever", ne kadar "hukuka, insan haklarına saygılı olduğunu, bu değerleri tüm dünyada geliştirmek için para harcadığını" anlatmasın. Yugoslavya'da karşı devrimci darbenin kitle gücünü oluşturan STK'lara da aynı kaynaklardan Eurolar, Dolarlar akıtılmıştı.

"Kimin ekmeğini yersen onun kılıcını sallarsın."

Avrupa emperyalistlerinin ekmeğini yiyenler, kime karşı, hangi alanlarda kılıç sallayacaklar ve bu 80 STK kim?

İşte size STK'ların ne işe yaradıklarına ve çalışma tarzlarına ilişkin iki örnek!

Amerika karşısında sürünge Kürtlere karşı şahin!

Türkiye bugünlerde tam bir savaş hali içinde. Yollarda, yolcu otobüslerinden daha çok askeri konvoylar var. Bir yandan Amerikan ordusu, bir yandan Türk Silahlı Kuvvetleri Irak'a taşıyor.

Peki ne için?

Amerika açıkça Irak'ı işgal etmeye gidiyor. Peki Türkiye'nin ordusunun orada ne işi var?

O da aynı şey için, "İŞGAL" için gidiyor.

Burjuva basından aktaracağımız bir cümle, işgali tüm çıplaklığıyla gösteriyor zaten: "Birliklerimiz Zaho ve Duhok başta olmak üzere Batufa, Begova, Bamerne, Daretuye, Sersenge, Dereluke, Osmana ve Serigelye bölgelerine yerleştirildi."

Bakın, bu isimler, Türkiye'de 80 yıldır süren bir asimilasyonla yok edilmek istenen bir dile ait isimlerdir: KÜRTÇE'dir. Gitmişken, o isimleri de "Türkçeleştirir"ler artık. İşgalcinin amacı tam da budur.

Hewler'de toplanan Kürt Yerel Parlamentosu, "Türkiye ordusunun Güney Kürdistan'ı işgal etmesinin kabul edilemeyeceği" kararını aldı. Kararda "Topraklarımıza ordu göndermek isteyen ülkelere kapılarımızı kapatıyoruz... Türk ordusunun herhangi bir müdahalesi karşılık görecektir..." denildi.

Şovenizm, işgalciliğe götürüyor: Kuzey Irak'ta Türkiye'nin ne hakkı var?

Burjuva basın ve generaller, Kuzey Irak'taki Kürtlerin "Türk ordusu topraklarımızı işgal ederse, direniriz, karşılık veririz" sözlerini, "bizi tehdit ettiler" diye yansıtıyor. İşgalci bir güce karşı topraklarını savunmak, her halkın hakkıdır. Nasıl ki Türkiye, 1920'de işgalcileri denize dök-tüyse, eğer Türkiye oligarşisi işgalciliğe soyunursa, başkalarının da onu denize dökme hakkı vardır.

Kuzey Irak'taki bazı Kürt gruplarının tutarsızlığı, emperyalizmle işbirliği içinde olması, bu gerçeği değiştirmez.

Şovenist kafa, orada bir "Kürt devleti"nin kurulmasını engelleme hakkını kendinde görüyor. Peki bu hak nereden geliyor? Dünyada nasıl ki ulusların büyük çoğunluğunun bir devleti varsa, Kürtlerin niye bu hakkı olmasın? Bu soruya verilecek cevapları yoktur.

Türkiye Kıbrıs'taki 150 bin Türk'ün ayrı bir devlete

sahip olmasını, Bulgaristan'daki Türk azınlığın haklarını savunurken, Irak'taki Kürtlerin hakları niye meşru olur? Bu soruya da verilecek bir cevapları olamaz.

İşgal eden oligarşi olunca "ulusalci"sından "demokrat"ına kadar hepsi destekliyor. Şovenizm beyinlerini teslim almış. Oligarşi de bu beyinleri tepe tepe kullanıyor.

Kuzey Irak'taki Kürtlerin "Türk ordusunun topraklarımızı girmesini istemiyoruz" açıklaması üzerine, Hürriyet Gazetesi şu başlığı kullandı:

"Kürt Meclisi: Türkler K. Irak'a Giremez.

Gel de Çıkar, Zaten Oradayız..."
(26 Şubat 2003, Hürriyet)

Şovenist kafa, aynı zamanda ahlaksızdır, hukuktan nasibini almamıştır. Karşısında bir halk var, kullandığı üsluba bakın. Ertuğrul Özkökler'le Bushlar, aynı hamurdan yoğrulmuşlardır. Katliamcılıkta, teröristlikte, kovboyculukta, ahlaksızlıkta, birbirlerinden geri kalmazlar.

Birbirlerinden sanki "farklı" gibi görünen Hürriyet ve Cumhuriyet yazarları, konu şovenizm olunca, aynışverişiyorlar. Cumhuriyet'ten de Hikmet Çetinkaya şöyle yazıyor:

"Eğer Saddam devrilirse Kuzey Irak'ta 'Kürt devleti' yavaşama geçecek!..

Tüm bunlar Türkiye üzerine oynanmak istenen bir senaryonun parçası!.. KDP Lideri Barzani, Kuzey Irak'a giren Türk Silahlı Kuvvetleri'ni 'istilacı' olarak görüyor!.." (25 Şubat 2003)

Peki istilacı değil de ne olarak görmeli acaba Çetinkaya'ya göre? Üstelik Türkiye'yi işgalci olarak gören sadece Kürtler de

değil, Kuzey Irak'taki Araplar, Sunni liderler de *"Türkiye ordusunun girmesini işgal olarak görürüz"* diyorlar.

Türkiye'yi kimse davet etmedi oraya!

Dışişleri Bakanlığı'nın resmi açıklamasında Kuzey Irak'taki Kürt Meclisi'ne hitaben ***"Yersiz tepkilerle tahrik havası yaratılmamalı"*** deniyordu. Yüzsüzlüğe bakın! Sen git onların topraklarını işgal et, onların ulusal haklarını kullanmalarına engel ol, sonra "yersiz tepkiler" de, sonra "tahrik etmeyin" de. "Tahrik eden", işgalciden başkası değildir. Tahrik eden, Türkiye oligarşisi ve Amerikan emperyalizmidir.

Burjuva kalemşörler, *"niye karşı çıkıyorlar anlamıyoruz"* havasındalar. Sanki ortada bir işgal yok! Newsweek adlı dergide Kuzey Irak halkıyla röportajlar yapılmış, konuşan bazı Kuzey Iraklı Kürtler düşüncelerini şöyle dile getiriyorlar:

"Türk askeri birlikleri Kuzey Irak'ta bazı bölgelerde konuşlandılar. Bu bölgeye ilk girmeye başladıklarından bu yana Türklere korkuyoruz. Onlar da bize Saddam'dan farklı davranmıyorlar...", Bir başkası da şu sözlerle tamamlıyor onu: *"Türkler evlerine dönsün. Bizim için Saddam neyse Türkler de aynıdır. İkisi de düşmanımız."*

Denilebilir ki, bunlar kasıtlı.

Ama bakın Türk Silahlı Kuvvetleri'nden emekli bir orgeneral ne diyor: ***"Kuzey Irak'ta Türk askeri sevilmez, bunu herkes bilmeli."*** (Em. Org. Necati Özgen, 25 Şubat 2003, Hürriyet)

Niye sevilmez, bunu söylemiyor orgeneral. Ama tahmin etmesi hiç zor değil. OHAL adı altında, Doğu'da, Güneydoğu'da yaptıkları zulmü hatırlayın; Kuzey Irak'a bugüne kadar düzenledikleri onlarca "sınır ötesi hareket"ta neler yaptıklarını tahmin edebilirsiniz.

"Kendi Kürt'ünü katleden" oligarşi, şovenizmini "sınır ötesine" taşıyor!

Baskı, terör, gözdağı; başka bildikleri ne var ki? Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, lafı dolandırmadan söylüyor: ***"Biz Kuzey Irak'a Kürtlere gözdağı vermek için de giriyoruz."***

Bu gözdağı, Kürt halkının ulusal haklarını kullanmasını engellemek içindir. Bu gözdağı, üstelik Türkiye sınırları dışındaki bir halkı sindirmek içindir. Bunun adı, işgalcilik değil de ne olur o zaman?

Sen kendi sınırların içindeki Kürtlerin dilini, kültürünü gasbettiğin, onları baskı altında tuttuğun yetmiyormuş gibi, bir de kalkıp sınırları dışındakiler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor.

Irak "yeniden yapılıyor" Kürtlere hiç bir hak tanımasın, kesinlikle "federasyon olmasın" diyor. Bu pazarlığı

da bir başka işgalciyle, Amerika'yla yapıyor. İki işgalci, kafa kafaya verip, silahların gücüyle, Irak toprakları üzerinde yaşayan Kürt, Arap, Türkmen halkın kaderini belirliyorlar.

Kuzey Irak sorunu, Kürt sorunudur. Hangi kılıfı, gerekçeyle örtülürse örtülsün, olgu budur. İşgal, ülkemiz sınırları içinde on yıllardır Kürt halkı üzerinde sürdürülen baskının bir parçasıdır.

"Türkmenlerin can güvenliği" bir başka bahanedir. 1991'e kadar Irak'taki Türkmenler, Türkiye'nin günde-minde olmamıştır. Türkmenlerin ne can güvenliği, ne ulusal hakları, Türkiye'yi ilgilendirmemiştir. Kürtlerin Kuzey Irak'ta etkinlik kazanması, kendi toprakları üzerinde kısmi bir egemenliklerinin gerçekleşmesiyle birlikte, Türkiye "Türkmenleri" hatırlayıverdi. Bütün amacı, Türkmenleri Kürtlere karşı bir koz olarak kullanmaktır.

Kuzey Irak İşgali, ülke içinde de baskı ve zulüm demektir!

Oligarşik devlet, kimilerinin sandığı gibi ne "demokrasi", ne de bir "hukuk devleti"dir. Oligarşik devlet, faşist bir yapılmadır. Ve tüm faşist devletler gibi, kendi halkına karşı savaşa göre örgütlenmiştir. İktidardan gelip geçen tüm hükümetler, bu devlet yapısını sürdürmüş ve pekiştirmişlerdir. **"Susurluk devleti"** olarak da adlandırabileceğimiz bu devlet yapısının 1970'den bu yanaki "kanlı tarihi" ortadadır.

Bu devlet, aleni bir "işgal"e, yani "savaş"a girdiğinde, nisbi anlamda varolan tüm hakları da rafa kaldırmaya çalışacaktır. Bunun ilk adımı, yeniden OHAL ilan edilmek istenmesidir. Kimse OHAL'i kendi dışında, sadece "bir bölge" ile sınırlı düşünmemelidir. OHAL orada varsa, tüm Türkiye'de var demektir. Bunun pratiğini yaşadık.

İşgalle birlikte, sınırların bu tarafındaki Kürt halkı üzerindeki baskılar, daha bugünden görmeye başladığı gibi, katmerleşerek artırılabacaktır.

120 bin asker yığılacak Kuzey Irak'a. Bu askeri hareket milyon dolarları sarfetmeyi gerektirdiğine göre, bunun da faturası, halka daha fazla yoksulluk olarak kesilecektir.

Kısacası, Kuzey Irak'ın 120 bin kişilik bir askeri kuvvetle işgali, sınırlarımız içinde daha fazla yoksulluk ve daha fazla baskı anlamına gelir.

Barzani ve Talabani'nin tutarsız politikaları, ABD'yle işbirliği içinde olmaları, Türkiye'ye Kürt halkına, Irak'a askeri müdahale hakkı vermez.

Türkiye'nin Kuzey Irak'a müdahalesi, hiçbir haklılığı, meşruluğu olmayan bir müdahaledir.

Faik Trn'den Necati zgen'e Susurlukla, işkenceyle özdeş General Kültürü

12 Mart'ın işkenceci generallerinden Faik Trn'n kim olduğunu anlatığımız geçen haftaki sayımızdaki "bir işkencecinin cenaze töreni" başlıklı yazımızı şöyle noktalamıştık;

"Demirel'in partisinden milletvekili seçilmesi, cumhurbaşkanlığına aday gösterilmesi, onun katilliğini, işkenceciliğini unutturmadı. Bundan sonra da unutulmayacaktır, çünkü Faik Trn zihniyeti ordunun her kademesinde hala yaşıyor."

Hürriyet Gazetesi'nde 24 şubat'tan başlayarak  gün üst üste yayınlanan bir röportaj "yaşayan" bir rneği daha gözler önüne serdi.

Yeni emekli olan general **Necati zgen**, bol bol asıp kesmekten, Krtle-
rin kökünü kazırmaktan söz ettiği röportajında generallerin kültürü haline gelen Susurlukuluğunu da bir kez daha yineledi.

Eken Hepsinin ocuğu

Kıbrıs'ta "Barış Kuvvetleri Komutanlığı", Doğu ve Güneydoğu'da Jandarma Asayiş Komutanlığı yapan emekli Orgeneral Necati zgen, söz konusu röportajda, *"Korkut Eken'in vatana çok hizmet ettiğini, yaptıklarınnı unutulamayacağını..."* söylüyor.

Daha nce Korkut Eken'e sahip çıkan Necati zgen, o zaman yalnız değildi. Emekli generaller, Doğan Güreş, Teoman Koman, Hasan Kundakçı da, Korkut Eken'in yaptıklarınnı bilgileri dahilinde olduğunu söylemişlerdi. Hukuk, generaller karşısında elikolu bağlı izledi sadece. Göstermelik ifade alma şovlarının da arkası gelmedi. zgen, bu rahatlıkla yeniden Eken'e sahip çıkarken, bir adım daha ileri atarak, "Yeşil" kod adlı kontra tetikçisi Mahmut Yıldırım ile de görüştüğünü itiraf ediyor. Elbette bütün yalancı generaller gibi, "yeşil olduğunu bilmediğini" söylemesi hiçbir şeyi değiştirmiyor. Makamına kadar getirilen bir tetikiye para vermemiş de, odasından kovmuş da... Katliamcılık kadar yalancılık da generallerin kültürü.

Emekli Edin, Dinleyn!

Görev başında olduklarında ne Yeşil'i ne de adı

Susurluk'la bütünleşmiş "Yeşil"i hiçbir general savunmuyor, sahiplenmiyor. Ne zaman ki emekli olduklarında mikrofonlar önlerine tutuluyor, işte o zaman gerçek düşüncelerinin en azından bir kısmı dklveriyor ortaya. Ve, sanki bu sahiplenme Genelkurmay'dan bağımsızmiş, Genelkurmay Susurluk'a sahip ık-mıyormuş gibi gösteriliyor böylece.

Halbuki bu isimlerin tümü ordunun en tepesinde görev yapan, politikalarına yön veren generaller değil mi? İlerinde eski Genelkurmay Başkanı'ndan tutun, ordu komutanlarına kadar kimler aynı yolu izlemedi ki. Artık gizlenemeyen gerçeğin resmileşmesi için bütün generallerin emekli edilip konuşturulması mı gerekiyor? (Holdingcilikleri de hep emekli olduklarında alenileşiyor!)

Susurluk'la özdeş General Kültürü

Gerekmiyor elbette. Ordunun komuta kademesinde yer alan bütün generaller, Susurluku, işkenceci, katliamcı olmadıkça o kademelere gelemeyiz. En azından o kademeye gelebilmek için, bütün yeni-sömürge ülkelerinin ordularında olduğu gibi Amerikan eğitimlerinden geçmeleri gerekiyor.

Bütün paşalar hep Susurluk'a sahip çıkıyor. Genelkurmay eski başkanları, ordunun halen görev başındaki komutanları tescilli işkencecileri hiç yalnız bırakmıyor. Bu, ne şu bu generale özgü ne de Genelkurmay başkanlarının değişmesiyle değişen bir durumdur. Bu, orduya, generallere hakim olan bir kültürün, politikanın, yönetim tarzının ve ideolojilerinin yansımasıdır.

Katletmeden, işkenceyi savunmadan, onbinlerce insanın katili Korkut Ekenlere sahip çıkmadan yönetemezler. Katledecekler, asıp kesecekler "ulusal çıkarlarımız" deyip herkesi susturacaklar. Bu hamaseti öylesine benimsemişlerdir ki, kimse-nin inanıp inanmaması umurlarında değildir. Güvendikleri tankların gücüdür sadece.

3 Kasım 1996'nın hemen ardından söylediğimiz gerçeği bir kez daha yinelemekte fayda var; **Susurluk devlettir, orduya bakılmadan Susurluk'u anlamanın olanağı yoktur.**

Halbuki bu isimlerin tümü ordunun en tepesinde görev yapan, politikalarına yön veren generaller değil mi? İlerinde eski Genelkurmay Başkanı'ndan tutun, ordu komutanlarına kadar kimler aynı yolu izlemedi ki. Artık gizlenemeyen gerçeğin resmileşmesi için bütün generallerin emekli edilip konuşturulması mı gerekiyor? (Holdingcilikleri de hep emekli olduklarında alenileşiyor!)

Susurluk'la özdeş General Kültürü

Gerekmiyor elbette. Ordunun komuta kademesinde yer alan bütün generaller, Susurluku, işkenceci, katliamcı olmadıkça o kademelere gelemeyiz. En azından o kademeye gelebilmek için, bütün yeni-sömürge ülkelerinin ordularında olduğu gibi Amerikan eğitimlerinden geçmeleri gerekiyor.

Bütün paşalar hep Susurluk'a sahip çıkıyor. Genelkurmay eski başkanları, ordunun halen görev başındaki komutanları tescilli işkencecileri hiç yalnız bırakmıyor. Bu, ne şu bu generale özgü ne de Genelkurmay başkanlarının değişmesiyle değişen bir durumdur. Bu, orduya, generallere hakim olan bir kültürün, politikanın, yönetim tarzının ve ideolojilerinin yansımasıdır.

Katletmeden, işkenceyi savunmadan, onbinlerce insanın katili Korkut Ekenlere sahip çıkmadan yönetemezler. Katledecekler, asıp kesecekler "ulusal çıkarlarımız" deyip herkesi susturacaklar. Bu hamaseti öylesine benimsemişlerdir ki, kimse-nin inanıp inanmaması umurlarında değildir. Güvendikleri tankların gücüdür sadece.

3 Kasım 1996'nın hemen ardından söylediğimiz gerçeği bir kez daha yinelemekte fayda var; **Susurluk devlettir, orduya bakılmadan Susurluk'u anlamanın olanağı yoktur.**

Türkiye işkenceler ülkesi

Sadece resmi rakamlarla bile günde 4 kişinin son üç yıldır işkence gördüğünün açıklandığı TBMM çatısı altında, işkenceyi önleme değil, Amerikancılık tartışılıyor!

"İşkence..." diye başlayan her konuşmanın ardından, devlet cephesinden *"münferit...devlet politikası değildir...eğitimsiz polislerin işi..."* açıklamaları gelir. Gerçeği demagojiyle geçiştirmenin klasik bir örneği olan bu ifadeler kimse inanmaz elbette. Çünkü bu ülkede yaşayan herkes bilir ki, işkence bir devlet politikasıdır. Muhalif güçleri sindirmenin, devrimci mücadeleyi engellemenin en temel araçlarından biri olarak on yıllardır kullanılmaktadır.

Adalet Bakanı'ndan İtiraf

Geçtiğimiz günlerde CHP Milletvekili Yakup Kepek'in işkenceyle ilgili soru önermesine Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in verdiği cevap, devletin 'münferit' dediği işkencenin boyutlarını gözler önüne serdi. Ki bu rakamlar sadece resmi belgelere geçenlerdir. Gerçeğin bu sayının katbekat üzerinde olduğu bilinmektedir. Çiçek'in, TBMM çatısı altında verdiği rakamlara göre;

"2000-2002 arasında 4 bin 600 kişi işkence nedeniyle savcılıklara başvurdu.

Bu süreçte 2 bin 471 işkence davasının 205'inde işkenceciler "mahkûm" oldu.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne de bugüne kadar Türkiye aleyhine işkenceden 344 başvuru yapıldı."

Hatırlanacağı gibi, önceki hükümet döneminde İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen de benzeri bir soru önermesine, *"1995-2001 arasında ülke genelinde 1 milyon 740 bin 70 kişi gözaltına alındı..."* cevabını veriyordu.

IHD'nin verilerine göre de, son dört yılda işkence nedeniyle açılan davaların yüzde 80'i "takipsizlikle" sonuçlandı.

İşkence Tezgahları Harıl Harıl!

Çiçek'in verdiği rakamlar, son üç yıldır (ki bu süreç devletin "işkence olayları azaldı" dediği yıllardır) **her gün 4 kişinin** emniyet müdürleri ve jandarma karakollarında işkence gördüğünün resmi kayıtlara geçtiğini gösteriyor.

Bir ülke düşünün ki, işkence tezgahları her gün 4 insanı işkenceye çekiyor ve hala bu ülkenin yöneticileri "işkencenin münferit olduğu" yalanına inanılmasını istiyor. Kayıtlara geçmeyenleri, yeniden işkenceye alınmamak için suç duyurusunda bulunma-

yan binlerce insanı buna eklerseniz, karşınıza çıkacak tablo günde değil, her saatte 4 kişiye işkence yapıldığı gerçeğidir.

İŞKENCECİLERİN; "münferit" masalı anlatan yetkililerce, *"zor kullanma anlarında amacını aşan olaylar yaşanması ferdi hareketlerdir. Tamamen münferit nitelikteki bu ferdi hareketler de kasıttan değil, toplum psikolojisi içerisinde yer alan heyecanın bastırılmamasından kaynaklanmaktadır."* diyen (İçişleri eski Bakanı R. Kazım Yücelen) bakanlarca, "polisimizin elini soğutmayın" diyen başbakanlarca, "niye copla tecavüz etsinler, taş gibi delikanlılarımız var" diyen generallerce, "Memurun Muhakematı Kanunu" gereği, işkenceciler hakkında soruşturma iznini vermeyip, *"bir sopa bulunmuş, ne olacak"* diyen valilerce, takipsizlik, beraat kararları veren mahkemelerce **KORUNDUĞU** ülkemizde bu rakam şaşırtıcı değildir elbette.

Bu rakamlar ve sadece son bir ayda 1000 DEHAPlı'nın gözaltına alınması, 200'ünün tutuklanması; "işkenceye sıfır tolerans" diye iktidar olan AKP döneminde de, günlük işkence tarifesinin artarak sürdüğünün göstergesidir.

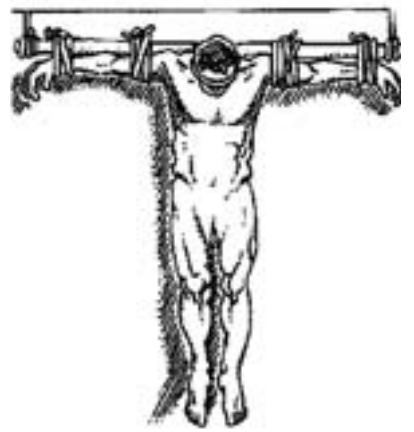
İşkenceci Nasıl Korunur; İki Örnek

En son yaşanan, basına sadece son haftada yaşanan iki örnek vereceğiz. Bu iki örnek, işkencecilerin nasıl "elinin soğutulmadığının", nasıl cesaretlendirilerek, "işkenceye devam" denildiğinin örneğidir.

İlk örneğimiz, Türkiye'nin EN UZUN İŞKENCE DAVASI; **Birtan Altunbaş'ın**

1991'de Ankara işkencehanelerinde gözaltında işkenceyle katledilmesi davası. Geçen hafta görülen davada yine hiçbir ilerleme kaydedilmeden 2 Mayıs 2003 tarihine ertelendi. Açık ki, **"zaman aşımı"** için 10 yıldan fazladır, mahkeme-polis-bakanlık işbirliği içinde katiller aklanmaya çalışılıyor.

Peki nasıl uygulanıyor bu yöntem, aynı davadan örnek vererek bakalım:

Rakamlar Faşizmi Anlatıyor

IHD 2002 yılı raporunu açıkladı. Rapora göre;

40 kişi infaz edilirken, 632 kişi gözaltında işkence ve kötü muamele gördü. 32 bin kişi gözaltına alındı, 5 kişi gözaltında katledildi. Cezaevlerinde 20 kişinin ölüm orucu nedeniyle yaşamını yitirirken, 108 radyo ve televizyona toplam 3 bin 220 gün kapatma cezası verildi, 20 kitap yasaklandı.

Sezer'den Hukuksuzluğa Koruma

Hukukçu A. Necdet Sezer, devletin işkence ve katliamlarının belgelenmesini önlemeyi amaçlayan 'Adli Tıp Kurumu Yasası'nda Değişiklik Yapılması Hakkında Yasa'yı onayladı. Sezer'in onayladığı bir başka tasarı da, işkencecilere karşı kendi alanında mücadelesiyle tanınan Şebnem Korur Fincancı'nın görevden alınması...

Polis "Karlar Erimeden" Yakaladı

Kara ayakkabılarıyla "savaşa hayır" yazan çocukları gözaltına alan, belki ayaklarındaki tek ayakkabılarına, "yazı bununla mı yazılmış" diye adli tıpa göndermek için el koyan devletin polisi, bu kez de Hakkari'de bazı esnafların yaptığı ve üzerine "savaşa hayır, bizi petrole satmayın" yazıları yazdığı "kardan adam"lara operasyon düzenleyerek tümünü birden yerlebir etti!

Bu arada Yüksekova'da 15 Şubat'ta kepenk kapatma eylemine katılan 147 esnaf hakkında soruşturma açıldı.

Aksu'nun Yanında Slogan Atma 'Suçu'

Kaybetme, işkence, infaz politikalarını daha önceki başkanlık döneminde yaşama geçiren İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun AK Parti Esenyurt Belde Teşkilatı'na ziyareti sırasında yanına yaklaşarak, kendisiyle bayramlaşıp, savaş istemediğini söyleyen DEHAP'lı Nigar Yıldız jandarma tarafından gözaltına alınarak işkenceye maruz kaldı.

DEHAP Büyükçekmece Kavaklı Belde Örgütü yöneticisi Nigar Yıldız, bir grup arkadaşı ile birlikte bayramlaşmak üzere AK Parti Esenyurt Belde Teşkilatı'na gelen İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun yanına gitti. Aksu ile bayramlaşan Yıldız, daha sonra "Savaş istemiyoruz. Türkiye, 'çıkarmamız için savaşa girmeye mecburuz' diyor. Çıkarımız insan kanı pahasına olmaması gerekir. Savaş tecride karşıyız" şeklinde konuştu. Bu konuşmanın ardından 7-8 kişinin üzerine çullanarak gözaltına aldığını belirtti. Esenyurt Jandarma Karakolu'nda Ahmet Cengiz adlı subayın kendisine küfür ettiğini ve tehdit ettiğini belirten, Nigar Yıldız yaşadıklarını şöyle anlattı: "Karakolda bulunan 4 görevli beni saçlarımdan çekip, tekmelerle böbreklerime, bacaklarıma ve bilek kemiklerime vurdu. Vücudumun çeşitli yerlerinde yara ve morluklar meydana geldi." DGM'ye çıkarılan Yıldız, burada da işkencecilerin zihniyetiyle karşılaştı. Savcı, "Bakanın yanında slogan atmışsın" diye sorguladı Yıldız'ı.

İşkenceci polisler uzun süre "adreslerinde" bulunamadı. Bulunamayanlardan biri, geçmiş hükümet döneminde MHP'li Devlet eski Bakanı Faruk Bal'ın danışmanlığını yapan **İbrahim Dedeoğlu** idi. Devletin meclis çatısı altında görevli iken bulunamayan Dedeoğlu, son duruşmada "ortaya çıktı". Ama onun "bulunması için" gereken süre kullanılmış, bu kez sıra başka işkencecilere gelmişti.

Polis **Naip Kılıç** bunlardan biri. Devletin mahkemesi, emniyeti bildiği adresini bir türlü bulamadı Kılıç'ın. Altunbaş'ın avukatı Oya Aydın kendi çabasıyla araştırıp buldu adresi ve mahkemeye bildirdi. Çaresiz talimatlı ifade alındı. Diğer işkenceci Ahmet Baştan, düzenli emekli maaşı almasına, adresi bilinmesine rağmen halen "bulunamayanlardan"!

Davanın zamanaşımına uğrama tehlikesi olduğunu belirten Avukat Oya Aydın, duruşmada, haklı olarak "adresler belli olduğu halde sanıkları bulmamakta direnen emniyet müdürlükleri hakkında suç duyurusunda bulunduğunu" belirtti. Aynı bir dava olarak süren, Dedeoğlu'nun yargılandığı dosya ise yargıtay tarafından işkenceci polisler lehine bozularak yeniden görüşülmeye başlandı.

Manisa davası nedeniyle "zaman aşımının kaldırı-lacağından" söz eden AKP iktidarı, bu dava aracılığıyla tam bir şov yaptı ve yüzlerce işkence davasının, binlerce suç duyurusunun üzeri örtülmeye çalışıldı. Birtan Altunbaş davası bir örnek; işkencecilerin mahkemelerce korunma yöntemlerinden sadece birini deşifre eden bir örnek.

Bir başka örnek ise, siyasi olmayan, adli bir davadan; Edremit Karakolu'nda öldürülen 18 yaşından küçük olan **Özgür Ünal davası**.

Daha soruşturmanın başında "hukuk" diyen savcının katliamcı Adalet eski Bakanı Sami Türk tarafından sürgün edildiği davanın son duruşmasında, Özgür Ünal'ın gözaltında ölümüyle ilgili olarak sanık polislerin ağır cezada yargılanması istemi mahkeme tarafından cevapsız bırakıldı. Asliye cezada süren davanın sonucu ise bugünden belli; ya göstermelik bir kaç aylık "ceza" ya da binlerce örnekte görüldüğü gibi beraat! Gözaltında ölüm yaşanır, normal koşullarda, "işkence sonucu ölüm neden olmaktan" açılması gereken dava, "görevi ihmalinden" açılır ve geçirtilir, işkenceciler "merak etmeyin, devam edin" diye cesaretlendirilir.

Rakamlar, yaşanan örnekler gösteriyor ki, Türkiye bir işkenceler ülkesidir, işkence devlet politikasıdır ve bu politika devletle uyum içinde olmakla övünen AKP tarafından da sahiplenilmiştir.

Kadınlarımız; “Tecrite ve Amerikan İşbirlikçiliğine son” demek için **ALANLARA!**

8 Mart dünya emekçi kadınlar gününde, ülkenin dört bir yanında alanlar kadınlarımızla dolacak, mitingler, gösteriler düzenlenecek. Sloganlarımızla, pankartlarımızla meydanları doldurmalı, gösterilere evinde oturan, fabrikada atölyede emeğini satan, gecekondlu sokaklarından tan ağırmadan zengin evlerine temizliğe koşan... binlerce, onbinlerce genç yaşlı kadınları taşımamız.

Anadolu’nun emekçi kadınları olarak meydanlara çıkmak için bugün çok daha fazla nedenimiz var. Kadın olmaktan kaynaklı sorunlarımız sömürü ve zulüm arttıkça çoğalıyor. “Çağdaşlık... kadın-erkek eşitliği” nutuklarının çokça atılıyor olması yaşadığımız çifte sömürü, şiddet, taciz gerçeğini, kapitalizmin kimliğimizi, kişiliğimizi meta haline getirip pazarlara sunması gerçeğini değiştirmiyor.

Ama sorunlarımız bunlarla bitmiyor ve belki de ‘bizim’ diye görmediğimiz başka sorunlar tüm bunları daha da derinleştirerek yaşamalarımıza hakim oluyor, kuşatıyor.

IMF’nin yarattığı yoksulluğun, açlığın acısını en çok yaşayanlarız biz.

Topraklarımız Amerikan üssü haline getirilip, Yankiler tarafından işgal edilirken, yüreğinde Iraklı bebeklerin katlinin ortağı olma onursuzluğunun ağırlığını hissedenler biziz. Toprakları işgal edilmiş, eşleri, çocukları katledilmiş Iraklı kadınları en iyi biz anlarız! Kurtuluş savaşında sırtında mermi taşıyan, vatanının bağımsızlığını namusu bilen bir halkın kadınlarıyız biz.

F tiplerinde kadınlarımız, erkeklerimiz tecrit edilirken, hücre hücre eriyerek ölüme koşarken, onlarla birlikte eriyen, ölen bizleriz.

Ülkemizin Gündemi, Bizim Gündemimiz Olmalı

Meydanlarda her yıl olduğu gibi, “kadınlar vardır” diye zıplayanlar, ne dediği belirsiz, alı morlu pankartlar, emekçi kadınla uzaktan yakından ilgisi olmayan, ülkedeki mücadeleden kendini soyut-

layan talepler dile getirenler de olacak.

Ülkesi işgal altındayken, toprakları bir halkı katletmenin üssü haline getirilmişken, hapishanelerinden tabutlar çıkarken, insanlar hücrelerde tecrit edilmişken, kadın tutsaklar işkenceler altında sürgünlere maruz kalırken, açlık ve zulüm politikaları hayatımızın her karesine hakim olmuşken... ne bu sloganların ne trampetli törenlerin kadınlarımızın kurtuluşuna zerrece bir şey katmayacağı açıktır. Bunların olduğu bir ülkede “kadının kurtulamayacağı”nı tartışmaya dahi gerek yoktur. Bu olsa olsa burjuvazinin emekçi kadınlar gününü, “dünya kadınlar günü” haline getirmeye çalışmasına kendi cephemizden katkıda bulunmak olur.

Emekçi kadının gündemi, yoksulların, ezilenlerin, zulüm altındakilerin gündemidir. 8 Mart alan-

**8 Mart’ta
Irakla dayanışmak,
işgale karşı
çıkmak için
alanlara!**

larında kadınlarımızın gündemi, ülkemizin gündemi, mücadelesi ülkemizin bağımsızlık, demokrasi mücadelesi olmalı.

Ezilmişliğimiz, çifte sömürüye karşı kinimiz, metalaştırmaya karşı çıkışımız, bu mücadeleye güç katmalı, meydanlarımız, kadını erkeği, genci yaşlısı ile, Amerikan saldırganlığına, F tiplerine, tecrite, AKP iktidarına karşı öfkemizi haykırdığımız yerler haline dönüşmelidir.

Rehberimiz Direnen Kadınlarımız

Gülsüman'lar, Şenay'lar, Fidan'lar, Zehra'lar her yaştan, her meslekten kadınlarımızın savunması gereken kimliği, izlemesi gereken yolu yaşamlarıyla gösterdiler. Onlar kavganın kadınlarıydı. Onlar, fabrikada, tarlada, okulda, gecekonduda sömürülen, ezilen kadınlarımızın kurtuluşunun kadın erkek omuz omuza mücadele içinde olmaktan geçtiğini yaşayarak, yaşatmak için ölerek gösterdiler.

Onlar kavgaya girerek direnişçi kadın kimliğini yarattılar. *"Evinin kadını, temizlikçi Gülsüman"*, bütün emekçi kadınlara böyle örnek oldu. Düzenin yozlaştırdığı gençliğe, genç kadına başkaldı-

**8 Mart'ta
F tiplerindeki,
imralıdaki tecrite
hayır demek
için alanlara!**

ran Zehra, hücre hücre erirken "bütün sorulara cevap bulduğunu" direnişin ortasından haykırdı.

"Özgürleşen kadın", kavganın ortasında olan, kavgaya giren kadındır. Kavga doğru yerde verildiği zaman kapitalizmin bedenlerimize, beynimize taktığı zincirlerden kurtulmak mümkün hale gelir. Sulandırılmış eylemlerle kadının hakkını aramayı bir yana bırakın, kadını kavganın dışına çağırmasıyla zincirleri daha da sıkılaştıran bir etkene dönüşür.

Gülsüman'ın nasırlı ellerinin arasından sızan ter, New York'lu dokuma işçilerinin kanına karışıyorsa, Canan'lar Clara Zetkin'lerle kapitalist sömürüye ve zulme karşı kolkola kavgaya tutuşuyorsa, ortak yanları kavgadır, mücadeledir. **"Özgürleşen kadın"** kimliği, direnişlerin içinde, alevlerin ortasında dimdik durarak yaratılıyor.

Çok bilinir ama yinelemekte fayda var; *"kadınlar olmadan devrim, devrim olmadan kadının kurtuluşu olmaz."* Kadının nihai kurtuluşu kapitalist sömürünün zincirlerinin kırılması demektir. Devrim demektir. Bundan dolayı özgürleşmek, devrime yürümektir. Büyük direnişin ölümsüzleşen ve halen hücrelerde, hastanelerde direnen kadınları devrim yürüyüşünün neferleri oldukları için yenilmez, iradesi teslim alınamaz bir abideye dönüştüler.

İşgale ve Tecrite Karşı Meydanlara!

Her yaştan ve meslekten kadını erkeğiyle, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer alanlar, gecekondolu emekçileri, işçiler, memurlar, öğrenciler, köylüler, aydın ve sanatçılar;

Ülkenin bütün kentlerinde, meydanlarında sloganlarımızla, taleplerimizle 8 Mart'ta alanlara çıkalım. Kapitalizmin en azgınca sömürü ve zulmünün hüküm sürdüğü 1900'lü yıllarda direnişlerle kazanılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü anlamına uygun olarak, mücadeleyle, direnişle analım. Haklar ve özgürlükler mücadelesinin sloganlarını haykıralım.

8 Mart'ı, sömürünün ve zulmün en dolaysız ifadesi olarak halkların, halkımızın gündeminde olan Amerikan saldırganlığına, emperyalizmin işgallerine, işbirlikçi oligarşilerin zulmüne ve bu zulmün en üst boyutta yaşandığı F tiplerindeki tecrite karşı sesimizi yükselttiğimiz bir güne dönüştürelim.

Ülke çapında bir direniş hareketi yaratalım!

Direniş hareketi yaratmak; hayatın her alanında hangi koşulda olunursa olsunun, açlığa, zulme, emperyalizme uşaklığa karşı sesini yükseltmektir.

Direniş hareketi yaratmak; hayatın her alanında örgütlenmektir.

Direniş hareketi yaratmak; tek başımaymın, azız, polis saldırın, patronun gözüne batırım, amirim sicilime işler, yapacağız da ne olacak... demeden, bahanelere sığınmadan, korkulara, benciliklere teslim olmadan harekete geçmektir.

Direniş hareketi yaratmak; düzen partilerinden, Avrupa dan, Genelkurmay'dan medet ummadan, bağımsızlık ve demokrasi için, kendimizin mücadeleye girmesidir.

Direniş hareketi yaratmak; hayatın her alanında onurlu, namuslu, cüretli davranmaktır.

ABD'yle tam bir işbirliği içinde katliamcılığa soyunan, IMF'yle tam bir işbirliği içinde halkını soyan, hapishanelerden tabutlar çıkaran ve durmaksızın yalan söyleyen bir iktidarı yönettiği ülkede, halkın mücadeleden ve direnmekten başka çaresi var mıdır?

15 Şubat'ta dünyanın dört bir yanında yüzbinler, kimi yerlerde milyonlar alanlara çıkarken, ülkemizde bu sayının bir kaç binle sınırlı kalması, faşizme öfke duyan herkesi üzdü ve düşündürdü.

Türkiye, gündemdeki savaşın en yakınındaki ülkedy. Ama daha önemlisi, Türkiye, sözkonusu saldırının fiili ortaklarından biri konumundadır.

Ve bundan da önemlisi, Türkiye'deki iktidarın aldığı savaş kararı, aynı zamanda halka karşı bir savaş kararı anlamına gelecekti. İşte bu nedenlerle, denilebilir ki, en kalabalık, en öfkeli, en radikal gösterilerin Türkiye'de olması gerekirdi.

Elbette böyle olmadıysa, bunun bir çok nedeni var: sadece belirli bir zamanı esas alıp meydanlardaki rakamları karşılaştırmak, tek başına ne o ülkedeki mücadelenin geriliğini ne de ilerliğini göstermez. Çeşitli ülke halklarının yaşadıkları süreçler, koşullar farklı farklıdır. 22 yıldır Türkiye'nin yaşadığı süreçler, bu süreçlerin ortaya çıkardığı ekonomik, siyasi, kültürel sonuçlar, çok çeşitli açılardan ele alınıp incelenebilir. Fakat 15 Şubat mitinginin değerlendirilmesi bir yana, Türkiye haliküki, aşığı yukan 32 yıllık kesintisiz bir baskı, zulüm dönemine rağmen, hala direnen, mücadeleyi sürdüren bir halktır.

Halkımız emperyalizmin suç ortağı olmayı reddetmiştir.

Türkiye'nin gurur duyacağı bir şey varsa eğer, budur.

Oligarşi, geniş halk kitlelerini sindirmekte, apolitikleştirmekte, örgütsüzleştirmekte oldukça önemli mesafeler katetmiş, ancak mücadele ve örgütlenmeyi yokedememiştir. Halkın mücadelesinin lokomotif, moral ve maddi gücü olan devrimcileri tasfiye edememiştir. Onyıllardır kan ve ateş içinde sürdüren ideolojik ve fiili direniş sayesinde ki, emperyalizm halkımızın beynini ve yüreğini de teslim alamamıştır. Küreselleşmeçlikten Avrupacılığa, bireycilikten köşe dönmeçliğe kadar halkımızın beynini zehirleyen, çarptan bir çok düşünce, Türkiye gerçeğini unutturamamıştır. En somutu; burjuva medyanın, iktidardaki ikiyüzlü AKP'nin, muhalefetteki düzen partilerinin tüm çabaları, halkımızı "Amerikancı" yapmaya yetmemiştir.

Halkımızın yüzde 94'ünün Amerikan saldırısına ve Amerika'yla katliam ortaklığına karşı çıkması, halkımız ve onyıllardır anti-emperyalist mücadelenin bayrağını büyük bedeller ödeyerek dalgalandıran devrimciler için onur ve gurur duyulacak bir sonuçtur. Eksiğimizi geçmişimizi tartışırken, bunu bir kenara yazalım.

Gençlik Boykotta!

18 Gençlik Derneği'nin bir araya geldiği Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun çağrısıyla İslail ve üniversiteli gençlik, 4 Mart'ta boykota gidecek. "Irak'a saldırı durdurulsun!" diyor gençliğimiz. İktidarın Amerika'yla işbirliğine son verilmesini istiyor.

Gençliğimiz görevini yapıyor.

İşçiler, Memurlar Greve!

İşçi sendikaları; üretimden gelen gücünüzü şimdi kullanmayacasınız, ne zaman kullanacaksınız?

İşçi sendikalarının çeşitli kesimlerin oluşturduğu platformlar içinde yer alması olumludur; ama sıradan bir demek gibi, "basın açıklamaları"nda protestosunu dile getirmekte yetmemek, işçilerin ne tarihi, ne güncel sorumluluğuna denk değildir.

Yıllardır iktidarlara işbirliği, uzlaşma içinde olan sendika yöneticileri, iktidarı bırakıp işçilere yüzlerini dönmeli; onların taleplerinin, tepkilerinin tercümanı olmalıdırlar.

Türkiye'nin alenen satıldığı, Amerika tarafından adeta işgal edildiğimiz, Amerikancı iktidarın kendi halkına karşı da savaş açtığı bu günlerde, ülkemizin işçileri, artık grev silahını kusanmalıdırlar. Fabrikalar, ulaşım, iletişim, **"ABD saldırısına, Amerikan işbirliğine hayır"** sloganlarıyla durmalı!

Türkiye'nin direniş hareketini yaratmak için, işçilerin bu harekete katacağı en büyük güç, grev silahıdır.

Hayatın her alanında örgütlenme Her anında eylem!

Geçmişteki herhangi bir dönemle kıyaslanması zor bir dönemden geçiyoruz. 1991'deki Irak saldırısına da destek vermişti Türkiye oligarşisi. Ama yine de katliam suçuna bu boyutlarda ortak olmamıştı. 1990'ların ilk yıllarında infazların, failli meçhullerin, kaybetmelerin doruğa çıktığı bir dönem yaşadık. Bunların son bir kaç yılda nisbeten gerilemiş olması, demokratikleşme demagojilerinin, "AB'ye uyum" propagandalarının öne çıkmış olması kimseyi yanıltmamalı. Zaten hep yerinde olan zulüm mekanizması, Amerikan saldırısına ortak olma kararıyla birlikte harekete geçmiştir. Herkes, bugün içinde bulunulan durumun "ABD'ye destek"ten öte bir anlam taşıdığını, bunun aynı zamanda bize karşı açılmış bir savaş olduğunu bir an önce görmelidir.

Önceki direniş ve mücadele biçimlerimiz, bugünün ihtiyacını karşılamaya yetmez. Halkın her kesimi, örgütlü olanlar, mevcut örgütlülüklerini harekete geçirerek, örgütsüzler örgütlenerek, çeşitli biçimlerde bir araya gelerek, mücadele etmenin en temel aracına sahip olmalıdırlar.

Örgütlenme ve mücadeleyi birlikte gerçekleştirerek, ABD'nin dünya halklarına, AKP'nin Türkiye halkına karşı açtığı savaşa, akla gelebilecek her türlü protesto yöntemiyle, hesap sorma yöntemiyle direnmeliyiz.

Tabiri caizse bunu bir "seferberlik hali" olarak adlandırabiliriz; **halk muhalefетinin seferberliği...**

Her alanda komiteler kurmalıyız! Adı, biçimi değil, nasıl bir işlev üstlenecekleri önemlidir. Bulduğumuz her alanda, dernekleri, sendikaları, siyasi örgütlülükleri bir araya getiren, örgütsüz, apolitik insanları içine alan örgütlülükler yaratmalıyız. ABD saldırısına karşı oluşturulmuş koordinasyonlar, platformlar, tüm şehirlere, şehirlerin semtlerine, mahallelere kadar taşınmalıdır.

- ✓ **Işıkları söndürelim!**
- ✓ **Kepenleri kapatalım!**
- ✓ **Yürüyelim!**
- ✓ **Meydanları dolduralım!**
- ✓ **Hayatı durduralım!**

Amerikan saldırısına ve işbirlikçiliğe karşı oluşturulmuş komiteler olmaksızın **emperyalist ABD'ye ve işbirlikçi AKP'ye karşı bir direniş hareketi** yaratmak zordur.

Bu mücadele uzun sürelidir!

Gördük ki, bir gün içinde 20 milyonu aşkın insan meydanlara çıktığı halde, Amerikan imparatorluğu savaş naraları, terör çılgınlıkları atmaya devam ediyor. Emperyalistler ve oligarşiler "halklara" rağmen sömürülerini sürdürürler zaten. Bir kaç gösteriyle onları sömürüden, zulümden, işgallerden vazgeçirmek mümkün olsaydı, emperyalizm emperyalizm olmazdı! Bu uzun süreli bir "iktidar" mücadelesidir. Halkların muhalefeti çok yaygın olmasına rağmen, Amerikan saldırısı engellenemeyebilir. Bombalar yağmaya başladığında mücadelenin yeni bir aşamasını başlatmaya da hazır olmalıyız.

"*Ne yapalım, önleyemedik...*" deyip bir kenara çekilemeyiz. Çeşitli ülkelerde, Amerikan saldırısına karşı oluşmuş örgütlenmeler, saldırı başladığında okulların boykot edilmesinden grevlere kadar bir çok eylemi hayata geçirmeyi tartışıyor veya kararlaştırmış durumdadır. Biz de tartışmalı ve kararlar almalıyız.

Bu bir mücadeledir. Ne öyle tek bir olayda, ne de belli bir zaman dilimi içinde başlayıp bitmez. Bu mücadele uzun sürelidir. Esasında iktidar mücadelesidir. Düzeni, dünyada ve ülkemizde kökten değiştirme mücadelesidir. O kökten değişiklik sağlanıncaya kadar, sayısız konuda, bir çok alanda şu veya bu talep doğrultusunda yüzlerce, binlerce küçük muharebelere girmek kaçınılmazdır.

"**Halkımızın her kesimi**, içine hapsedildiğimiz korkuların kaygıların, bencilliklerin bentlerini yıkarak, cesaretimizi kuşanarak, onurumuz, geleceğimiz için ayağa kalkarak, yaratıcılığımızı kullanarak, bir **direniş hareketi yaratalım**. Bu **tarihi vatan hainliğine** karşı, **tarihi bir halk hareketi** gerçekleştirelim."

Şairin dediği gibi,

*"Yüreği duralatan bir zehir varsa eğer
o zehri tezelden kusmalı bu kalabalık;
duralamak hayatın yaralarıdır.
Bakın! Zırlarla çevirmişler,
tel örgüler ve taş duvarlarla halkın çevresini;
doğrulsun istemiyorlar bin yıldır ezilenler..."*

Onurumuzu, namusumuzu, cüretimizi kuşanıp doğrulalım.

Oligarşi Referandumdan Korkuyor

Irak ile ilgili alınacak kararın, topraklarımızın Amerikan üssü haline getirilmesinin halka sunulması, referanduma gidilmesi konusunda çağrılar artıyor.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin kampanyasının ardından, odalar, sendikalar hükümete çağrı yaparak "referandum yapın" dediler. Bu çağrıya SP adına açıklama yapan Mehmet Bekaroğlu da katıldı. Bekaroğlu ülkemizin üs haline getirilmesine karşı çıkarak referandum istediklerini belirtti.

Ne halkın talepleri, ne çağrılar hiçbir AK Parti iktidarının kulağına gitmiyor, duymamazlıktan geliyor. Korkunun kaynağı halkın iradesinin, işbirlikçiliğe, ülkemizin satılmasına karşı gizlenemez beyandır.

Referandumdan korku, halktan korkudur. "Savaşa sokakta karar verilmez" sözleri faşist kafa yapısının, halktan duyulan korkunun demagojisinden başka bir şey değildir.

Amerikan saldırganlığına yataklık kararını "at pazarlıklarında" alanlar, katilliklerini "ulusal çıkarlarımız" demagojilerinin arkasına gizlemeye çalışanlar elbette "sokaktan" korkarlar, "sokak"tan kasettikleri halktır. Halkın sadece seçimden seçime kendilerini iktidara getirmek için sandığa gitmesini isterler ve bunun adına da demokrasi derler. Elbette halk, AK Parti gibi, "zorunluyuz" demeyecektir, "duygusal" olacaktır, "stratejik çıkarlar" diye vatan hainliğine onay vermeyecektir. Korku bu

yüzdendir.

Korkularını büyütmeli, irademizi her yol ve yöntemle iktidarın karşısına çıkarmalıyız. Referandum çağrılarımız, ABD saldırganlığına karşı sesimiz daha da yükselmeli. Halkı dinlemeden bu ülkeyi yalanla, takiiye yaparak, Amerika ile işbirliği yaparak yönetemeyeceklerini gösterelim.

BM'nin Hiçbir Kararı Saldırısı Meşrulaştırmaz

Avrupa emperyalistlerinin, Irak'a Amerikan saldırısının aynı zamanda kendilerinin de siyasi ekonomik olarak yokoluşuna giden sürecin temel taşlarından biri olduğunu görmeleriyle birlikte karşı çıktıkları biliniyor.

Önümüzdeki süreçte BM'de bir şekilde karar alınacak. Silah denetçilerinin raporlarının "topu ortaya atan" çizgisinin, 7 Mart'taki raporlarında da tekrarlanması güçlü olasılık. Çünkü onlar da asıl kararın BM Güvenlik Konseyi'nin emperyalistlerince alınacağını biliyor.

Almanya-Fransa cephesinden hazırlanan karar tasarıları, Amerikan cephesinden hazırlanan karar tasarıları ortalıkta uçuşuyor. Gerek ülkemizde, gerekse dünyada, çoğunluğu oluşturmaya da, azımsanmayacak bir kesimin "BM kararı olursa saldırıya onay veren" tutumu da bir gerçek.

AKP de bütün Amerikancılığına rağmen, halkın baskıları karşısında, (elinde olsa) aynı dala tutunmak istiyor.

Bu, emperyalistlerce yaratılan bir yanılgıdır. Verili koşullar değişmediği halde, BM'nin baskıyla,

şantajla, rüşvetle, tehditle alacağı bir karar meşru olabilir mi?

Güvenlik Konseyi'nin çoğunluğu saldırıya onay vermediğini açıkladı; yarın bir şekilde sessiz kalarak ya da destek vererek onaylaması durumunda karar meşru mu olacak, buna göre? Ya da, AB ile Amerika'nın çıkarlarının çakıştığı bir durumda kolayca istedikleri kararı çıkarttıkları koşulda saldırı meşru hale gelebilir mi? Amerika'nın kaale almadığı, İsrail'in takmadığı BM'nin kararları, sözkonusu mazlum ülkeler olunca mı meşru olacak?

Bu bir yanılgıdır. Halklar, son on yılda gittikçe netleşerek, BM'nin emperyalistlerin onay kurumu-na dönüştüğü gerçeğini görmeye başlamıştır.

Bu nedenle, kimilerinin "TBMM, BM kararını beklesin, uluslararası meşruiyete göre karar versin" demeleri, saldırıya karşı çıkış değil, tersine iradesini emperyalistlerin alacağı karara endekslemektir.

Halkların geleceği, emperyalist pazarlıkların insafına bırakılamaz. Emperyalistlerin belirlediği hiçbir kurumun kararı halklar için meşru olamaz.

ABD Başkanı Bush'tan TC Bakanlarına;
"Beyler, ABD topraklarında yapacağınız
bir şey yok, ülkenize gidin, Meclis'iniz-
den bu tezkereyi geçirin."

Satın aldığımız en pahalı müttefik

"Alçaklığın Evrensel Tarihi"nin Uruguaylı yazarı Eduardo Hughes Galeano, Türkiye iktidarının ülkemizi Amerikan üssü haline getirilmesi, Irak halkının ve Kürt halkının katledilmesi üzerine yaptığı dolar pazarlıklarının ulaştığı noktaya tanık olsa, kuşkusuz ki, o tarihin en "görmeli" yerine yerleştirdi bu pazarlığı ve yapanları.

Oligarşinin Türkiye'sinin dış dünyadaki son ünvanı: **Satılık Ülke!** Dünya basınında karikatürler, atılan manşetler hep bu pazarlığı anlatıyor. "ABD ile görüşme yapıyoruz" dedikleri andan itibaren dillerinden "şu kadar dolar, bu kadar kredi" sözünü düşürmeyenler, şimdi "tek sorun para değil" demeye başladılar. Evet tek sorun para değil, ama en önemli sorun olduğu kesin.

"Halı tüccarı"... "Kapalıçarşı esnafı"... "at pazarlığı"... Bunların hepsi, ABD-Türkiye pazarlığını anlatmak için kullanıldı. Artık hiçbir yalanın, kıvırtmanın bu damgayı silmesi mümkün değildir.

Onursuzluk Tarihine Kaydedildi

Damga boş yere vurulmadı. Artık Türkiye dışarıda **"SATILIK ÜLKE"** olarak anılıyor. Türkiye'yi yönetenlerin hepsi şu anda *"Türkiye'nin itibarını küçük düşürmek"*ten sanık sandalyesine oturtulmalı. Ama AKP övünebilir, "çatır çatır yaptıkları pazarlık" sonucu, Türkiye Amerika'nın "satın aldığı en pahalı müttefik" ünvanına kavuştu!

Rakamlar havada uçtuğu için net olmamakla birlikte, 2 milyar doları askeri malzeme alımında gerisi ABD'ye iade edilmek üzere 6 milyarlık hibe, 20 milyar dolarlık kredi pazarlığı için 20 Şubat tarihli Washington Post Başyazısı satın alınan en pahalı müttefik diye yazdı. Buna rağmen Türkiye kamuoyunun fikri değişmezse, *"Ankara'nın harekâta katılımının fiyatı fahiş olabilir"* dedi.

Oligarşiyi satın alan Amerika, bir yandan kredi-

lerin yağmalanacağını düşünererek öbür eliyle alma yoluna gitse de, bir başka beklentisi de halkımızın da bu rüşvetle satın alınması. AKP, pazarlığıyla övünebilir, medya *"Türkiye kışkırttı"* başlıklarıyla *"müttefiklerinin desteğini almak için kesenin ağzını açan ABD'nin Türkiye'ye verecek paranın diğerlerine örnek olmasından, iştahlarını kabartmasından"*

çekindiğini" yaparak ahlaki çürümenin en dip noktasında yer aldıklarını sergileyebilir; ama halkımız satın alınmayı kabul etmeyecektir. Ölü çocukların kanına batırılmış dolarlara (ki tekellerin kasasına akacaktır) bayram etmeyecektir. Türkiye halkı adını, "alçaklığın evrensel tarihi"ne yazdırmayacaktır.

İlk Bombada Dolar Gelecek!

Pazarlığı Yaşar Yakış'tan dinleyin: *"Tetiğin çekildiği gün piyasaya para sürmemiz gerekiyor."*

Bu sözü söyleyen beyin yapısını, politikayı, ahlaki düşünün; ilk tetiğin kimi yok edeceği umurun da olabilir mi; elbette biz de barış istiyoruz diyen biri bu sözü edebilir mi? Demek, ilk bomba düştüğünde, AKP'liler bayram yapacak. Batmak üzere olan ekonomi bir yıllığına da olsa "kurtarılmış" olacak ya; milyonlarca Iraklı'nın katledilmesi, ülkemizin onurunun, haysiyetinin beş paralık edilmesi AKP için "siyasi öncelikler" arasında sayılmadığı için önemsiz.

Hem müslüman, hem demokrat!

Beyaz Saray kapılarında, Powell'in evinin kapısına dayanacak kadar cazgır bir tüccar aynı zamanda. Hakkını teslim etmek gerekir, çok iyi pazarlık yaptı AKP! Bush ile Yaşar Yakış ve ekonomiden sorumlu bakan Ali Babacan'ın Bush ile diyalogları bunun açık kanıtı değil mi? Yakış'ın "biz buraya at pazarlığı yapmaya gelmedik" sözlerine karşı "geç bunları" dercesine ne diyor Bush;

"Sayın Bakan, ben Teksaslı'yım. Bizim orada"

büyük at pazarları kurulur. O at pazarlarında büyük pazarlıklar olur. Ben o pazarlıkları iyi bilirim. O at pazarlarında kim, 'para önemli değil, ata bakalım' derse bilin ki, onu diyen kişi karşı taraftakini çırılçıplak edene kadar soyar."

Adi bir at satıcısı yerine konduklarını doğrulamaktan gocunmayan AKP'lileri iyi tanıyor Amerikan Başkanı. 20. yüzyıl başlarındaki sömürgeci "sahip" uşağını aşışılarmakta nasıl sakınca görmüyorsa öyle aşışılıyor "büyük ve de lider ülke Türkiye'nin" bakanlarını. Bu diyalog, "aynı Allahın kulları" olmaktan, üstelik de "dost ve müttefik" olmanın verdiği "samimiyet"ten kaynaklanmıyor elbette. On yıllardır Beyaz Saray kapılarına oligarşi adına kim gitmişse, sadece kelimeler değişiyor. Kore savaşımdan Afganistan'a kadar askerini "23 sente" satan bir ülkenin başka türlü muamele görmesi mümkün mü?

Bu Nasıl "Müttefiklik"

Halkımızın çok yerinde bir sözü vardır; "Amerika'dan dost ayıdan post olmaz" der.

25 Şubat tarihli Cumhuriyet'ten Bush'un AKP'li bakanlara dediklerini okuyalım önce;

"Türkiye'den beklediğimiz desteği göremezsek tamamen Kuzey Irak'taki gruplarla hareket ederiz."

"Birlikte hareket etmezsek IMF, Dünya Banka-

sı ve Dünya Ticaret Örgütü size sırtını döner. Bu aşamadan sonra bize gelmenizin ya da durumu düzeltmeye çalışmanızın bir yararı olmaz."

"Ermeni karar tasarılarının ABD eyaletlerindeki yerini biliyorsunuz. Ancak bunlardan birinin Temsilciler Meclisi'ne gelmesi söz konusu olabilir. Lobiler bunu dört gözle bekliyor."

Bu mu stratejik müttefik, on yıllardır "dostumuz" dediğiniz Amerika?

Oligarşinin boynundan tutmuş, istediğini yapmazsan... diye tehdit ediyor ki, benzeri tehditler çok değişik alanlarda aleni olarak Amerika tarafından dile getiriliyor.

Evet, müttefiklik dedikleri tam da budur? Parayı bastırır satın alır, tehdit eder istediğini yaptırır. Sömürge ülkenin uşakları ise ahlaklarını, inançlarını bir yana bırakarak emirlere uyar.

"Karşılıklı çıkarlarımız" sözleri de sadece yalandan ibarettir. Amerika, dünya imparatorluğu kurmaya çıkmış emperyalist bir ülke. Emperyalistlerle ilişkilerde "müttefiklik... karşılıklı çıkar" diye bir ilişki söz konusu dahi olamaz. O sadece kullanır, işine yaramaz duruma geldiğinde ya da "yaramazlık" yaptığımda da tutup atar bir kenara. Hatta bombalar dahi yağdırır tepesine. Tekellere hizmet ediyorsan, Amerika'ya dostsundur.

Bağlantısızlar Hareketi Toplandı

1955'te, ABD ile Sovyetler Birliği arasında tarafsız bir yol izlemek üzere kurulan Bağlantısızlar Hareketi uzun bir aradan sonra Malezya'da toplandı. ABD'nin "şer ekse-ni" ilan ettiği Kuzey Kore, İran ve Irak'ın yanı sıra 114 ülkenin üye olduğu hareketin toplantısına Küba Lideri Castro

da katıldı.

ABD'nin eleştirildiği toplantıların sonucunda Irak'a saldırılmaması istenirken, yapılan konuşmalarda ABD'nin amacı da açık olarak dile getirildi.

Zirvenin açılışında konuşan Malezya Başbakanı Mahathir Muhammed, terörizme karşı ABD liderliğindeki savaşın, beyaz olmayan milletlere baskı yapma kampanyasına dönüştüğünü ve güçlü ülkelerin, 11 Eylül'den bu yana, sınırlara ve uluslararası kanunlara uymadıklarını belirterek, "Bu artık terörizme karşı savaşım değildir. Bu, dünyayı yönetmek için girişilen bir savaştır" dedi.

Castro ise yaptığı konuşmada, Bush'un "önleyici savaş dokt-

rini"ni eleştirerek, zengin ülkelerin dünyanın başına bela olduğunu belirtti ve şöyle dedi:

"Amerika, dünya nüfusunu birkaç kez yok edecek kadar binlerce nükleer silaha sahip."

Bağlantısızlar Hareketi'nin uzun bir aradan sonra toplanma ihtiyacı duyması, Amerikan imparatorluğu karşısında devletlerin, halkların güç arayışlarının bir ifadesidir ve bu ve benzeri ittifaklar bu arayış nedeniyle daha da önemli hale gelmiştir. Halkların çaresiz olduğunu düşünerek zor kullanarak teslim alacağını düşünen emperyalizme karşı halklar elbette kendilerine çıkış yolları bulacak, kendi güçlerini gördükçe Amerikan saldırganlığının karşısına daha başı dik çıkabileceklerdir.

AKP'NİN 100 GÜNÜ:

Açlık, zulüm ve Amerikan uşaklığı

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, AKP'nin 100 Günü'ne ilişkin yaptığı bir değerlendirmeyi geçen hafta açıkladı. AKP iktidarının ekonomik, siyasi, sosyal "icraatlarının" bir bilançosunun çıkarıldığı değerlendirilmedi, 100 günde halkın talepleri doğrultusunda hiçbir değişikliğin gerçekleştirilmediğine dikkat çekildi.

Aşağıda, Temel Haklar tarafından yapılan değerlendirmenin bir özetini sunuyoruz:

Bölümler

- AKP ve Amerikan İşgali
- AKP ve Kürt Sorunu
- AKP ve Avrupa Birliği
- AKP ve Gençlik,
- AKP ve Açlık, Yoksulluk
- AKP ve Kıbrıs
- AKP ve Hak Gaspları
- Sonuç

Hızla, Amerika'nın ardından kanın, ateşin ve ulusal onursuzluğun, halklara düşmanlığın bataklığına sürüklendiğimiz günleri yaşıyoruz. Başka hemen hiç bir şey konuşulmaz, görülemez hale geldi. AKP'nin Amerika'nın savaşına katılma kararı, aynı zamanda halkımıza karşı savaş kararıdır. Her cephede (ekonomik, askeri, siyasi) tam bir saldırıyla yüz yüzeyiz. Kuzey Irak'ın işgali planı, "savaş" bahanesiyle ülkemizin her yanını "olağanüstü hal, sıkıyönetim" koşullarına sokacak. (...)

AKP, 3 Kasım seçimlerinden birinci parti olarak çıktı. 16 Kasım'da Cumhurbaşkanı Sezer tarafından hükümeti kurma görevi, Abdullah Gül'e verildi.

23 Şubat itibarıyla AKP iktidarı, 100 gününü tamamlamış bir iktidardır artık.

AKP'nin "Acil Eylem Planı"nda "ilk dilim" olarak öngörülen üç aylık süre de dolmuştur.

AKP iktidarı altındaki 100 günün bilançosunu yaparken **"AKP'nin artıları, AKP'nin eksileri"** diye iki ayrı sütun yapmak, mümkün değildir. Çünkü halk açısından **"artıları"** olmayan bir iktidar olmuştur AKP. İşçimizin, memurumuzun öğrencilerimizin, işsizlerimizin, açlarımızın, köylülerimizin, hapishanelerde yatan insanlarımızın, çeşitli mesleklerden insanlarımızın, aydınlarımızın, sanatçılarımızın hayatında AKP iktidarından bu yana, iyi, gü-

zel, olumlu olarak değerlendirilebilecek hiçbir gelişme olmamıştır.

AKP yağcıları bile, AKP'nin "artıları" hanesine yazacak tek satır bulamazlar.

1) 100 GÜN BOYUNCA, HALKIN TALEPLERİ VE DERTLERİ, AKP HÜKÜMETİNİN GÜNDEMİNE GİRMEMİŞTİRİ

AKP lideri Tayyip Erdoğan, 3 Kasım'ın hemen ardından AKP milletvekillerine hitaben yaptığı konuşmada, **"enkaz edebiyatı yapmayacağız"** demişti. Ama aradan henüz bir ay bile geçmemişti ki, bizzat Tayyip Erdoğan'ın kendisi **"enkaz devraldık"** demeye başladı. "Enkaz", çok açıktı zaten, gözler önündeydi.

AKP hükümetinin devraldığı Türkiye, artık "aç mezarları"nın olduğu bir Türkiye'yd. (...) **Peki aradan geçen bu kadar süre içinde bu tablo değişti mi?**

AKP'nin devraldığı Türkiye, baskı ve yasakların, zulüm ve katliamların ülkesiydi. (...) **Peki aradan geçen bu kadar süre içinde bu tablo değişti mi?**

Türkiye'nin rakamsal gerçekleri, Türkiye'nin hergün yaşadığımız, tanık olduğumuz gerçekleri, bu tablonun değişmek bir yana, daha vahimleşerek sürdüğünün kanıtıdır.

100 Gün boyunca, halkın hiç bir sorununu, talebini gündemlerine almadılar. ABD yetkilileriyle, AB yetkilileriyle, IMF'yle, TÜSİAD'la görüştüler, onların taleplerini karşılamak için yasalar çıkardılar, kararlar aldılar. O kadar. 100 günü özetlemek gerektiğinde ortaya çıkan sonuç şudur: AKP, mevcut **düzeni sürdürmüş, statükoyu korumuştur**; bunun sonucunda halkın hiç bir kesiminin durumunda bir iyileşme olmamıştır!

2) AMERİKANCİ AKP, ÜLKEMİZİ FİİLEN AMERİKAN İŞGALİNE AÇMIŞTIRI

Kuşkusuz, AKP iktidarının şu ana kadar ki en önemli tavrı, girdiği en önemli sınav, Amerika'nın Irak saldırısı karşısındaki tavrıydı. Bu konuda baştan itibaren halkımıza karşı büyük bir oyun oynandı. Amerika'ya daha baştan itibaren her konuda söz verilmiş olmasına karşın, her aşamada halka karşı yalan söylendi. Ülkemiz bir ayı aşkın süredir,

fiilen Amerika'nın savaş karargahı durumundadır.

(...) AKP, Amerikan işbirlikçisi tavrıyla hiçbir ulusal değeri olmadığını göstermiştir. ABD'yle yürütülen "pazarlık" politikasıyla ülkemiz tüm dünya nezdinde aşağılanmıştır. Dolar karşılığı kabul edilen kiralık katillik, katliamcıya yataklık, ülkemizin alnında bir damgadır artık.

Bu tavrın ortaya koyduğu gerçek şudur: **AKP hükümeti, halkın değil, Amerika'nın hükümetidir.**

(...)

4) EKONOMİDE 100 GÜN: AÇLIĞA AÇLIK, İŞSİZLİĞE İŞSİZLİK EKLENDİ, PEŞKEŞ, SOYGUN DEVAM ETTİ!

Köylüden esnafa, işçiden memura, ama daha önemlisi, halkımızın en zor durumdaki kesimlerine, açlara, işsizlere vaatler yağdırdı AKP seçim meydanlarında. Tüm vaatleri karşılıksız çıktı. Böyle olması kaçınılmazdı, çünkü AKP'nin gerçekte bir "ekonomi politikası" yoktur. Onun ekonomi politikası, IMF'nin ve tekelci patronların isteklerinden ibarettir.

"Acil Eylem Planı" AKP'nin Sömürücülere Hizmetidir: (...) Mali Milatın Kaldırılması ve Vergi Affı: AKP'nin ilk ekonomik kararları "halk için" değil, "soyguncular için" oldu. Önceki hükümetler tarafından çıkarılan ama uygulanması sürekli ertelenen Mali Milat Yasası, AKP tarafından külliye kaldırıldı. Ardından çıkarılan "Vergi affı"yla hırsızlar, dolandırıcılar, sömürücüler için yeni imtiyazlar tanındı. (...) Afetlerde Kaderimiz Değişmedi: (...) Hortumculara Yine Milyar Dolarlar Akıtıldı: (...) AKP de ZAMCI bir iktidar oldu. (...) AKP kendinden öncekilerden daha hızlı ÖZELLEŞTİRMECI çıktı. (...) Köylüler ve Esnaf Tümünü Unutuldu: Bütün bunların ortaya koyduğu tek bir gerçek vardır: **AKP hükümeti, halkın değil, IMF'nin hükümetidir.**

5) BASKILAR VE HAK GASPLARINDA 100 GÜN:

AKP'nin gerçek yüzü, en iddialı olduğu alanda ortaya çıkmıştır: (...) Özellikle iki konudaki tavrı, AKP'nin haklar ve özgürlükler karşısındaki tavrını net bir biçimde göstermiştir. Bu iki konu F tipleri ve türban konusudur.

F Tiplerinde Tecrit ve Katliam Devam Ettirilmiştir: (...) "İşkenceye sıfır tolerans" değil, "yüzde yüz" sahiplenme! gösterilmiştir. (...) Her Alanda baskı, yasak, gözaltı, gasp devam etti.

6) AKP VE KÜRT SORUNU:

Her alanda baskı ve terör uygulamalarını sürdüren AKP, Kürt halkına karşı inkarcı, katliamcı politikayı da sahiplendi:

Tayyip Erdoğan "Kürt sorunu" konusunda yaptığı ilk konuşmada, "*Sorunu yok sayarsanız, yok olur*" sözleriyle zihniyetini ortaya serdi. Kürt halkının haklı, meşru taleplerini karşılamak yerine Genelkurmay paralelinde imha politikasının önünü açtı. İmralı'da Öcalan'a karşı tecrit uygulanarak, Kuzey Irak'taki Kürt halkına karşı baskıcı uygulamalar sürdürüldü. Hani-Lice kırsalında 12 gerilla katledildi. Katledilenlerle ilgili olarak Tümgeneral Ali Nihat Özeyranlı'nın yaptığı "12 leş aldık" açıklaması, mantığı hiç tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösteriyordu.

(...)

SONUÇ OLARAK:

57. Hükümet, ne kadar soyguncuysa, ne kadar zalimse, 58. Hükümet de onlardan geri kalmaya çağını hemen her vesileyle göstermiştir.

AKP hükümetinin bakanlarının sık sık çeşitli vesilelerle açıkladıkları gibi, AKP iktidarı "IMF ile hemfikir", "ABD ile hiçbir pürüz yoktur", MGK ve Genelkurmay'la, TÜSİAD'la aralarında bir anlaşmazlık yoktur"... AKP'nin tek anlaşmazlığı, **HALK** iledir.

Apaçık bir riyakarlıkla yüzyüzeyiz. Bu riyakarlık, katlediyor, zulmediyor, aç bırakıyor. Bu riyakarlık, hemen her gün söyledikleri yalanlarla arperdesini yırtıklarını kanıtlayarak ülkemizi Amerika'ya sattı.

AKP emperyalizmin ve oligarşinin partisidir. İktidar olduğunda da emperyalizmin ve oligarşinin programını uygulamaya devam etmiştir.

Bundan sonraki "100 Günler" de bu durumu değiştirmeyecektir.

(...) İşte, halkımızın yüzde 34'ünün "çare" diye gördüğü bir "umut" daha seçim sandığına gömülmüştür.

Hak ve özgürlük isteyenlerin, ekmek isteyenlerin, adalet isteyenlerin, insan olmanın onurunu, ulusal onuruna sahip çıkanların açlığını ve zulmün yeni adı olan Amerikancı AKP iktidarına karşı örgütlenerek mücadele etmekten başka bir çaresi yoktur.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Gençliğin Örgütlenme Hakkına Saldırılar

Gençlik Dernekleri üzerindeki baskılar AKP iktidarının örgütlenme düşmanlığının ve bilinçsiz, örgütsüz, yoz bir gençlik isteğinin (12 Eylül cuntası gibi) göstergesidir.

AKP'nin YÖK'ü "baskıcı"lığıyla eleştirmesinin nasıl bir riyakarlık olduğu sadece hazırladığı yasa taslağı ile belli olmuyor. Aynı zamanda, özgür, bilimsel bir üniversite için örgütlenen gençliğe yönelik baskıların merkezi bir şekilde yoğunlaştırılması, AKP'nin de, tıpkı 12 Eylülcüler ve sonraki iktidarlar gibi, düşünmeyen, üretmeyen, ülkesinin ve halkının sorunlarıyla ilgilenmeyen tek tip bir gençlik istediğini açık olarak gösteriyor. Bir süre önce kuruluş çalışmalarına başlayan ve şu anda 18 kentte kurulmuş bulunan Gençlik Dernekleri'ne yönelik kendi yasalarını dahi hiçe sayan örneklerin bazılarını dergimizde yer vermiştik. Bu örnekler bir araya geldiğinde ortaya çıkan tablo AKP iktidarının örgütlenmeye ve gençliğe bakışının resmini ortaya çıkarmaya yetiyor.

Yozlaştırılmaya, uyuşturucuya, fuhuşa, YÖK'e karşı; parasız bilimsel, halktan yana bir eğitim ve demokratik bir üniversite için; halk kültürümüze sahip çıkmak ve geliştirmek için; kurulmaya başlanan Gençlik Dernekleri daha ilk günden itibaren pek çok baskı, yasak, gözetim ve keyfi tutumla karşılaştı.

"O Derneği Yakıp Yıkacağız..."

Bursa polisi bu sözlerle **Bursa Gençlik Derneği** kurucu üyelerinin ailelerini dolaştı, "*çocuklarınızı kurtarın*" dedi. Örgütlenmenin adı "terör" idi bu devletin dilinde; politika değişmedi. Dernek Başkanı'nın ailesine, "*kızınıza sahip çıkın, kızınız kandırılıyor*" denilirken, kurucu üyelerden Mesut Erdoğan'ın okuluna gidilerek okul yönetiminden öğrenci dosyası alındı ve "*böyle işlere karışmazsa burs temin ede-*

ceğiz" diye rüşvet teklif edildi.

Dernekler Kanunu'na göre kurulan bir dernek, o yasaları yapan devletin polisi tarafından "yasadışı" gibi gösterildi, örgütlenmeye karşı "terör" demagojisi baskının gerekçesi haline getirildi.

Benzeri uygulamalar bir çok kentte yaşandı. Bunlardan biri de Isparta idi.

Daha kuruluş çalışmaları sırasında baskılar başladı. Bir etkinlik için izin almaya giden öğrencilere polislerin "nasihati" çok tanındı idi; "*Sizin için iyi olmaz...*" 'Moral gecesi' düzenlemek istediklerinde yine aynı tehditlerle karşılaşan **Isparta Gençlik Derneği**'ne, etkinlik için keyfi olarak izin verilmezken, dernek yerinin bulunduğu işhanındaki esnafa, "*bu dernektekiler terörist*" propagandası yapıldı.

Dernek kurucu üyelerini takip, tehdit de Isparta polisinin "icraatları" arasındaydı. Kuruculardan Duygu Sezgin'in annesi bindiği araçtan indirilerek, "*kızın iyi yolda değil, eğer böyle devam ederse kendisi için kötü olacak ama geç kalmış sayılmaz...*" tehditleri yapıldı. Benzeri konuşmalar sürekli olarak telefonla da yapıldı. Yine Sibel Şimşek isimli dernek kurucusunun köyüne giden polis, ailesini tehdit etti. Halkın yüzde 99'unun karşı çıktığı Irak'a saldırıya karşı yaptıkları anket sonuçlarının açıklanmasında ise, Isparta Gençlik Derneği üyeleri polisin azgınca saldırılarına uğrayarak yaralandı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Baskı, Yasak, Gözetim, Tehdit...

Diğer kentlerde kurulan gençlik derneklerinin yaşadıklarından bazılarını sıralarsak;

✓ **Balıkesir Gençlik Derneği** Kurucu Üyesi Sezer Şenol'a işyerinde polis sorgusu yapıldı, ajanlık teklif edildi. Demokrat bir öğrenci olan Cihan Güngör'e de baskıyla, rüşvetle ajanlık teklif edildi. Dernek çalışması yapanlar hakkında bilgi toplaması istendi.

✓ **Balıkesir Gençlik Derneği** kurucu üyelerinden Vildan Var'ın köyüne giden iki kişi, "*biz MIT'den geliyoruz*" diyerek köy kahvesinde "*Vildan'ın babasına söyleyin kızına sahip çıksın*" diyerek "terör" demagojisi yaptı, ailesini tehdit etti.

✓ **Ankara Gençlik Derneği** kurucuları Sinan Cevahir Yalçın ve Durdu Vural ile çalışmalara destek veren Oktay Kaya polis tarafından ayrı ayrı kaçırılarak ölüm dahil olmak üzere tehdit edildi ve baskılara maruz kaldı.

Ben Polisim, Ne Kanunu!

Kocaeli Gençlik Derneği başvurusunda, önce 1970'lerden kalma dernek kanunu çıkarılarak, "*dernek kuramazsınız, rektörlükten izin almalısınız*" denildi ve dernek kurmaktan vazgeçirmek için tehdit, "tavsiyeler" sıralandı. Öğrencilerin ısrarı üzerine, "*belgele-ri bırakıp gidin*" keyfiliği devreye girdi. Alındı belgesinin ısrarla istenmesine karşı, polisin tavrı, kimliğini masanın üzerine bırakıp, "*artık polis değilim sizinle yumruk yumruğa kavga ederim*" oldu. Söylediklerinin kanun gibi algılanmasına, itiraz edilmemesine, kendini bütün yasaların üzerinde görmeye alışkın zihniyetli bu. Bu, polis devletinin basit bir tezahürü idi. Sonuç olarak alındı belgesi verilirken de tehditler unutulmadı; "*bizim istediğimizi yapmazsanız pişman olursunuz, size zorluk çıkarırız*"... Halen, kanunda bulunmayan belgeler istenerek "eksikleriniz var" diye kuruluş çalışmaları keyfi şekilde engellenmeye devam ediliyor.

✓ **İzmir Gençlik Derneği** Kurucu Üyesi Uysal Koçlan polislerce alıkonularak ajanlık teklif edildi.

✓ **Samsun Gençlik Derneği**, kuruluş aşamasında engellerle karşılaştı. Kurucular tehdit edildi, başvuru sırasında belgeleri alan polis, "siz verin evraklarınızı biz yapacağımızı biliriz" tehditleri savurdu, "alındı belgesi"ni vermedi. Valiliğe başvuru ve ikinci kez "alındı belgesi" için gidilmesinde de sonuç alınamaması üzerine, en son olarak suç duyurusunda bulunmak için gidilen savcılıkta, savcının polise "verin" demesiyle üçüncü gidişte yasal bir hak ve zorunluluk olan "alındı belgesi" alınabildi.

✓ **Mersin Gençlik Derneği**'nin başvurusu bir aydır "evrak eksikliği var" denilerek oyalanmaktadır.

✓ **Hatay Gençlik Derneği** kurucu ve üyelerine karşı, polis ve Jandarma tarafından taciz, takip, tehdit ve kurucuları çevresinden tecrit etme yöntemleri yoğun olarak kullanıldı. Kurucuların köylerine, mahallelerine giden jandarma ve polis, başvuru belgelerinde adresler bilinmesine rağmen, kurucuların isimlerini çevreden sorarak, "terör" demagojisi yaptı, aileler, "bu dernek yasadışı faaliyet gösteriyor, bu dernekte olanlar gözaltına alınır, sürekli takip edilir" diye korkutulmak istendi. Yasal bir dernek yasadışı ilan edilmiştir. Kurucu üye ve üyeler, Ahmet Arslan Ali Altınöz, Sihem Camuz, Cihan Güler bu yasadışılıktan nasiplerini alanlardan.

✓ **Edirne Gençlik Derneği** Girişimcisi Buğra Bayraktar'a kendi evinde ajanlık teklifi, devrimci demokrat öğrencileri kaçırma ve tehdit, soruşturmalara karşı haklarını savunanlara yönelik yıldırma politikası uygulandı. Son 1,5 ay içerisinde gençlik der-

neği Girişimcilerinden Buğra Bayraktar üç kez, Tercan Damat bir kez, Nurettin Derdiyok iki kez, Çağdaş Çanakçı bir kez, Gülseren Medar bir kez soruşturmalara maruz kaldı.

✓ 7 Şubat günü Kocaeli Hereke Kampüsü'nde sivil faşist polis işbirliğiyle iki kurucu üyeye saldırı gerçekleşti. Suç duyurusu sırasında da polis Dernek Başkanı Nazlı Zeynep Şimşek'i tartakladı.

✓ **Burdur Gençlik Derneği**'nin sicil numarası hiçbir gerekçe gösterilmeden "vermiyoruz" denilerek engellenmeye çalışılıyor. Kurucu Üye Emel isimli öğrenci tehdit edildi.

✓ **Sivas Gençlik Derneği** kuruluşunda yasada yer almayan "300 milyon para" istendi. İtiraz üzerine vazgeçildikten sonra bu kez valilik ve polis tüzükte "şu eksik, bu eksik" gerekçeleri üretmeye çalıştı. Kourdurmamak için her yol mübahtı, yasa-kanun hak getireydi. Polisin, "on öğrenci bir araya gelip dernek kuruyorsa bu dernek siyasi bir dernektir" sözü, zeka seviyesi kadar yasal bir hakkın kullanılmasının nasıl engellenmeye çalışıldığının örneği oldu. Etkinliklerde polis terörü, "halay çekme" suçundan yaşanan gözaltı ve tutuklamalar, takip, tehdit, evleri ve derneği gözletleme gibi sindirme yöntemleri uygulandı.

Kısa bir zaman diliminde yaşananlar örgütlenme özgürlüğünün keyfi bir şekilde, "yasaları uygulamakla görevli olduğu" söylenenlerce yasadışı şekilde engellendiğini göstermektedir. Örgütlenmek, dayanışma içinde sorunlarını çözmek, bütün halk kesimleri gibi, gençliğin de en doğal ve vazgeçilmez hakkıdır. Baskılar, keyfi uygulamalar, cezalandırmalar bu hakkın kullanılmasını engelleyemez.

GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU Kuruldu!

Adana, Ankara, Antalya, Aydın, Balıkesir, Burdur, Bursa, Eskişehir, Hatay, Isparta, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Malatya, Sakarya, Samsun, Sivas, Zonguldak Gençlik Dernekleri yaptıkları basın açıklamasıyla **GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU**'nun kuruluşunu ilan ettiler.

Yapılan açıklamada 18 derneğin bir araya gelişinin nedenleri şöyle sıralandı:

"Kendi aralarında bilgi alışverişini sağlamak;

Tek tek yaşadıkları sorunlara

karşı ortak çözümler aramak;

Birbirleriyle dayanışmasını sağlamak ve seslerini daha güçlü duyurmak;

Gençliğin halkçı, yurtsever, bilimsel temelde yetiştirilmesini sağlamak;

Amacıyla **GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU** Kuruldu."

Gençlik Birlik Koordinasyonu'na güç verilmesi çağrısının yapıldığı açıklamada, Koordinasyonun iletişim adresi "**Ayhan Işık Sokak No: 19/ 1 Beyoğlu/ İSTANBUL**" olarak verildi.

E-mail: genclikbirlikkoordinasyon@mynet.com

18 GENÇLİK DERNEĞİ bir araya gelerek **GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU**'nu kurdu

AKP'nin Yeni "Yüksek Öğretim Yasası"

YÖK'E YEK DEMENİN NERESİ REFORM?

YÖK kurulduğu günden bugüne tartışılan bir kurum olarak hep gündemde oldu. Anti-demokratik, anti-bilimsel, baskıcı bir kurum olarak, meşruluğu olmayan YÖK'e yönelik tepkiler her geçen gün büyüdü, arttı. Bugün hiç kimse YÖK'ü savunamıyor. YÖK, başa gelen her hükümetin çözmesi gereken sorunlardan biri olarak karşısına çıktı. Kendinden önceki tüm hükümetler gibi AKP hükümeti de YÖK'le ilgili yeni düzenlemeler, eğitimde reformlar gerçekleştireceğini açıkladı.

Milli Eğitim Bakanı Erkan Mumcu, bu reformu "katılımcı" bir anlayışla gerçekleştireceklerini açıklayarak "başta üniversiteler olmak üzere toplumun her kesimine 'katılımcı iletişim' çağırısı" yaptı. Yükseköğretim yasası konusunda Eğitim-Sen'in düzenlediği, Türkiye'den ve dünyadan bilim adamları ve eğitimcilerin katıldığı sempozyuma ilgi dahi göstermeyen Erkan Mumcu'nun (bu arada Eğitim-Sen'in de panellere öğrenci konuşmacı çağırması ayrıca tartışılmalı) **katılımcılığı bir internet sitesinden ibaret** ve göstermeliydi. Niyetinin katılımcılık olmadığı, "söz söyleyin ben bildiğim gibi yaparım"da ifade-sini bulan despotluk olduğu 18 Şubat'ta açıkladığı yeni "**Yükseköğretim Yasası Taslağı**" ile bir kez daha ortaya çıktı; Taslak hazırlanırken üniversite bileşenlerinin düşünce ve önerileri dikkate alınmadı.

Bilimselliğin, özerkliğin, özgürlüklerin bolca lafı edilen, ama somutta ciddi bir reformun izine rastlanmayan taslakta, kimi rötuşların eşliğinde mevcut mantık korunmaktadır. Buradan da **YÖK'e karşı** verilen mücadelenin, bundan sonra **YEK'e karşı** verileceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Sermayenin Çıkarlarına Uygun Yasa

Yeni 'Yükseköğretim Yasası' YÖK'ün yerine Yükseköğretim Eşgüdüm Kurulu'nu (YEK) getirirken, "Akademik özgürlüklerin güvencesi" olarak da Üniversitelerarası Kurulu (ÜAK) öngörüyor.

"Yükseköğretim kurumlarının eğitim, öğretim, araştırma faaliyetlerini ülke kalkınması ve toplumun ekonomik, sosyal, kültürel ihtiyaçları doğrultusunda planlamak, yükseköğretim kurumlarının etkinlik ve verimliliklerinin artırılmasına rehberlik etmek, merkezi idare ile ilişkilerinde eşgüdümü sağlamak, uluslar arası ilke ve ölçütlere uygunluklarını ve eşdeğerliliklerini sağlayacak tedbirleri almak ve yüksek öğretim kurumları arasında işbirliğini geliştirmek amaçlarıyla Yükseköğretim Eşgü-

düm Kurulu kurulur" denilmektedir.

ÜAK ise "Yükseköğretim kurumlarında, evrensel bilim ilkelerine uygun, uluslararası akademik ilke ve ölçütlerle bağdaşık, ulusal ihtiyaçlara duyarlı bir anlayış içinde, bilimsel üretimini ve öğretimini, fırsat eşitliğini, akademik özgürlükleri sağlamak ve kurumsal özerkliği gözetmek amacıyla;" kurulması düşünülen bir kurum olarak anlatılıyor.

YEK'in nasıl bir misyon yüküneceğini anlamak için öncelikle **kimlerden ve nasıl oluşturulacağına** bakmak gerekir.

YEK, 17 üyeden oluşacak ve bunlardan **7'sini Cumhurbaşkanı** atayacak, **7'sini ise Bakanlar Kurulu** belirleyecek. Bakanlar Kurulu'nun belirleyeceği üyeler Maliye, Milli Eğitim, Sağlık, Çalışma ve Sosyal Güvenlik ve İçişleri Bakanlığından birer, Genelkurmay Başkanlığı ve DPT de birer kişi olmak üzere seçilecek. Mumcu'nun yeni olarak sunduğu tek şey ise TİSK, TOBB gibi patron örgütleriyle sarı sendikaların da birer üye seçmesi. Atanan üyelikleri yine Cumhurbaşkanı onaylayacak ve YEK Başkanını da Cumhurbaşkanı seçecek.

Demek ki, eğitim politikası, TOBB ile, Genelkurmay ile belirlenecek!

Bütün kurumlarını sermayenin ihtiyaçlarına göre dizayn eden devlet, eğitimde de AKP eliyle bir adım daha atarak, üniversiteleri, sermayenin ihtiyacına göre eleman yetiştiren yerler olmaktan bir adım daha ileri götürerek, **piyasa mekanizmasına açıyor**.

Bütün eğitim bileşenlerinin toplam 7 üye ile temsil edildiği YEK'te TOBB'un ne işi var?

Sermayeden, devletten özerk olmayan, politikaları üniversite bileşenleri tarafından belirlenmeyen bir üniversite nasıl "demokratik" olabiliyor?

Bileşenlerine Yönetimde Yer Yok!

Katılımcılıktan, demokratik işleyiştten çıka çıka böyle bir ucube çıkmıştır. Burada demokrasinin zerresi yoktur. YEK bu haliyle anti-demokratiktir. Cumhurbaşkanı'nın, Genelkurmay'ın yanına yeni olarak sadece patronlar gelmiştir. Onlar da katılımcılığın değil, olsa üniversitelerin nasıl birer ticari işletmeye dönüştürüldüğünün göstergesidir. **Üniversite bileşenlerine**; öğretim görevlilerine, üniversite çalışanlarına, öğrencilere hiçbir yönetim organında yine **yer yoktur**.

Aynı mantığı ÜAK'da da görmek mümkündür.

Rektörler komitesi ve Bilim kurullarından oluşan ÜAK'a İçişleri Bakanlığı ve Genelkurmay birer üye göndermektedir. Polisin askerin yönettiği bir üniversite sisteminden ancak itaat eden öğrenci tipi yetiştirileceğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktur. YÖK'ün 20 yıllık tarihi bunun kanıtıdır.

Diğer kurumlarda da bu anti-demokratik mantık geçerli. Rektörler sözümona seçimlerle belirlenmekte ama atama yine Cumhurbaşkanı tarafından yapılmaktadır. Bugün farklı değil ki zaten. Üniversite Yönetim Kurulu'nda da yine **üniversite bileşenlerinden başka herkes bulunmaktadır**. Dekanlar, yüksekokul müdürlerinin kendi aralarında seçecekleri en az bir temsilci dışında **sanayi ve ticaret odalarından bir, il genel meclisi ve il belediye meclislerinde bir, ve en fazla vergi veren** mükellefler arasından valilikçe belirlenen iki üyeden (mesela vergi rekortmeni bir arabesk sanatçısı!) oluşmaktadır Üniversite yönetim kurulu.

Holding mantığı öylesine oturmuştur ki üniversitelerde "mali ve idari" konularda karar alacak bir organda akademisyenlerin, öğrencilerin yeri yoktur. Ama Ticaret ve Sanayi Odaları veya "vergi rekortmenleri" yer almaktadır. Yani Sabancılar, Koçlar, ya da Manukyan gibi "vergi rekortmenleri" bilim üretmesi gereken kurumların yönetimine girebilecektir. Böylesi bir mantık içerisinde sözü edilen bir "özerkliğin" neye hizmet edeceğini bilmek sır değildir. Sermayenin daha aktif katılımıyla üniversitelerde özelleştirilmeye daha da hız verilecek. Holding üniversiteleri daha büyük bir sektör olacaktır. Üniversite kapıları sadece daha çok parası olana açılacak... Patronlar başka ne isteyebilirdi ki!?

Gerek vakıf üniversitelerinde gerekse de Mesleki Yüksek Eğitim Kurulunda da yine tekeller iş başındadır. Yeni oluşturulacak olan Mesleki Yüksek Eğitim Kurulunda Milli Eğitim, Sağlık, Sanayi, Tarım, Çalışma-Güvenlik, Turizm Bakanlıkları temsilcileri ile TİSK, TOBB, TESK ve işçi konfederasyonu temsilcileri de yer almaktadır. Tekeller kalifiye işçileri kendi idareleri altında bizzat yetiştirmiş olacaklar böylece... Gerisi boş laftan ibarettir.

Yasa Tasarısında Olmayanlar

Yeni tasarısının hazırlanışında katılımcılık yoktur. Üniversite bileşenlerinin bu tasarının hazırlanış aşamasında düşünce ve görüşleri alınmamıştır.

Herşeyden önce bu yasa tasarısında bilime, özgürlüklere yönelik bir şey yoktur. Yükseköğretimdeki anti-demokratik yapı varlığını sürdürmektedir. Biçimsel değişiklikler, daha çok AKP'nin kendi etki alanını güçlendirme amaçlıdır. Gericî, faşist öz olduğu gibi korunmuştur

Üniversite öğrencilerine herhangi bir **söz hakkı** verilmemiştir. "Eğitim ve öğretim süreçleri öğrenci odaklıdır. Öğrencilerin bu sürece etkin katılımı gözetilir." denilmektedir, ama pratikte bunun herhan-

Gençliğin Çözümü

18 Gençlik Derneği adına **GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU** tarafından hazırlanan, "NASIL BİR EĞİTİM VE NASIL BİR ÜNİVERSİTE İSTİYORUZ?" başlıklı çalışma, eğitim sistemine, gençliğin, üniversitelerin temel sorunlarına somut çözümler sunmaktadır.

Çalışmanın giriş bölümünde belirtildiği gibi gençlik, YÖK'e "sadece karşı değil aynı zamanda alternatifini, çözümünü de ortaya koyuyor."

Yıllardır gençliğin dile getirdiği, dile getirebilmek için sayısız bedeller ödediği YÖK gerçeği bugün herkesçe tartışılıyorsa, bunda en çok onların payı vardır. En başta söz hakkına sahip olan onlardır. Ve gençlikten korkan, onlara söz hakkı vermeyenlere, Gençlik Dernekleri şöyle sesleniyor;

"BASKICI ve PARACI bir sistemde bilimin zerresi yoktur. Bu sistemde yurtsever, halkçı, bilimsel temelde yetiştirilmiş bir gençlik bulamazsınız. Geleceği karartılmış, kendine güvensiz, kendi ve ülkesinin sorunlarına duyarsız, iki lafı bira-
raya getiremeyen bir gençliktir bulacağınız. Bu tabloda biz yokuz. Bu tabloyu biz yaratmadık. Bu tablonun sorumluları gençliğe kendisiyle ilgili konularda söz ve karar hakkı tanımayanlardır. Gençliğin örgütlenerek kendi sorunlarına sahip çıkmasını baskıyla, zorbalıkla engelleyenlerdir. Gençliği "öcü" gibi gösterenlerdir.

AKP hükümeti YÖK'ün yerine YEK'i öneriyor. Yine bize söz ve karar hakkı tanımıyorlar. Bu şekilde sorunlarımızı çözeceksiniz.

Bizim karar vermediğimiz üniversite bizim değildir diyoruz. YÖK'ü, yarattığı karanlık tabloyu BİZ değiştireceğiz."

gi bir karşılığı yoktur. Odak, tekeller ve onların karlarından ibarettir. Sadece göstermelik olarak bazı yerlerde ÖTK'lara yer verilmiştir. YÖK düzeyinde "akıllı, uslu", yani devletin istediği tipte öğrencilerin temsilcileri olarak yer alan ÖTK'lar YEK'te de aynı mantıkla dile gelmekte, öğrencilerin temsili ile ilgisi bulunmaktadır. Senatodaki temsil oranı bile bunun somut göstergesidir.

Senatoda "bölüm öğrenci temsilcilerinden seçilecek en az iki öğrencinin bulunacağı" belirtilmekte, dekan seçimlerinde ise bir öğrenci belirlenmektedir. Burada "oy kullanan öğrenci temsilci sayısı toplam oy kullananların onda birini geçemez" kuralını koymak da, düzenin gençliğe yönelik korkusunun ve düşmanlığın somut ifadesidir. Öğrencinin söz hakkı işte bu oyundan ibarettir.

"Vatan Millet Sakarya"

Yeni yasa tasarısı bilimsel düşüncenin önündeki engelleri kaldırmaktan çok uzaktır. Üniversite öğretim elemanlarının, öğrencilerin üzerindeki baskı cenderesi varlığını sürdürmektedir.

Bir taraftan öğretim üyelerinin bilimsel çalışmalarından ve yapacakları yazılı sözlü açıklamalardan dolayı disiplin soruşturmasına tabi tutulamayacağı söyleniyor. Öte taraftan "devletin varlığı ve bağlım-

sızlığı ve milletin ve ülkenin bütünlüğü ve bölünmezliği aleyhinde faaliyette bulunma serbestliği vermez" denilerek, "devlet politikası" sürdürülüyor. Her türlü hak ve özgürlükler **gasp** edilirken aynı gerekçeye rastlamıyor muyuz?

AKP'nin Çözümü Yok, Çözüm Mücadelede

Sözün kısası, çok laf edildi ama somut çözüm yoktur, YÖK makyajlanıp YEK olmuştur. Eskiye "yeni" diye pazarlayıp karşımıza getirmiştir AKP. Ortada bir reform yoktur gerçekte. Elbette YÖK(YEK) düzeni değişecektir. Ama bunun, bütün üniversite bileşenlerinin ortak **mücadelesiyle mümkün olabileceği bir kez daha ortaya çıkmıştır**. AKP'nin ve sisteme kökten karşı çıkmayan hiçbir iktidarın 12 Eylül kurumlarına köklü bir karşı çıkışı sözkonusu olamaz. YÖK'te olan da budur. Sahte demokratikleşme masalları anlatanlar da, AKP'nin taslağına "laiklik" diyerek karşı çıkanlar da gerçekten akademik özgürlükten, kurumsal özerklikten, demokratik katılımdan yana değildirler. Hiçbiri milyonlarca üniversite öğrencisinin, öğretim üyelerinin düşüncelerini, kararlarını dinlemekten, değerlendirmekten yana değildir. Dinletmenin yolu tektir; örgütlü mücadele.

IRAK'A SALDIRI DURDURULSUN! 4 MART'TA BOYKOTA ÇAĞIRIYORUZ!

Ülkemizi Amerika'nın savaş karargahı haline getiren kararların altına imza atanların bu kararları alırken gençliğe sormadıklarını, bunun karşısında

"BİZİM KARŞI SÖYLEYECEK SÖZÜMÜZ VAR" diyerek;

18 GENÇLİK DERNEĞİ 20 Şubat 2003 tarihinde yaptıkları açıklamada;

Amerikan saldırganlığına karşı Irak halkının yanında olduklarını;

Ülkemizin Amerikan işgali altında olduğunu, topraklarımızın Amerika'nın savaş karargahı olmasını kabul etmediklerini;

Bu halkın, bu vatanın sahipsiz kalmaya çağını, Amerikan saldırganlığına karşı direnecelerini ilan ettiler.

Ancak tüm bu karşı çıkışlara rağmen bu ülkeyi yönetenler bildiklerini okumaya devam ediyorlar. Halkın, gençliğin iradesini dikkate almıyorlar.

Peki bu durumda ne yapacağız? Bekleyecek miyiz?

Hayır beklenemez. Amerikan saldırganlığını durdurabiliriz. Bizim irademizi duymazdan, görmezden gelenlere karşı sesimizi daha güçlü haykırmalıyız.

Gücümüzü göstermeliyiz.

**TÜM ÜNİVERSİTE VE LİSE GENÇLİĞİNİ
IRAK'A SALDIRI DURDURULSUN! DİYE
4 MART 2003 TARİHİNDE
1 GÜNLÜK DERS BOYKOTUNA
ÇAĞIRIYORUZ!**

Amerika'nın ülkemiz topraklarını işgaline ve topraklarımızın savaş karargahı yapılmasına karşı direnelim.

Amerikan saldırganlığına karşı Irak halkını yalnız bırakmayalım.

24. 2. 2003

Gençlik Birlik Koordinasyonu

AKP ve İslam

RIYAKARLIĞIN İKTİDARININ 4. AYI

Bölüm : 4

Emperyalizmle ilişkilerinde, sömürü karşısındaki tavırlarında, faşizmi sürdürüşlerinde hep bir riyakarlık var AKP'nin. Tüm bu riyakarlıklarının ana kaynağı ise, din istismarcılıklarıdır. Müslüman, islamcı görünmek onlar için vazgeçilmez bir taktik olduğundan, bu kimlikleriyle çelişen her şeyi gizlemek, çarpıtmak durumundadırlar. Bu ise her yaptıklarını gizlemeleri, çarpıtmaları demektir. Çünkü AKP, herhangi bir düşüncenin, inancın, davanın savunucusu olamayacak kadar, adil olamayacak kadar emperyalizmle ve düzenle bütünleşmiş bir partidir.

Emperyalizme ve Genelkurmay'a güven vermek için başından itibaren *"Biz islamcı bir parti değiliz"* sözünü nakarat haline getirmelerine rağmen, hemen ardından *"müslüman demokraziz"* sözü gelmiştir. Yani, kendilerini tanımlarken, onlar için iki önemli yan vardır; **bir**, iktidara oturabilmek için egemenlere güven vermek, **iki**, yine iktidar yolunu açabilmenin bir koşulu olarak islamcı kitleye dini mesajlar vermek. Politika böyle bir riyakarlık üzerine oturduğu için, AKP'nin kendini tanımlarken yaptığı, egemen sınıflara dönüp *"vallaha billaha islamcı değiliz, şeriat istemeyiz"* derken, müslüman kitleye dönüp *"siz bu söylediklerimize bakmayın"* deyip hilekarca göz kırpmaktır.

Ama daha önceki çeşitli yazılarımızda da vurguladığımız gibi, hilenin **"kime karşı"** yapıldığı ise, AKP'lilerin göstermeye çalıştığı gibi değildir.

Din konusunda hile, halka karşı yapılmaktadır. 1950'lerden bu yana Türkiye burjuva siyasetinden hiç eksik olmayan **"din istismarcılığı"** AKP'de en uç boyuta ulaşmıştır.

Tabii burada belirtmek gerekir ki, tek bir "islamcılık" yok. Hamas'ın "radikal islamcılığı"ndan, Kaddafi'nin "sosyalist islamcılığı", Taliban'ın baskıcı islamcılığı, Usame Bin Ladin'in islamcılığı, Baas'ın Arap milliyetçiliğini islam ideolojisiyle harmanlayan ideolojisine, İran'daki Humeyni is-

lamcılığına, ülkemizdeki Erbakan islamcılığına kadar, çok çeşitli şekillenmeler söz konusudur.

Pragmatizm, emperyalizmle ve yerli işbirlikçi iktidarlara işbirliği, islamcılıkta herhangi bir ilke, kural, düşünce bırakmamıştır.

"AKP islamcılığı" bunların içinde, en fazla ehlileşmiş, emperyalist dünya düzeniyle bütünleşmiş bir "islamcılığı" temsil eder. Gerçek odur ki, eğer AKP yöneticilerinin "kökenini" hesaba katmazsanız, bir parti olarak DYP'si, BBP'si ne kadar "islamcı"ysa, AKP de aslında o kadar islamcıdır. Ama çoğu yöneticilerinin içinden çıktığı tabana dayanmak istediğinden dolayı, müslümanlığın, islamın istismarında onlardan ileridirler.

AKP,

hiç bir inancın kararlı savunucusu olamaz

Bugün söylediğine yarın başka bir anlam yüklemek, düzeltme yapmak, burjuva politikacıların ortak özelliğidir.

Ama bunu en fazla yapan islamcılardır. Önce kendi tabanlarının gözünü boyamak için bir laf ederler. Sonra, Genelkurmay tarafından veya onların sözcüleri aracılığıyla uyarılıp, "düzeltme" yaparlar. Erbakan, Kutan, AKP yetkilileri, hep aynı yöntemi izlemişlerdir. Politikaları takiiye üzerine oturanların yapacağı da bundan başka bir şey değildir.

Sahip oldukları tek gelenek işte bu ikiyüzlülükleri, yalanlıkları, sahtecilikleridir. **"Başörtüsü zulmü"** deyip de sonra bu uygulamayı sürdürmenin başka bir anlamı var mı?

"Adil düzen" deyip ondan vazgeçen, "türban namusumuz" deyip ondan vazgeçen, **islam ülkeleri kardeşimizdir** deyip, "kardeşini" sırtından vuran, **"en büyük şeytan"** dediği Amerika'nın kiralık askeri olan, "Batı'ya **"hristiyan kulübü"** deyip, bizi de alın diye kapısında yalvar yakar olan, **"faiz haramdır"** deyip, faiz dağıtma sistemiyle yaşayan holdingler kuran, **"israf haram"** deyip Çırağanlarda düğünler yapan islamcılık, böyle bir pratiğin sonucunda "riyakarlık"tan başka hangi sıfatla anılabilir ki?

Dikkat edilirse, yukarıdaki paragrafta sıraladığımız tüm söylemler onların "islamcılığı"nın almeti farikası olan söylemlerdir; ve bunları rahatlıkla terkedebilmektedirler. Bu düşünceleri her zor dönemde terkedenerin islamcılığınan, hatta müslümanlığından sözedilebilir mi?

Denilebilir ki, ama AKP'lilerin çoğu namazında niyazında insanlardır, hatta çoğu tarikat mensubu olacak öl-

çüde islamcıdır. Bir çoğunun tarikat örgütlenmelerine mensup olduğu, onların içinden çıkıp geldikleri ve haldeki durumda da bu tür örgütlenmelerin sürmesinden, yaygınlaşmasından yana olduğu doğrudur.

Ama bunu niye istedikleri önemlidir.

Tarikat, kelime anlamı olarak "yol" demektir. Bunların da bir tür "yol"; ama inanç temelinde bir yol değil, islami yaşamının ve yaşatmanın yolu değil, **iktidar ve ikbal yolu**.

Tarikatları da esas olarak bunun için istiyorlar. Onları iktidara götürmekte bir araç; aynı zamanda da halkın geniş kesimlerinin gözünün açılmasını, devrimcileşmesini, sınıflar mücadelesi içinde kendi sınıflarından yana saf tutmasını engelleyecek bir araç. Genelkurmay'la, oligarşinin öteki kesimleriyle bu noktada hemfikirler zaten.

Zulüm devletiyle bütünleşenler, "adil" bir düzen kurabilir mi?

Osmanlı, islamiyet adına nice katliamlar yapmıştır. Alevilik-Sünnilik ayrımıyla Osmanlı padişahları, halkın kanını akıtmıştır yüzyıllar boyunca. Ülkemizdeki islamcılar, esas olarak bu geleneğin takipçisidirler. Bu nedenle **faşist, şovenist, mezhepçi** politikaları sürdürmekte, hiç zorlanmıyorlar.

Bu noktada "düzen islamcılığı"yla "radikal islamcılık" arasında fazla bir fark da yok. Hizbullah da, RP de, AKP de sözkonusu olan mevcut düzene karşı mücadele eden devrimciler, yurtseverler olunca, birbirlerinden daha katliamcılar. Sivas katliamını savunmakta da ülkemizin "radikal" ve "düzençi" islamcılarını aynı zihniyettedirler.

MSP ve onun devamı niteliğindeki partiler için hükümette kimlerle ittifak yapacakları, hangi kararlara imza atacakları neredeyse hiç önemli değildir; Koltuğa ve düzenin nimetlerine, kavuşacaklarsa, bunlar problem değildir. Bu nedenle, faşist çetelerin MHP'siyle de, Susurluk hamisi DYP'yle de, "solcu" Ecevit'le de aynı hükümette yermekten geri kalmadılar. "İslamcılara karşı operasyon" yapılmasını öngören MGK kararlarını imzalamakta, siyonist İsrail'le ittifak anlaşmalarını imzalamakta, hiç sakınca görmediler.

'96 Ölüm Orucu'nda 12 devrimci tutsak "müslümanların hükümeti" tarafından katledildi. "İslamcı bakan". katliamını meşrulaştırmak için **"Onlar da devlete silah çekmişlerdi"** diyecek kadar devletçiydi. Bugün benzer sözleri eden Cemil Çiçek gibi...

Erbakan "Susurluk fasa-fisodur" diyerek devlete sahip çıkarken, Cemil Çiçek bugün Korkut Eken'i sahiplenerek devletçi çizgiyi sürdürüyor. Bu çizginin "inanç sahibi" olması mümkün değil; bu çizgi, **devletçiliğinin** gereği ola-

"Partimiz... tüm vatandaşlarımızı **cinsiyetleri, etnik kökenleri, inançları, ve dünya görüşleri** ne olursa olsun

ayırım yapmaksızın kucaklamaktadır. ... 'Herkes özgür olmadıkça kimse özgür değildir' özdeyişi, partimizin temel ilkelerindendir. Partimiz, **temel insan hak ve özgürlüklerini** temin etmeyi ve korumayı en önemli ödevleri arasında sayar. Partimiz, Türkiye Cumhuriyeti'nin birlik ve bütünlüğünün, laik, demokratik, sosyal hukuk devletinin, sivilleşmenin, demokratikleşmenin, **inanç özgürlüğünün ve fırsat eşitliğinin** esas kabul edildiği bir zemindir." (AKP programından)

Böyle demişler programlarında.

Ama **"farklı etnik kökenleri"** nedeniyle, o kökenin bir parçası olan ulusal haklarını isteyen Kürt halkının taleplerini, **"inançları"** gereği türbanla okumak isteyenlerin taleplerini, **"dünya görüşleri"**nin bir parçası olarak örgütlü, dayanışma içinde yaşamak isteyen tutukluların taleplerini duymazdan gelen, hatta bu talepleri dile getirenleri ezmek, susturmak, sindirmek isteyen de **kendileridir**.

Program başka, icraat başkadır; bugüne kadar ki tüm iktidarlarda olduğu gibi! "İslamcılık, müslümanlık" vurgusu, AKP'yi diğer düzen partilerinden farklı yapmıyor.

Seçim bildirgesinde de "inanç özgürlüğü"ne özel vurguları vardır: **"Farklı inanç ve kültürleri ülkemiz için bir zen-**

İnançlar, Özgürlükler, Farklılıklar Konusunda NE DEMİŞLERDİ?

gınlık kabul eden PARTİİZ, **değişik dil, din, soy** ve sosyal statüden insanın kanunların eşit koruyuculuğu altında

özgürce yaşamasını ve siyasete katılmasını gerekli görür." (AKP Seçim Bildirgesi'nden)

"Yaşama ve mülkiyet hakkını, **düşünce, ifade, inanç, teşebbüs ve örgütlenme özgürlüğünü** sınırlayan hükümler, evrensel hukuk ve özgürlük anlayışı dikkate alınarak yeniden düzenleyecektir." (AKP Seçim Bildirgesi'nden)

AKP'nin "inanç özgürlüğü"nün savunucusu olamamasının tek göstergesi, "türban" meselesi de değildir. AKP, Alevi halkın inanç özgürlüğünü de, daha farklı inançlara sahip olanların özgürlüğünü de savunmaz. Tersine, bu konuda alabildiğine yasakçıdır. Düzen içi dengeler elverdiğinde, nasıl yasakçı kesilebildiklerine sıkça tanık olunmuştur. Ama "sünni inancı" en yasakçı ve bağnaz yanlarıyla savunmak koltuğu tehlikeye düşürecekse, AKP onu da savunmaz.

AKP belgelerinden son olarak şunu aktaralım: Diyorlar ki, **"PARTİİZ, Türkiye'nin İslam Ülkeleriyle ilişkileriyle özel bir önem vermektedir."** (AKP Seçim Bildirgesi'nden)

Bu **"özel önem"**in nereye kadar olduğu, bir islam ülkesi olan Irak karşıındaki tutumunda gözüküyor. İktidar için, bir islam ülkesini gözünü kırpmadan satarak, dillerindeki tüm "islam, müslüman" sözlerinin ne kadar sahte ve samiyetsiz olduğunu bu konuda da göstermişlerdir.

rak, bir muhalefet olan, olma potansiyeli taşıyan tüm inançlara düşman olacaktır. Bu inanç "islami" olsa bile!

Kapitalizmle bütünleşenlerin "dini" kalır mı?

12 Eylül cuntası, halkın devrimci mücadelesine karşı, tarikatların devlet denetiminde güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması planını uygulamıştı. İslamcı düzen partilerinin 90'lı yıllardaki "yükselişi"ni sağlayan etkenlerden biri budur. Böyle olduğu için de, islamcılık içindeki "devletçi" damar da iyice güçlenmiştir.

Bu güçlenme dönemi, yine bizzat cuntanın, sonra da diğer iktidarların bilgisi ve onayı dahilinde, islamcılarının ABD, Suudi Arabistan tarafından finanse edildiği dönemdir. Peşpeşe Suudi sermayeli bankalar, holdingler, yatılı okullar, kolejler, dershaneler açıldı. Fethullah Gülen de, o günlerde doğdu, büyüdü. Bu dönemdeki mali güçlenmeyle birlikte, islamcı elit kesim, kapitalist sistemle bütünleşmiş, bugün kimilerinin "yeşil sermaye" dediği holdingleşme dönemi başlamıştır.

Bugün islamcı parti denilen partiler, bu holdingler tarafından finanse edilen partilerdir. Kapitalizmin kuralları karşısında dinin kurallarını savunmaları artık sadece bu nedenden dolayı bile mümkün değildir. Müslümanlık ve "kar" karşı karşıya geldiğinde de tercih edilen ikincisi olmaktadır.

Kısacası, "bismillah" diye yola çıkıp, adımlarını sadece çıkarlarına göre atarlar.

AKP bir "inanç" partisi değildir

Bugün AKP'yi oluşturan kadrolar, 28 Şubat'tan sonra, baskıya direnmek yerine, "hata askerde değil, bizim yaptıklarımızda" diyerek yan çizenlerdi. Kısa süre sonra da ayrıldılar.

Gerçekte, Erbakan'ın izleyicisi olmaya devam eden Fazilet Partisi de aynı noktadaydı. FP lideri Kutan, kendilerini ispatlamak için **"Fazilet din partisi değildir. Olmayacaktır"** demeçleri veriyor, **"Fazilet şeffaf ve anayasa çizgisinde bir parti olmaya devam edecek"** diye adeta yeminler ediyor, **"Biz sekiz yıllık eğitime karşı değiliz. Hatta 11 yıl olmasını istiyoruz"** diyerek boyun eğmeye hazır olduklarını gösteriyordu.

AKP'nin de vurgusu hep bu dört kelimede: **"Biz islamcı parti değiliz"**. Belki de AKP'nin tüm söyledikleri içindeki **"tek doğru"** buydu!

Eğer AKP'de en küçük bir **"islami duyarlılık"** olsaydı, ABD'nin islama, müslümanlara karşı, tarihinin hiç bir döneminde olmadığı kadar açık düşmanlık yaptığı bir dönemde, ABD'nin yanında yer almazdı.

- sürecek

Dün Bugün KOLTUKTA KIBLESİ DEĞİŞENLERİ

"Körfez Savaşı, ABD'nin emperyalizmi ve siyonizmi dünyaya hakim kılmak için yaptığı bir savaştır. ABD Rusya sorununu çözdükten sonra bütün dünyayı, kendi emrinde tek bir devlet yapma kararı aldı. Böylece siyonizmin egemenlik planı yürürlüğe konuldu. ABD'nin bu planı uygulayabilmek için kendi emrine harfiyen uymayan Irak'ı ezmesi ve böylece Ortadoğu'da İsrail karşısında hiç bir güç kalmamasını sağlaması gerekiyordu..."

Gayesinden saptırılan bir savaş için Türkiye'nin, BM kararına uyduğunu ifade ederek ABD'ye yardımcı olması, milleti aldatmaktır."

(Tayyip Erdoğan, 30 Ocak 1991, RP İstanbul İl Başkanı iken)

"Afganistan'da Savaşın nereye varacağı belli değil dedik. Hepimiz kaygıyla takip ediyoruz ki, yarın, bu, Irak'ı da, Sudan'ı da, Yemen'i de ve hatta hatta İran'ı

da içine alır mı... Bu, tabii, çok daha tehlikeli bir gelişmedir.

Türkiye, bu sayede, âdeta, çıkmaz bir sokağa dönmüştür. ...

Türkiye'nin, böyle bir olayın içerisinde sıcak savaşa girmesi, Türkiye'yi, Asya'ya yabancı düşürecektir; Maalesef, Türkiye, bu hatayı, Ortadoğu'da yaptığı için, Ortadoğu'ya yabancılaşmıştır."

(Abdullah Gül, 10 Ekim 2001, Afganistan'a asker gönderilmesi tezkeresinin Meclis'te görüşülmesi sırasında yaptığı konuşma)

Venezuela'nın Avusturya Büyükelçisi Gustavo Marquez Marin: **Siyasi Savaşı Kazandık**

Amerikancı darbeyi püskürten, arkasından ABD'nin desteklediği sermaye tarafından örgütlenen "grevi" boşa çıkaran Venezuela'nın Avusturya Büyükelçisi Gustavo Marquez Marin ile makamında görüştük...

Ülkenizdeki son durum nedir? Mücadele hangi biçimlerde sürmekte, çatışmada hangi güçler nasıl bir tavır alıyor?

G. Marquez Marin: FEDECAMARAS'ta yeralan kamu sektörünün yönetmenliği, ulusal petrol endüstrisi PDVSA'nın yönetimi ve AD ile COPEI adlı siyasi partilerin etkin olduğu Bürokrasi Birliği (CTV) tarafından 2 Aralık'ta ilan edilen süresiz grevin yenilgisinin ardından petrol ve ekonomik faaliyetler normalleşme yoluna girdi. Şimdi günlük petrol üretimi iki milyon varile ulaştı ve tahminen yurtiçi ve uluslararası petrol pazarı ve rafineri ürünlerinin üretim düzeyi Mart ayının ortasında tamamen eski haline dönmüş olacaktır. Aynı şekilde tarım sanayisi ve ticaret gibi diğer sektörler de kamu sektöründeki grevlerden olumsuz etkilenmiştir. Ama bu

sektörler de normal hallerine dönmeye eğilimlidirler.

Bolivarcı Devrim Süreci Desteklendi

Bu kez petrol üretimimize darbe biçimi altında sürdürülen grev yenilgiye uğradı. Grev, Başkan Hugo Chavez'in anayasal hükümetini düşürmek amacıyla ekonomik bir kuşatma planıydı. Ülkenin demokratik ve anayasal meşruluğunu kırmayı amaçlıyordu ve halk için büyük kayıplara yol açtı. Sadece petrol gelirlerinde ülke 4 trilyon Dolar kaybetti. Bu durum anayasal hükümete olağanüstü ekonomik tedbirler almayı dayattı. Bankacılık sektörünün de greve dahil olması, uluslararası rezervlerin düşmesini engellemek ve ülkenin son derece savunmasız bırakılmasını önlemek için dövizlere denetim kurulmuştu. Yine de Venezuelalı işçiler, PDVSA'da çalışan işçiler dahil, Başkan Chavez'in önderliğindeki **Bolivarcı devrim** sürecini tam desteklediler ve darbeyi destekleyen CD (Demokratik Koordinasyon) şemsiyesi altında Nisan 2002 darbe girişimini tekrarlamak amacıyla medya

kampanyaları düzenleyen büyük basın kuruluşlarınca desteklenen faşist kesimlerin planını tasfiye ettiler. Darbe yapmak isteyenler bu kez demokratik kurumlaşmamıza ve anayasaya tam bağlılık doğrultusunda monolitik silahlı güçlerle karşılaştılar. Silahlı Güçleri halkın darbe karşıtı çağrısı harekete geçirdi.

"Petrol grevinin" yenilgisi nedeniyle; ve Başkan Chavez'in "gönüllü reddi"ni sağlamak amacıyla CD tarafından yapılan referandum çağrısı Yüksek Mahkeme tarafından "yasadışı" ilan edildikten sonra, -ki, Anayasa zaten halkın salt çoğunluğu ile onaylanmış olduğu için Başkanlık kurumu da Anayasal bir kurum olduğundan, muhaliflerin referandum olsaydı bile başarısız olacağı açıktı- Bu nedenle Anayasal kurumları kaldırmayı hedefleyen bir referandum çağrısı yasalıktan yoksundu. Anayasa göre de her referandum çağrısı illa da yerine getirilecek diye bir madde yoktur.

Eylemleri anayasal ve demokratik yasallığı çerçevesinde koyma tezi, kendi içinde gelişmiş gibi göstermeye çalıştılar. Bunun bir örneği, muhalefetin hükümet tarafından hayata geçirilen, bu krizde anayasal ve demokratik uzlaşma girişiminde Amerikan Devletleri Örgütü (OAS), Carter Fonu ve Gelişim için BM Programı'nın (PNUD) yardımcı olarak çalıştıkları diyalog masasında çalışmayı kabul etmesiydi. Aynı şekilde bu değişimi açığa çıkaran geliştirici bir gerçek, muhalefetin Milli Meclis tarafından tanınmış yeni bir yasama çerçevesinde CNE (Seçici Ulusal Konsey)

Hükümetin baş önceliği Bolivarcı okullar ağı ve insanın sosyal gelişimi için eğitimin gelişimiyle kamu sağlık ve eğitim sektörü sisteminin birleştirilmesidir. Doğrudan ve katılımcı demokrasi mekanizmalarının gelişimi halkın yönetimini bu sürecin baş aktörü olmasını garanti ediyor.

adındaki yeni bir yönetim organının bütünleştirilmesi için pazarlık yapmayı kabul etmesiydi.

Son olarak şunu diyebiliriz; **siyasi savaşı anayasal hükümet kazandı.** Dıştan siyasi ve ekonomik etkenleri olan darbeyi destekleyen kişi ve işbirlikçi faşistleri iki yönden yenmesi, hükümete olan geniş halk desteğini ve her zamankinden daha fazla ulusal egemenliği ve Venezuela'nın demokrasisini koruyan Ulusal Silahlı Güçleri'nin kurumsal desteğini bir kez daha gösterdi.

Chavez hükümeti ve onu destekleyen partiler ABD emperyalizminin ve Amerikancı güçlerinin darbe ve komplolarına karşı direnişlerini hangi biçimlerde sürdürmek istiyorlar?

Hükümetin eylemleri halkın katılımı ve örgütlemesini harekete geçirip Anayasa'da yeralan ekonomik ve siyasi reformların gerçekleştirilmesi üzerine gelişecektir. **Amaç,** küçük ve orta şirketler ve kooperatif örgütlerinden endüstriyel bir yapı oluşturarak, dayanıklı ekonomik ve sosyal gelişmeyi kazanmaktır. **Hükümetin baş önceliği** Bolivarcı okullar ağı ve insanın sosyal gelişimi için eğitimin gelişimiyle kamu sağlık ve eğitim sektörü sisteminin birleştirilmesidir. **Doğrudan ve katılımcı demokrasi** mekanizmalarının gelişimi halkın yönetimini bu sürecin baş aktörü olmasını garanti ediyor.

Ekonomik alanda hedef, üretken yapı tabanları eşit üretken bir model, küçük ve orta şirketleri kooperatifleştirmeye yeniden başlamak, ve yüzde 80'e yakın yoksulluk oranı ile 25 seneden fazla gerileme yaşayan sanayi sektörünün mevcut sosyal boşluğunu doldurmaktır.

Petrol sanayisi ve temel şirketleri (Demir ve Alüminyum) konusunda, "sualtı" gelişmenin

stratejisi ve bu sektörlerin daha etkin kılınması için yeniden yapılandırılması çalışması yoğunlaştırılacak. Böylece çeşitlenmiş ekonomi aynı zamanda gelişmenin de "motor gücü" olacaktır.

Halk En Önemli Güç Olduğunu Gösterdi

Protestolar yer yer çatışmalara dönüşüyordu. Bir provokasyon mu söz konusu, yoksa halk savunma hakkını mı kullanmaktaydı? Tekelci burjuvazinin belli bir "kitle desteği" sağlamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Venezuela'da düşünce ve ifade özgürlüğü vardır. Belki bu temel hak karşısında dünyada, hükümetin bunca sağduyulu ve saygılı davrandığı başka ülke yoktur. Neredeyse, Bolivarcı Devrimin demokratik yollarla iktidardan uzaklaştırdığı eski siyasi partilerin yerini alan çoğu özel televizyon araçları ve bazı gazeteler, bu hakkı açıkça ihlal ederek medyayı siyasi ve ekonomik çıkar doğrultusunda kullanmıştır. Oysa basının görevi tüm topluma nesnel ve gerçek bilgiyi ulaştırmaktır. Serbest ve hükümetin tam garantisıyla düzenlenen birçok protesto ve yürüyüşler medya kampanyalarından bu amaçla ortaya çıkarıldı. Buna rağmen hükümeti destekleyen parti ve hareketler de sürekli büyük yürüyüşler düzenlediler ve halk sü-

rekli sokaklarda kaldı. Halkın kesintisiz eylemliliği iç ve dış düşmanlara karşı mücadelede belirleyici olmuştur.

Açıkça, sabotaj ve devrimci hükümetin çalışmasını bloke etmek için inisiyatif alan muhalefettir. Neredeyse anayasal yivi kırmak ve Chavez'in demokratik hükümetini devirmek için yaptıkları tüm girişimlere karşı, halkın büyük kesiminin hükümetin yanında olduğu açıktır. Halk, kitleli yürüyüşlerle ülke düşmanlarının karşısına dikilen en önemli güç olduğunu gösterdi.

Başkan Chavez'in bahsettiği, muhalefetin bir sözcüsünün kendileri tarafından yaptıkları bir kamuoyu yoklaması hakkında verdiği bir bilgidir. Bu oylamada Chavez'in popülaritesi ortalama yüzde 30 çıkmıştı. Bu, şu demektir; verileri çarpıtan hilekar muhalefet bile Başkanın popülaritesini bu düzeyde gösteriyorsa, bu aslında daha yüksektir.

Muhalefetin bu verilerini doğru kabul etsek dahi, yine de şunu diyebiliriz; bugün hemen hemen hiçbir Latin Amerika ülkesindeki başkanların popülaritesi bu yüzde otuzdan fazla değildir. Kaldı ki Başkanımız Hugo Chavez halkın oylarının yüzde 57'sini alarak iktidara gelmiştir.

Diğer Latin Amerikan ülkelerindeki gelişmeleri ve buralarda

"...Tüm dünyadaki dostlarımız, bu kampanya ve istikrarsızlaştırma girişimlerine rağmen, ülkemizdeki demokrasiyi derinleştireceğimize ve ekonomik gelişim ve refahı ülkemizin en uçra köşelerine ulaştırma kararlılığımızın değişmez olduğu na emin olabilirler?..."

(Chavez'i devirme amaçlı grevin yenilgisinden sonra Hükümetin yayınladığı bir bildiriden)

IMF'ye muhalif kesimlerin seçimleri kazanmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Brezilya'da Lula'nın, Ekvador'da Gutierrez'in kazanması ve Chavez'in Venezuela'daki varlığı, Latin Amerika'da halkın dayatmasıyla ve toplumların maruz kaldığı ekonomik ve sosyal krizin nesnel koşullarının getirdiği, sürecin değişiminin somut bir manifestosudur.

Neoliberal modelin, yani son onyı boyunca bölgede önemli derecede sosyal ve ekonomik gerilemeyi artıran, büyük bir sefalet, açlık, işsizlik ve insanın gelişimini azaltan modelin fiili olarak yenilgisidir. Aynı zamanda ülkelerimizin, yabancı iktidarlarının varlığı olmaksızın egemenlik ve barış ile demokrasi altında gelişme haklarını kullanma iddiasında bir yönetimin zorunluğunun, ve dengeli çok kutuplu bir toplumla bağlantılı olarak bir gelişme kutbunu teşkil etmek amacıyla Latin Amerikada bütünleşmeyi derinleştirme ve birleştirme gerekliliğinin ifadesidir. Venezuela, Brezilya, Ekvador ek-seni Kuzey Amerikan emperyal ve egemen politik niyetlerinin küresel ve neoliberal ideolojiye karşı denge oluşturan alternatif bir sosyal ve ekonomik gelişim projesinin destekçisi olabilir.

Anti-emperyalist Cephe Zorunlu

Anti-emperyalist, anti-Amerikan güçlerle daha ilerici, pratik ve somut bir işbirliği öngörüyor musunuz? hükümetinizin bu konuda çabaları var mı?

Bush hükümetinin egemen politikası büyük bir enternasyonal anti-emperyalist cephenin kurulması için önemli bir etken haline dönüşüyor. Ve bu senaryoda Latin Amerikan bloku bugün yeni sömürgeci proje olan TLC(Ticaretin Liberalleştirilmesi Anlaşması)'nın hayata geçirilmesi ve tarihin de gösterdiği gibi, ülkelerimizi "arka bahçe" olarak görme temelinde egemenliklerimizi emperyal "ulusal güvenlik" doktrini altında yoketme ile tehdit edilen uluslarımızın hayatta kalması için temel bir rolü oynamalıdır.

ABD'nin Irak'a karşı savaş hazırlıklarıyla Venezuela'daki darbe girişimlerinin arasındaki bağ sizce ne anlama geliyor?

Her iki ülkeye yönelik ABD gerekçeleri aynı öze sahip. ABD'nin perdelenmiş niyeti; kendisine şart-sız teslim olunması ve her iki ülkede bulunan önemli petrol rezervlerinin tam denetimini sağlamakla bağlantılıdır.

Bence Bush hükümetinin sözde 'terörü önleme savaş' politikası uluslararası anti-emperyalist bir cephenin kurulması zorunluluğunu getiriyor. Ve bu süreç böylesi bir birliği sağlayacak katalizör olabilir.

Egunkaria'ya Onbinler Sahip Çıktı

Bask dilinde yayın yapan Egunkaria gazetesi-nin İspanya hükümeti tarafından "ETA'nın yayın organı olduğu" gerekçesiyle kapatılmasını protesto etmek için San Sebastian'da sokaklara dökülen onbinlerce

Basklı yurtsever kararı protesto ederek Bask dili-nin yasaklanamayacağını haykırdı.

LTTE'den Boykot

Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) ile Sri Lanka hükümeti arasında yapılan "ateşkes anlaşması"nın birinci yıldönümünde LTTE tamil bölgesinde kepenk kapatma eylemi ve boykot yaptı. Boykotun "hükümetin anlaşmaya tatmin edici değeri vermemesi" nedeniyle yapıldığı belirtildi.

Castro: Roma Kadar Da Yaşayamayacak

Vietnam'ı ziyaret eden Küba lideri Castro "Amerikan imparatorluğunun da tıpkı Roma imparatorluğu gibi çökmeye mahkum olduğunu" söyledi. Bir üniversitede konuşan Castro ABD'nin küreselleşmesinin ve liberalizmin yarattığı dünyanın ekonomik ve ahlaki bunalımın içinde olduğunu belirtti. Castro imparatorluğun sonunu getirmek için bugünkü değişimi hızlandırmak gerektiğini belirterek, "Amerika, Roma imparatorluğu kadar da yaşayamayacak" dedi.

Filipinler ve Kolombiya'ya ABD Askeri

Filipinler'de islamcı güçlere karşı kanlı bir katliama girişen hükümet ve ABD güçlerine 1700 ABD askeri daha katıldı. Son takviyeyle birlikte Filipinler'de fiili olarak cephe açan ABD'nin ülkede 10 bin askeri bulunurken, muhalif Moro İslami Kurtuluş Cephesi'ne yönelik son katliam saldırısının da Filipin ordusu ile birlikte 200 kişiyi katletti.

Kolombiya'da FARC tarafından esir alınan CIA ajanlarını kurtarmak için yapılan operasyonlara ABD askerleri de katılırken, ülkeye 250 yanki daha gönderildi.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele “Temsilen” yürütülen bir mücadele değildir!

Meydanlardaki tablo hoşumuza gitmeyebilir; ama sola dair nedenini doğru tesbit etmezsek, değiştirme şansımız olmaz. Gördüğümüz tablo, sivil toplumculuğun (reformizmin) “**temsili mücadele, diyalogcu muhalefet**” anlayışının iflasıdır.

İlginçtir; tarihin garip bir “ironisi” de sayılabilir. Daha dün kadar devrimcileri halktan kopuk, halk adına “öncü savaşıklık”la, halkın dışında “kurtarıcı”lıkla eleştirenler, bugün “temsili” mücadelenin savunucusu oldular.

Sivil toplumculuk, karikatürize edip eleştirdikleri o tarzın daha da bir karikatür halidir.

Bu tarzda kitlelerin örgütlenmesine yer yoktur; kitleler adına, sendika, oda başkanları meclise giderler, hükümetlerle görüşürler, olmadı bir meydanda “basın açıklaması” yaparlar... Kitleler de arada bir temsilcilerinin arkasında vitrin oluştururlar.

Bugünkü tablo, “temsili” mücadeleciler sivil toplumculuğun sonucudur. Kadıköy’deki yetersiz katılımdan herkes yakınabilir, herkes şikayetçi olabilir, ama onların buna hakkı yoktur. Çünkü o tablo, onların tarzına uygundur.

Bu tarz, şimdi ikinci açmazıyla karşı karşıya kalma durumundadır: “temsilci”lerin hiç bir biçimde kaale alınmayacağı, ortada “diyalog” kurulacak kimsenin olmadığı daha ağır baskı koşullarında ne yapacaklar?

“Aristokrat”ların Bürokratik Platformları değil, Halkın örgütlü, dinamik cephesi

Henüz ABD’nin Irak’a saldırısı bu kadar gündeme oturmadan önce de, “birlik” sorunu tartışılıyordu. Bizim halk cephesi ve demokratik cephe olarak yaptığımız önerilerde özellikle bir kaç noktaya dikkat çekiyorduk:

1- Geniş bir programda anlaşılamayabiliriz; gerektiğinde tek bir talep çerçevesinde bile, mesela F tipleri, mesela Kürtçe veya IMF programı çerçevesinde birlik yapabiliriz. (Bu öneriyi kabul etmeyenleri, bizzat pratik tek bir talep etrafında “Irak’ta ABD saldırısına karşı” bir araya getirdi. Peki biz önceden pratiğimizle, kurumlarımızla hazır olamaz mıydık? Olamamamızın sorumlusu, o gün önerilerimize kulak tıkayanlardır.

2- Üzerinde durduğumuz bir başka yan, oluşturula-

cak birliğin, kitleleri örgütleyen bir işleyiş ve pratiğe sahip olması gerektiği.

3- Buna bağlı olarak, birliğin sadece temsilcilerin bir araya geldiği bir oluşum olmayıp illere, mahallelere, köylere kadar yayılan alt kurumlara sahip olması gerektiğini vurguladık.

Birinci madde açısından olduğu gibi, hayat bu iki konuda da bizi zorlamış ama, yine de bunlar mümkün olmamıştır. Bugün “Irak’ta Savaşa Hayır Platformu’nun, Koordinasyonu’nun temel zaafı, asıl güçsüzlüğü de işte bu noktalarda ortaya çıkmaktadır.

Reformist legal partiler ve onlarla aynı anlayışı savunan DKÖ’ler, kitlelerin söz ve karar hakkının, iradesinin “fazlasıyla” işe karışacağı böyle bir birliğe evet dememişlerdir. Çünkü onlar, çoktan kendi yönetimlerindeki “**kitle örgütleri**”ni, “**kitesiz**” örgütler haline çevirmişlerdi.

Reformizmin “kitle”si, partinin, sendikanın, odanın “üye sayısı” demektir. Eh, yeterince üye vardı nasıl olsa! Mücadele olmayınca, kitleleri içine alan bir demokratik işleyiş olmayınca, o “üyeleri” bile kaybedeceklerini görmüyorlardı, sonra pratikte onu da gördüler. Ama yine de yanlışlarından dönmediler.

Devrimci mücadele ve örgütlenme anlayışından uzaklaşıp Avrupalılığa o kadar yakınlaşmışlardı ki, artık dönmeleri de zordu.

Sendikalar, DKÖ’ler gerçek zeminlerinden, sınıflar mücadelesindeki işlevlerinden uzaklaştırılmıştı. Türkiye solu, 80 öncesi mesela sendikal mücadeleyi tartışırken, reformisti de, revizyonisti de, oportünisti de yine Lenin’e başvurur, mevcut çalışma “devrimci ölçüler” ışığında eleştirilir veya savunulurdu.

Reformizm, artık o kaygıları tümenden bırakmıştı. Yürüttükleri DKÖ çalışmasının, sendikal çalışmasının “devrimci” olup olmaması gibi bir “sorun” yoktu gündemlerinde. Gün gün eridiler, dert etmediler. Sendikal çalışma, DKÖ çalışması kimisi için legal partisine oy deposu, kimisi için milletvekilliğine sıçrama tahtası, kimisi için AB yolunda demokrasi mücadelesinin aracıydı...

Bu zihniyet içinde, emperyalizmin ve oligarşinin halkın devrimci mücadele ve örgütlenmelerini yoketme tasfiye saldırısı ya zaten hiç görülmüyor, görülse de önem-

senmiyor, ya da daha kötüsü, soldan o tasfiyeye destek veriliyordu. Sendikalarda, çeşitli “demokratik” kitle örgütlerinde, devrimcilerin tasfiye edilmesi için aynen polis literatürüyle devrimciler aleyhinde propagandalar yapıldığına az tanık olmadık.

“Birlik” de onlar için başka bir anlam kazanmıştı artık. “Devrimcilere”, oligarşinin yasadışı, tehlikeli ilan ettiklerine yer yoktu onların “birliğinde”. ÖDP, EMEP, HADEP, SİP... ve onlara ilaveten KESK, DİSK, TMMOB... **klişesi** vardı sadece. Sendikaları, DKÖ’leri eriten sivil toplumculuk, icazetçilik, tabii ki kendini bu birlikteliklerde de gösteriyordu. Yıllarca sendika ağalarını, sendikalardaki, odalardaki bürokratikleşmeyi eleştirme-siyle bilinen sol, o ağaları, bürokratları sözcü, temsilci durumuna getirip, merkeze koyuyordu.

“Erime”nin seyri yokalmaya gider

Bu anlayışın ortaya çıkardığı eriyiş o kadar hızlı ve yoğun oldu ki, bu klişe, hiç bir şey yapamaz, hiç bir siyasi sonuç yaratamaz hale geldi kısa süre içinde. ABD saldırısına karşı ortaya çıkan geniş birliktelik, onlar açısından biraz da bu durumun sonucudur. (Ki bu durumda bile tasfiyeci entrikalarını asla terketmemektedirler, ama şimdi konumuz bu değildir.)

Ama denilebilir ki, Kadıköy mitingindeki tablo, bir anlamda “yolun sonu”dur. ABD imparatorluğuna karşı mücadele içinde ortaya çıkan bu sonuçlar, umarız, onlara radikal biçimde bir dönüş kararı aldırır.

Sendika nedir, DKÖ nedir, bunların sınıflar mücadelesindeki yeri, rolü nedir, sol bunları yeniden (daha doğrusu baştan) tartışmak durumundadır.

Bugün, tüm halk güçlerinin demokratik bir **halk cephesi** tarzında bir araya gelmesinin önemini, zorunluluğunu kim yadsıyabilir?

“**Kitleleri örgütleyen**” bir çalışma tarzının kaçınılmazlığını kim yadsıyabilir? Ama sivil toplumcu kafa terkedilmediğinde ne oluyor; Koordinasyon örgütlülüğünü, kendileri ilçe ilçe, köy köy, semt semt yaymadıkları gibi, sen yaymak için çağrı yaptığında da gelmiyorlar.

Kimi ABD’den, kimi AB’den, kimi TÜSIAD’dan bekle-di demokratikleşmeyi. Onlar “demokrasi beklenecek” kadar demokratikleştiğine göre, öyle emperyalizme, faşizme, oligarşiye karşı mücadele gibi hamasi sözlerle de, militan direnişlere, disiplinli örgütlere, mücadeleciler kitlelere de gerek yoktu... Yoktu da, bu masal çıktı. İşte dünya, işte Türkiye.

Dışe dış mücadele ediyorsan varsın; örgütlüysen varsın, bedel ödemeyi göze alıyorsan varsın, aksi halde... yoksun!

Veli ÖZCAN’ı Kaybettik

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin kurucu üyelerinden, Okmeydanı halk meclisinin emekçilerinden Veli Özcan’ı 4 Şubat Salı günü geçirdiği kalp krizi sonucu 49 yaşında kaybettik.

Sivas doğumlu olan Veli Özcan Okmeydanı’nda esnafılık yapıyordu. Her türlü kirlenmişliğe ve çirkinliğe karşı, Anadolu kültürünün temsilcilerinden biriydi. İşçi olarak çalıştığı yıllardaki sendikal mücadeleden kazandığı tecrübeyi, gecekondular halkının mücadelesine ve örgütlenmesine taşımış, genç yaşlı herkese moral ve umut taşıyan olmuştur.

Okmeydanı halkı Veli Özcan’ı unutmayacak.

“Uluslararası Barış Konferansı”

“Biz bu savaşı durdurabiliriz” başlığıyla 22-23 Şubat tarihleri arasında İstanbul’da düzenlenen konferansın “İstanbul çağrısı” başlıklı sonuç bildirgesi yayınlandı. Bildirgede meclisin tezkereyi reddetmesi istenirken, Amerika’nın Irak’a saldırısı emperyalist politikaların parçası olarak değerlendirildi.

“Filistin halkı üzerindeki İsrail baskısının, Kürtler üzerinde oynanan oyunların ve Kıbrıs’ın yeniden bir savaş merkezi haline getirilmesi yönündeki planların, bu savaşın görünmeyen yüzünde yer aldığı” ifade edildiği bildirgede, Kıbrıs’ta çözüm, “bağımsız olarak Kıbrıs halklarının ortak iradesi ile belirlenebilir” denildi.

“Yalnızca Irak halkının zarar görmesini önlemek için değil, insanlığı kazanmak için (saldırı) durdurulmalıdır” denilen bildirgede, bunun için yaygın ve güçlü eylemler örgütlenmesinin gerekliliği vurgulandı.

AKP'NİN DEMOKRASİCİLİK OYUNU YERİNİ COP, DAYAK, GÖZALTILARA BIRAKTI

ANKARA'DA 1 DAKİKA KARANLIK EYLEMİNE SALDIRI

24 Şubat 2003 Pazartesi günü saat 20:00'e TBMM yanındaki Milli Egemenlik Parkı'nda "barış için bir dakika karanlık" eylemine katılmak için bekleyen kitle buradan polis zoruyla Kuşulu Park'a yönlendirildi. Burada oturma eylemi yaparak, sabaha kadar mecliste yapılacak olan savaş tezkeresi oylamasını bekleyen gruba polis saldırı. Ankara Gençlik Derneği üyesi 8 kişi tartaklanarak gözaltına alındı. Buradan TEM Ankara Şubesine götürülenlerin sorgulandıktan sonra savcılığa çıkarılacakları belirtildi.

AKP ÖNÜNDE SALDIRI VE GÖZALTI

24 Şubat 2003 Perşembe günü saat 12:30'da tezkere oylamasını protesto etmek için meclis önüne giden Ankara Savaş Karşıtı Platform üyelerinden oluşan yaklaşık 100 kişilik kitle, polis tarafından gerekçe gösterilmeksizin, tartaklanarak dağıtıldı.

Tüm şehirde sabah saatlerinden itibaren olağanüstü hal uygulamalarını aratmayacak kadar polis terörü estirildi. Meclis, Başbakanlık önü ve AKP binaları başta olmak üzere çeşitli merkezi yerlerde kimlik kontrolleri sürüyor.

Saat 15:00'te Balgat semtinde bulunan AKP Genel Merkezi önüne giden, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nden yaklaşık 20 kişilik bir grup polis tarafından 'trafiği aksattıkları' gerekçesi ile önce çembere alındı. Burada bir basın açıklaması yaparak AKP yetkililerine bir mektup bırakacaklarını, bunun yasal bir hak olduğunu ifade eden gruba polis saldırı. Ardından 18 kişi (Emrah Yayla, Doğan Karataştan, Levent Hergüner, Yurdum Ali Tokgöz, Ali Bayram, Ayşe Arapgirli, Deniz Arapgirli, Burcu Tamer, Hasan Tülek, Selhan Top, Serkan Onur Yılmaz, Uğur Eğilic, Mehmet Yaşar, Sultan..., Gültekin Acar, Murat Korkut ve Özgür Gençlik'ten birinin adının Pınar olduğunu bildiğimiz 2 kişi) dövülerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Çankaya Merkez Karakolu'na götürüldüler.

REFERANDUM SANDIKLARINA MÜDAHALE

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin Ocak ayından bugüne halkın emperyalist savaşa karşı tepkilerini açığa çıkarmayı hedeflediği referandum sandıklarına polis sürekli saldırı. En son saldırı 28 Şubat 2003 günü Taksim İstiklal caddesi Ağa Camii önünde gerçekleşti. Henüz daha sandık kurulmadan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Sekreteri Gülsen Salman, Sayman Tigin Öztürk ve İdil Kültür Merkezi Çalışanı Çetin Bayram daha sandığı açmadan polisin pervasızca saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar.

Yaşanan gözaltıların ardından açıklama yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği "... Tüm bu baskılara karşı bizler halkın söz ve karar hakkına sahip çıkacağız... Bizler en doğru kararı halkın vereceğine inanıyoruz, bu nedenle referandum sandıklarını açmaya devam edeceğiz!" dediler.

ELAZIĞ DEHAP İL BİNASI BASILDI

DEHAP İl binası 26 Şubat çarşamba Saat:16.30 sıralarında sivil polislerce "Özgür Halk, Kadının Sesi, Genç Bakış" gibi dergilerin toplatılmış sayılarının bulunduğu gerekçesiyle keyfi bir şekilde basıldı. Baskında alınan Sinan Kaya, Ali Seçer, Murat Kopuk, Abdülbaki Orhan akşam saat: 20.30'da serbest bırakıldılar.

TECRİT ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR

Tecriti protesto etmek için Orhan Uğur kendini yaktı.

Orhan Oğur, 16 Şubat 2003'te tutuklu olarak bulunduğu Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kaldığı tek kişilik hücrede kendini yaktı. Kaldırıldığı hastanede 27 Şubat 2003 perşembe günü yaşamını kaybetti. Orhan Uğur henüz 23 yaşındaydı. Bedenini tutuşturduğunda son çığlığı "birşeyler yapmak gerek" oldu.

Orhan Oğur'un cenazesi Adli Tıp'tan alınarak ailesi ve arkadaşları tarafından Okmeydanı Cemevi'ne götürüldü. Cemevi'nde yapılan törenin ardından Hasköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Oligarşinin yeni Kıbrıs planı: Serbest bölgeler ve daha çok cami!

Oligarşi, Kıbrıs'ı Kıbrıs halkına bırakmaya niyetli değil. Ada'da tüm hesaplar, halkın iradesini boğmak üzerine yapılıyor.

Önce, Kıbrıs Türklerinin kitlesel mitinglerine karşı "halk Denктаş'ı destekliyor" görüntüsü vermek için alternatif mitingler düzenlemeye çalıştılar. Fiyasko ile sonuçlandı. Ardından uydurma istatistiklerle halkın Denктаş'ı ve oligarşinin politikalarını desteklediği yalanını yaymaya çalıştılar. Kimse inanmadı. Eli kanlı sivil faşistleri adaya göndererek katliam tehditleri yaptılar. Sökmeyi. Sonunda "Kıbrıs Türk halkının istekleri değil, Türkiye'nin 'stratejik çıkarları' önemlidir" diyerek

Kıbrıs halkını alenen yok saymaya başladı.

Hesapları, şovenist politikalarına

Türkiye'de bir taban oluşturmak ve Kıbrıs'taki işgallerini sürdürmektir.

En son, basına yansıdığı kadarıyla Kıbrıs'ta halkı pasifize edip sindirmek için kapsamlı bir program hazırlanmış durumda. Basında "KKTC'de gençleri evlere bağlama planı" diye yansıyan bu planın sadece gençleri kapsamadığı bütün halkı hedef aldığı aşikardır. Planın KKTC'de hazırlandığı ve Ankara'nın onayına sunulduğu belirtiliyor. KKTC'nin hiç bir iradesinin olmadığı, her şeyin Ankara'da kararlaştırıldığı bir kez daha itiraf edilmektedir.

Şimdi basına yansıdığı kadarıyla bu planın neleri kapsadığına bir göz atalım: Gençlere kredi vermek gibi bazı "ekonomik tedbirler" dışında en göze çarpan şu üç maddedir.

1- KKTC'nin tümü serbest bölge ilan edilecek. Yani adanın Türkiye'nin egemenliği altında bulunan bölümü tümüyle emperyalizme peşkeş çekilecek. Faşist iktidar bununla "adayı en iyi ben kullandırım" diyerek emperyalist ülkelerin desteğini almaya çalışmaktadır. Adanın emperyalizme peşkeş çekilmesinin Kıbrıslı Türkler'e verebileceği bir şey yok tabii ki. Aksine bu halk için daha büyük esaret ve yoksulluk demektir.

2- Kıbrıslı gençler için kuran kursları açılacak, camisi olmayan yerlere camiler yaptırılacak. Böylece 12 Eylül döneminde cuntanın uyguladığı politika, Kıbrıs'a da taşınmış olacak. Laiklik şampiyonu geçinen ordunun hazırladığı program bu işte. Kıbrıs'ta muhalefeti dağıtmak, halkı pasifize ederek yeniden devlete ve Türkiye'ye bağlamak için din silahı kullanılıyor.

3- Müracaatları halinde tüm KKTC vatandaşlarına, TC vatandaşlığı verilmesi; Kıbrıs Türk halkını Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlayıcı tedbirler alınması. Özellikle bu maddede gösteriyor ki adanın ilhak edilmesi hala Türkiye faşizminin gönlünde yatan aslandır. KKTC halkı ne kadar "Kıbrıslılık" bayrağı kaldırıyorsa kaldırsın, faşist kafa onu "Türkiyelileştirmek" istemektedir.

Bazı maddelerini aktardığımız programın özü, Kıbrıs'taki muhalefeti dağıtmak ve etkisizleştirmek, Denктаş'ta ifadesini bulan işgalci ve faşist rejime kitle tabanı sağlamaktır. Türkiye faşizmi bu konuda deneyimlidir. 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, 28 Şubat'ta bu tür programları uygulamış ve kendince neticeler almıştır. Tabii bu tür programların mutlaka baskı ve terör eşliğinde uygulandığını, Kıbrıs'ta da öyle olacağını unutmamak lazım.

TAYAD'LILAR AKP ÖNÜNDE

İzmir TAYAD'lı Aileler 22 Şubat günü AKP binası önünde oturma eylemi ve basın açıklaması yaparak, "Tecriti Kaldırın, Ölümle Durdurun" dediler. **"Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AKP'dir. Tecrit Kaldırılın"** pankartı açan, "Tecrit Ölümdür, Tecrite Son!" yazılı önlükler giyen TAYAD'lılar, yaptıkları açıklamada, "AKP tecritle öldürüyor! AKP açlıkla, yoksullukla öldürüyor! AKP Amerikan işbirlikçiliğiyle öldürüyor! AKP'nin savaş kararı halka karşı savaş kararıdır. Vatandaşlarımızı Amerikan üssü haline getirmekten vazgeçin! Tecriti kaldırın" dediler. Esat Uçkan tarafından okunan açıklamanın ardından, 5 dakikalık sesiz oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eyleminden sonra, kitle, "Tecriti Kaldırın, Ölümle Durdurun", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" ve "Terörist ABD İşbirlikçi AKP" sloganları ile eylem sona erdirildi.

Bu arada **Malatya TAYAD'lı** aileler 24 Şubat günü AKP il binasına giderek F tipi hapisanelerdeki tecrit koşullarıyla ilgili AKP İl Başkan Yardımcısı Ahmet Çakır ile görüştüler. Daha önce de benzeri görüşmeler gerçekleştiren TAYAD'lıların ısrarı karşısında, "idarenin sadece kendilerinde olmadığını, yaptıkları birçok çalışmada karşılarına 'derin devlet'in çıktığını" belirterek sorumluluktan kurtulmaya çalışan AKP yöneticisi, bir hafta sonra Adalet Bakanlığı ve genel merkezlerinin cevabını ileteceği sözünü vererek görüşme bitirildi.

Ha Gayreti!

Onyıllardır bu ülkede faşizm, güneşi balçıkla sıvamaya çalışıyor. Bir türlü beceremiyorlar elbette ki. Dergimizin geçen haftaki sayısı da gerçeklerin dile getirilmesini yasaklayan toplatmaya neden oldu. F tiplerinden ve Öcalan'ın tecrit edilmesinden sözettiğimiz ya, bu konular kimsenin duymaması, bilmemesi gereken konulardı ya; DGM dergimizi toplattı. Ha gayret belki sıvarsınız!

Savaş ve Basın

-ABD: "Ne Dersek Onu Yazın"-

ABD Savunma Bakanlığı, Irak'a saldırıda Amerikan askerlerine eşlik edecek gazetecilerin kendileri ne istiyorsa onu yazabileceğini açıkladı. "Hassas askeri operasyonlarla ilgili bilgi" kılıfıyla açıklanan bu talimata göre; basına kurallar konulurken, çatışmalara ilişkin de sadece ABD Genelkurmay'ının bilgilerinin yayınlanması sağlanmaya çalışılacak. Yani katliamlık gösterilmeyecek, Irak halkının tepisine düşen bombalar "noel ağacına" benzetilecek...

Basın, daha ilk bomba düşmeden savaşın bir parçasıdır aslında. Pentagon yalan merkezi medya aracılığıyla halkları aldatmaya çalışır. Gerçekten "halkların haber alma hakkına saygı gösteren" basın elbette ne öncesinde ne savaş sırasında Amerikan propagandisti değil, gerçeğin sesi olmak zorundadır. 1990 Körfez savaşında yaşadık, bugün yaşıyoruz, emperyalist medya bunun tam tersi bir

eylemi kendine görev edinmiştir. Tekellerin çıkarları, medya tekellerinin çıkarlarıdır. Söyledikleri her şeyin bugünden yalan kabul edilmesinde hiçbir sakınca yoktur.

Emperyalist efendiler bile Amerikancılığın kampanyalarından kendini kurtaramıyor.

Kendi çıkarları gereği ABD saldırısına karşı çıkan Fransa'nın cumhurbaşkanı **Chirac** bir süredir aleni şekilde, Amerikancılıkta en üst vitese geçen Doğan Medya'nın hedefi durumunda.

Örneğin, 22 Şubat tarihli Hürriyet ve Milliyet gazetelerinde zamandaş olarak;

"*Kirli tokalaşma: Chirac ile Mugabe'nin dokalaşması...*" (Hürriyet) ve Chirac ile Saddam'ın 1975'de bir nükleer tesiste çekilmiş fotoğrafları (Milliyet) yayınlandı.

Egemenler bile Amerikan çıkarları için nasıl kampanyalara hedef oluyor. Onlara bunu yapanların halkların direnişlerine, devrimcilere karşı nasıl karalama kampanyaları yaptığını düşünün. İnfazların, işkencelerin, katliamların nasıl meşrulaştırılmak istendiğini, devrimci önderler hakkında nasıl yalanlar üretildiğini siz hesap edin.

Doğan Medya kimin adına yapıyor bu haberleri? Resimleri eline tutuşturan beyaz saraydan ne kadar para aldı, hangi çıkar uğruna?

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Mazlum Güder

Şehitlik tarihi:

3 Mart 1983

Şehit düştüğü yer:

Elazığ

Şehit düşme şekli:

Halkının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde yer alan bir devrimciydi. Cunta yıllarını tutsaklık koşullarında geçirdi. Elazığ hapishanesinden tahliye edilmesi gerekirken hapishane yönetimi tarafından işkencede katledildi.

Mehmet Ali KARASU

Şehitlik tarihi:

Mart 1980

Şehit düştüğü yer:

Malatya

Şehit düşme şekli:

Malatya'da anti-faşist mücadelenin ön saflarındaydı. Önemli sorumluluklar aldı. Polis tarafından gözaltına alınarak işkencede katledildi.

Kadri GÜLDÜ

Şehitlik tarihi:

Mart 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Kuştepe

Şehit düşme şekli:

Bir Liseli DEV-GENÇ'li olarak mücadele ederken jandarmalar tarafından katledildi.

Mevlüt ÇINAR

Şehitlik tarihi:

Mart 1980

Şehit düştüğü yer:

Kars

Şehit düşme şekli:

Anti-faşist mücadele içinde yer alan bir devrimciydi. Mücadelesini sürdürdüğü Kars'ta bir evde ölü olarak bulundu.

Josef STALİN

6 Mart 1953

Stalin, en kısa anlamıyla Çarlık Rusyasına karşı Sovyet devriminin ve emperyalizme karşı sosyalizmin inşasının önderlerinden biridir.

Dünyada pek az devrimci, onun kadar sürekli ve yoğun saldırılara hedef olmuştur. Ömrünün hiç bir döneminde burjuvaziyle uzlaşmayan, ama daha önemlisi, emperyalizmin 2. paylaşım savaşındaki hesaplarını bozan, ve dahası, sosyalist sistemi en güçlü düzeyine çıkaran bir devrimci önder olarak, bu saldırılara maruz kalması da anlaşılardır.

Ama devrimci Stalin, burjuvazinin saldırılarından çok, özellikle 80'li yıllardan itibaren kendini "sol'da gösterenlerin saldırılarından daha çok yaralandı. Stalin'e "sol'dan yapılan saldırıların da burjuvazinin saldırılarından pek farkı yoktu. Öyle ki, saldırı malzemelerinin bile çoğunu burjuvaziden ödünç almışlardı.

Stalin, yani asıl adıyla Josef Vissarionoviç Cu-gaşvili, 1879'da Tiflis'te doğdu. 15 yaşında mücadeleye katıldı. 1898'de Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi Tiflis Örgütü'ne üye oldu. Bundan sonrası her devrimcinin yaşadığı aşamalardan geçti. 1899'da Marksist propaganda yaptığı gerekçesiyle öğrencisi olduğu ilahiyat okulundan atıldı. 1902'de tutuklandı. Sonraki yıllarda da sık sık tekrarlanacaktır bu. Stalin, 1902-1913 arasında 7 kez tutuklandı, 6 kez sürgün edildi, 5 kez sürgünden kaçtı.

Devrimin gerçekleştirilmesinde, devrim gerçekleştirildikten sonra Sovyet hükümetlerinde ve karşı-devrim hareketlerinin yenilmesinde, SSCB'de ulusal sorunun çözülmesinde, ve nihayet, Hitler faşizmine karşı SSCB'nin ve dünya halklarının savunulmasında onu hep bir önder olarak gördük.

Tüm bu süreçlerde, burjuvazi ve emperyalizm karşısında devrimci iradenin, sosyalizmin gücünün sembolü oldu. Ona düşmanlıkları bundandı. Sosyalizmden, devrimden, burjuvazi ve emperyalizmle savaştan yorulup yılanların da ilk saldırdığı bu yüzden Stalin'di. Stalin'e saldırı, Lenin'e, Marks'a sosyalizme saldırı için açılan kapıydı. Sonrasında hepsinin düzenin bataklığını boylaması tesadüf değildi yani.

Amerikan imparatorluğunun Hitlervari saldırısıyla karşı karşıya olduğumuz bir çağda, Stalin'de ifadesini bulan bir irade ve inancın değeri, önemi, ve gereği, şimdi daha tartışılmaz.